

Gölgedeki Koruyucu - Sally Tyler Hayes

Güzel doktor Grace Evans'ı ve ekibini tehdit eden tehlikeyi geceyarısı ortaya çıkan bir adam söylemişti. Grace karanlıkta yüzünü görmediği bu adamın sesinin etkisinden kurtulabilecek miydi?

Sean Douglas'ın Grace'yi uzaktan izlemesinin bir nedeni vardı elbette. Ama şimdi onu koruyabilmek için daha yakınına gitmek zorundaydı. O zaman kimliğini, duygularını ve sırrını nasıl saklayabilirdi.

Doktor Grace Evans bir zamanlar din kitaplarının koyulduğu çekmeceleri karıştırırken birden ürperdi.

Ama fazla üzerinde durmadı. Pek de önemli bir şey değil, diyordu kendi kendine. Düşünmesi gereken onca sorun vardı zaten. İlahiler çoktan bir kenara atılmış yada birazcık olsun ısınabilmek için yakılmış olmalıydılar. Yakıt stokları çoktan tükenmişti ve kasabanın üç tarafını saran karlı dağlar kolay kolay yakıta sahip olamayacaklarını tehdit edercesine zirvelerini siyah bulutların arasına saklamışlardı.

Sonra o tuhaf duyguyu bir kez daha hissetti. Birisi tarafından izleniyor gibiydi.

Yo... Daha da fazlası söz konusuydu.

Nefesi tutulur gibi oldu.

O geri dönmüştü.

Doğruldu ve bakışlarını bombaların harap ettiği kilisede gezdirdi. Orayı altı haftadır klinik olarak kullanıyorlardı. Kızılây doğu Avrupa'nın bu uzak köşesindeki çalışmalarına son vermiş ve işlerini Uluslar arası İlk Yardım Komitesi'nin sadece Grace, Jane ve Allison'dan oluşan tıbbi yardım koluna bırakıp çekip gitmişti.

Şehirde hiç elektrik yoktu. Kilisede çalıştıkları süre boyunca da gelmemiştir. Zaten elektrik olsa da ne işe yarayacaktı ki? Yarı çökmüş tavanda aydınlanmalarını sağlayacak tek bir ampul bulunmazken. Etraf hasta, yaralı, yorgun ve aç insanlarla doluydu.

Karanlık çökmek üzereydi. Harap olmuş binaların arasında gölgeler dansediyor, sessizliği sadece arada bir duyulan silah sesleri bozuyordu.

Grace oraya geldiğinden beri saçma sapan bir çok şey dilemişti. Keşke bir çift elim daha olsaydı, diyordu bazen. Ya da, keşke daha çok antibiyotiğim olsa. Daha fazla kişiye şifa dağıtılabilem. Kimsenin kimseye ateş etmediği bir dünyada yaşayabilsem.

O anda istekler zincirine bir yenisi daha eklendi. Basit ama önemli bir eksik... Işık.

Birazcık daha ışık olsa onu görebilirdi çünkü.

Bütün cesaretini topladı ve arkasına döndü. İşte oradaydı ve tam tahmin ettiği gibiydi. Geniş omuzlu, dar kalçalı, uzun bacaklı. Üzerinde siyah bir kıyafet, etrafında gizemli bir hava, dudaklarında ise görülmeyen ancak hissedilen bir gülümseme vardı.

Bu o idi, o olmalıydı...

Ama emin olmanın bir yolu yoktu. Çünkü hep karanlıkta ortaya çıkıyor ve onu şaşırtıyordu. Bir melek olsa aydınlıkta da görünürdü zaten

Hiçbir zaman fazla uzun kalmıyor, ona yüzüne dikkatli bakma fırsatı vermiyordu. Ancak her gelişinde başka biri gibi görünüyordu ona. Yine de Grace'nin hayalperest yönü bile tek bir kişinin söz konusu olduğunu biliyordu.

Kendini sesindeki, kokusundaki ya da yürüyüşündeki bir şeyden etkilendiğine inandırmaya çalışıyordu. Ancak aslında gerçek bu kadar somut değildi. Sadece bir histi bu. Belki daha da ötesiydi. Ruhunun derinliklerinde hissettiği, tam olarak anladığını iddia edemeyeceği bir düşünceydi. Onu tanıyordu. Nasıl ve nereden bilmiyordu ama onu tanıdığına ismi gibi emindi.

Onun kendisini tanıtmak istemediğini, kasıtlı bir şekilde onu bilerek şaşırtmaya çalıştığının da farkındaydı.

Onu ilk gördüğünde son derece düzgün bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Yumuşak tavırlı ve alçak gönüllü olduğu söylenebilirdi. Ancak ağzını açıp emirler vermeye başladığı an da her şey değişiyor, ne kadar otoriter bir yaratık olduğu o zaman ortaya çıkıyordu.

Grace o zamanlar tıp fakültesinde öğrenciydi ve tanımadığı birinde emir almak, emir

aldığı kişinin ona emir verme yetkisinin olup olmadığı umurunda bile değildi.

İki yıl sonra tekrar gördü onu. O sıralarda Afganistan'daydı. Ve o ağır İrlanda aksanı ile konuşuyordu. Arkadan ensesinde bağladığı saçları omuzlarına ulaşıyor, sakalı yüzünü gizliyordu. Üzerinde siyah bir pelerin ya da bol bir cekete benzeyen bir şey vardı. Ona pelerini daha çok yakıştırdığı için olsa gerek hayalinde hep pelerini olduğunu düşünmüştü. O ise gitmeleri gerektiği konusunda bir kez daha uyarmıştı onları. Savaş bütün şiddetiyle başlamadan önceydi bu.

Ve ardından Yugoslavya ziyareti gelmişti. Bu kez o Amerikan aksanıyla konuşuyordu ve tavırları eskisinden daha buyurgandı. Geçen yıllar kendine güvenini arttırmıştı sanki. Efsanevi bir kişiliğe bürünmüş gibiydi.

Grace'nim koruyucu meleği.

Arkadaşı Jane ona bu ismi takmıştı ve isim tam ona göreymi. Gecenin ilerleyen saatlerinde bakacak hasta ve konuşulacak konu kalmayınca birliğin masalcısı ve tarihçisi olan Jane, Grace ve takımı sürekli olarak onları izleyen esrarengiz adam hakkında bir hikaye uydururdu. Tam zamanında beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan ve onları uyaran adam hakkındaydı hep bu hikayeler.

Grace'nin adamın kim olduğu ve nereden geldiği hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Ancak onunla ilgili bir altıncı hisse sahipti. Onun kendisini ve personelinin gece gündüz takip ettiğini, güvenliklerine büyük önem verdiğini sezinliyordu.

Birçok kişi ona tutamayacakları sözler vermişlerdi. O ise hiçbir söz vermediği halde Grace, ona sonsuz bir güven duyuyordu. Bunun mantıklı bir nedeni yoktu aslında. İşler kötüye gitmeye başladığında onu bekliyor, etrafta onu görmediği zamanlarda yakında endişelenecek bir şey olmadığını anlıyordu.

Görmediği ve anlamadığı bir şeye inanırken bu yaptığının saçmalık olduğunu kendi de biliyordu. Ancak tanıdığı herkes böyle garip şeylere inanıyordu. Etrafındaki insanlar uğur olarak kabul ettikleri şeyleri yanlarından eksik etmiyorlardı. Kore savaşında ölen babasının kimliği Allisom'un boynundaydı. Jane elinde daime bir tespih bulundururdu. Bütün bunlara karşılık Grace'nin esrarengiz erkeği vardı.

Koridorda ağır ağır ve sessizce ilerlerken yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Savaş alanlarında ya da insanların evsiz barksız kaldığı, gidecek hiçbir yerlerinin olmadığı bölgelerde çok bulunmuştu. Erkeklerin çoğu hasta ya da yaralıydı ve Grace onları karşı cinsten birileri olarak değil, tedaviye muhtaç hastalar olarak görüyordu.

Ama esrarengiz erkeği ona bu ortamda bile kadın erkek arasındaki ilişkiyi hatırlatıyordu. Bunun ne kadar ilginç olabileceğini, erkeksiz bir kadının kendini ne kadar yalnız hissedebileceğini, uzun zaman önce unuttuğu duygular canlanıyordu onun varlığını hissedince.

Onun da bu harap kilisenin koridorunda yürüdüğünü görmeyi ne çok isterdim, dedi kendi kendine. Yürüyüşünde bile bir asalet, bir güç ve etkileyici bir hava vardı. Grace en son ne zaman bir erkeğe hayranlıkla baktığını hatırlamıyordu bile.

Koruyucu meleği az ötedeki kapının eşiğinde durmuş, bakışlarını onlara dikmişti. Başını hafifçe eğerek Allison, Jane ve onu selamlarken mükemmel Fransızcasıyla "Hanımefendiler" dedi.

Grace'nin dil konusunda epey bilgisi vardı. Ancak onun konuşmalarında hiç kusur yoktu. Onun iki dilin anadil olarak konuşulduğu bir evde büyümüş olabileceğini, her iki dili de mükemmel bir şekilde öğrendiğini ve muhtemelen bu iki kültürü de özümsemiş olduğunu düşündü. Ama yine de aynı anda nasıl hem İngiliz, hem İrlandalı, Hem Amerikalı hem de Fransız olabileceğini bir türlü anlamıyordu.

Yine de karşısındakinin o olduğuna emindi.

Yabancı başıyla işaret etti ve, "Bir dakikanızı alabilir miyim, doktor?" dedi. "Lütfen."

Arkasındaki orta yaşlı iki hemşirenin kıkırdadığını duyuyordu Grace. Sanki ikisi de on beş yaşında çocukluktan gençliğe geçen iki kızdı ve yabancı da onlara sevişme teklifinde bulunmuştu. Grace savaş bölgesinde olduklarını ve kendisinin son derece yorgun ve bakımsız görüldüğünü biliyordu. Adam onun cazibesine kapılmış olamazdı. Zaten eğlenceli bir partide falan da değillerdi.

Ancak ne yaparsa yapsın midесinin kasılmasını engelleyemiyordu.

Arkasında bir takım fısıltılar hissetti. Anlaşılan yıllardır yanında olan Jane, Allison'a açıklamalar da bulunuyordu. "Grace'nin koruyucu meleği" dediğini duydu. Ancak sadece birkaç aydır yanlarında olan Allison, "Bu adam melek falan değil." diyordu.

Konuşmalarını yabancı da duymuştu. Ağır adımlarla büyük sütunlardan birinin arkasına doğru yürürken dudaklarında bir gülümseme dolaştı.

Grace'de arkasından gitmişti. Gitmemeyi aklının ucundan bile geçirmemişti zaten. Önce kilisenin dışına çıktılar, bitkilerle sarılmış taş bir terasın bulunduğu yere, ardından arka tarafa yöneldiler. Gökyüzünü parlak yıldızların süslediği sakin ve serin bir geceydi. Yabancı sırtını duvara yaslamış, çok az hareket ediyor, bu arada yüzünü göstermemeye özen gösteriyordu.

O geceye dek Grace'den başka gören olmamıştı onu zaten. Hatta Grace'nin de zaman zaman hayal gördüğünü düşündüğü olmuştu. Uzanıp ona dokunmak, bir hayal değil etten kemikten bir insan olduğunu kendine ispatlamak geliyordu içindem. Ancak kendini tuttu ve titrek bir sesle onun ki kadar mükemmel olmayan bir Fransızcayla, "Kimsin sen?" diye sordu.

Yabancı ise gülümsedi. "Sadece bir erkeğim."

"Onu biliyorum." İçini çekti. Bir görünüp bir kaybolduğunu ve kesinlikle kolayca ele geçirilebilecek biri olmadığını da biliyordu.

Yabancı ise hala gülümsüyordu. "Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu bir süre sonra.

"Hayır." Ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki. Ancak doyurucu cevaplar alabileceğini pek sanmıyordu.

"Korkarım gitme zamanı geldi, Grace." dedi yabancı.

Grace gözlerini kıstı. Hem şaşırmış hem de tuhaf bir şekilde etkilenmişti. Yabancı ona ilk kez adıyla hitap ediyordu. Gözlerini kırptırdı. Bu küçük şey onu tahmin edemeyeceği kadar mutlu etmişti. Yabancı adını biliyordu demek.

"Grace?" dedi yabancı. "Sana gitmen gerektiğini söyledim."

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Temmuz 28, 2007, 01:35:37 ÖS**

"Grace?" dedi yabancı. "Sana gitmen gerektiğini söyledim."

"Şey... Yarın mı?" Heyecandan aklı başından gitmiş bir genç kız gibi kekelemeye başlamıştı.

"Gün ışıır ışımaz" dedi yabancı ısrarla. "Sahildeki yoldan güneye doğru git ve sınırı geçinceye kadar hiç durma. Sakın geri gelmeye de kalkma."

"Tamam."

"Sana gitmeni söylediğimden altı hafta sonra Afganistan'a geri döndün."

"Evet." Bunu nereden biliyordu? Ve ona kızmış mıydı? "Yapmam gereken bir işim var."

"Biz seni kollayıp sağ kalmanı sağlayamazsak yapamayacağın bir iş. Araban var mı? Ya benzinini?"

Grace evet anlamında başını salladı. Böyle bir durumda kalabileceklerini düşünmüş ve benzin depolamışlardı. Geride bırakacağı kişiler bir bir aklından geçmeye başlamıştı. İçinin burkulduğunu hissetti. Neden sadece onu kurtarıyor, diğerleri için bir şey yapmıyordu bu adam?

Bakışlarını tekrar yüzüne çevirdiğinde yabancı uzaklaşmaya başlamıştı. "Bekle," dedi Grace umutsuz bir sesle.

Yabancı başını ona doğru çevirdi. Omuzlarının hafifçe inip kalkmasından derin bir nefes aldığı belliydi.

"Kuveyt'teki de sendin değil mi?" diye sordu.

Cevap alamamıştı.

“Ve Yugoslavya bölünürken oradan kaçmamızı söyleyen yine sendin.”

Yine cevap alamamıştı.

“Nasıl oluyor da olacakları önceden bilebiliyorsun?”

“Bilmek benim işim.”

“Neyi bilmek?” Ortalığın ne zaman karışacağını mı bilmekten söz ediyordu, yoksa onun başının ne zaman derde girebileceğinden mi?

“Her şeyi,” dedi yabancı. Bu işten hoşlandığını daha fazla gizleyemiyordu.

Grace kaşlarını çatı. Onun sadece kendisiyle ilgilendiğini, tüm becerisini ve yeteneklerini onu zor durumlardan kurtarmak için kullandığını hayal etmişti hep. Bunun çok aptalca olduğunu biliyordu. O sadece bir kadındı. Bir doktor. Farklı olmaya çalışan onca kişiden biri.

“Ama işin? Ne iş yapıyorsun?”

Aldırmaz ve gizemli bir tavırla omuzlarını silkti yabancı. “Her şeyi yaparım.”

“Kimin için?”

“Herkes için.”

“Ana...” Yaklaştı. O ana dek hiç bu kadar yakınına gelmemiştir. Parmaklarını yüzüne dokundurdu. Sonra yanağına değdirdi avucunu. Hayal değil gerçektir.

Baş parmağını birden titremeye başlayan dudaklarına dokundurduğunda Grace nefes bile alamayacak kadar heyecanlanmıştı. Tepeden tırnağa ürperdiğini, bedeninin bir ateş dalgasına tutulduğunu hissediyordu. Eğer bizzat yaşamasaydı bir kadının bu derece tahrik olabileceğine ihtimal dahi vermezdi.

Yabancı ise gülümseyerek “Gerçekten çok güzel olmuşsun, Grace.” dedi. Bu kez İngilizce konuşuyordu.

“Ne?” dedi Grace nefes nefese.

Yabancı son derece sakindi. “Sen,” dedi ağır ağır. “Sen gerçekten çok güzelsin.”

Hayır, diyordu Grace içinden. Hayır, güzel değilim. Ancak yabancıya bakışları, sesi ve dokunuşu onu bambaşka bir aleme sürüklemiş gibiydi. Grace çekici olduğuna inanıyordu artık. Zamanı durdurmak geldi içinden. Bakışlarını ondan ayırmıyor, yüzünün görüntüsünü beynine kazımak istiyordu. Çenesini, dudaklarını ve siyah gözlerini nasıl olsa unutamazdı. Kokusunu doyasıya içine çekmek ve dokunuşunu asla unutmamak için elinden geleni yapabiliirdi o anda.

Gitmesini istemiyordu.

“Kimsin?” diye sordu bir kez daha. Cevabını umutsuzlukla bekliyordu.

“Tanıdığını sanmıştım, doktor,” dedi yabancı. Sesinde onunla eğleniyormuş gibi bir hava vardı. “Birisi beni savaş bölgelerinden bir türlü uzak duramayan güzel, inatçı, kızıl saçlı ve iyi kalpli bayan doktorların koruyucu meleği olarak tayin etti.”

Grace büyülenmiş gibiydi. Ne bir şey söyleyebiliyor ne de bir şey yapabiliyordu.

“Uğraşabileceğin başka bir felaket bulamaz mıydın?” diye sordu yabancı. “Sel, deprem ya da salgın hastalık gibi bir şey? Kimsenin sana ateş etmediğinden emin olsam geceleri daha rahat uyurdum, Grace.”

Grace elinde olmadan onun bembeyaz bir çarşafı yataкта uzanıp yattığını düşündü. Bronzlaşmış bedeni ne kadar etkileyici görünürdü kim bilir? Kızardığını hissetti. Yabancı da onu kendisinin omu düşündüğü kadar sık düşünüyor muydu acaba? Onu düşünürken uyuyakalıyor muydu?

"İşimden vazgeçemem,"dedi. "İnsanların bana ihtiyacı var. Bana güveniyorlar. Hem sonra..." Biraz düşündü. "Hem sonra sen varsın. Beni gözetiyorsun."

"Her ihtiyacın olduğunda yanında olmayabilirim. Bir gün geç kalmaktan korkuyorum." Kaşlarını çattı. "Herhangi bir yanlış anlama olmasın, Grace. Doğa üstü bir olay ya da bir sihir söz konusu değil."

Grace içini çekti. Onun durumunda olan her kadının düşünebileceği gibi o da onda doğa üstü bir şeyler olduğuna inanmıştı çünkü.

"Sana sadece bir erkek olduğumu söyledim,"dedi yabancı gülümseyerek. "Ve seni arkadaşının bir konuda haklı olduğunu söyleyerek uyarmak istiyorum."

"Hangi konuda?"

Yabancı daha da yaklaşmıştı. Dudaklarını dudaklarına hafifçe dokundurduğunda Grace karşı koymayı aklının ucundan bile geçirmede. Dokunuşundaki ateşi söndürmeye hiçbir şeyin gücü yetmezdi zaten. Büyük bir açlıkla sarıldı ona. Sıkı sıkı sarılmak, onu hiçbir zaman bırakmamak geliyordu içinden.

Tutkulu bir öpüşmeden sonra yabancı hafifçe geriye çekilerek bakışlarını ona dikti ve "Grace," dedi inlercesine. "Ben ne bir aziz ne de bir meleğim."

Gitmmişti. Grace'nin ona sıkı sarılmak, asla ayrılmamak istemesine rağmen elinden tıpkı bir kuş gibi uçup gitmişti.

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Temmuz 28, 2007, 03:36:44 ÖS**

Grace ise öylece kalakalmıştı. Elleri titriyor, göğsü heyecanla inip kalkıyordu. Bu bir hayal olamaz dedi kendi kendine. Bir hayal bu kadar canlı ve etkileyici olmaz ki...

Hayallerinde kimse kimseyi öpmez , kimse bir diğerinin kulağına baştan çıkarıcı aşk sözcükleri fısıldamaz, kimse bu kadar etkileyici,güven verici ve sıcak olamazdı çünkü.

O gerçektir. İçeri girdiğinde Allison ve Jane'nin onu soru yağmuruna tutacaklarını adı gibi biliyordu. Onlar da görmüşlerdi bu esrarengiz yabancıyı. Çünkü o gerçektir.

Sadece bir erkek, dedi kendi kendine.

Hepsi bu kadar.

Ve onu sürekli olarak izliyordu. Neden? Bu soru onu cezbediyordu. Bildiği kadarıyla ne başkalarını gözetmek için kiralanacak ne de efsanevi yaratıklar vardı ortada.

Güldü. Onu görmek istiyordu. Geri gelmesini, onunla konuşmasını, adını söylemesini istiyordu. Parmaklarını titreyen dudaklarına koydu. Onunla tekrar öpüşmek için neler vermezdi ki...

Ona güzel olduğunu söylemişti. Yo, büyüyünce güzel bir kadın olduğunu. Bu ne anlama geliyordu? Yoksa küçük bir kızken mi başlamıştı kendisini izlemeye?

Gülmeye başladı. Kendini bir türlü tutamıyordu. Bir kenara oturdu. Başkası olsa, her an şiddetli bir savaşın patlak verebileceği bir ortamda bulunmanın verdiği gerginlik ve sıkıntıdan etkilenirdi. Ancak o küçüklüğünden beri kimse tarafından düşünülmemiş ve kendini bildi bileli sürekli olarak gergin ortamlarda çalışmaya alışmıştı.

Ve yabancı onu izliyordu. İyi de ne zamandan beri?

Ürperdiğini hissederek kollarını ovuşturmaya başladı. Hafif bir rüzgar çıkmıştı. Bakışlarını ağaçların tepelerine çevirdi ve yabancıнын o anda nerede olduğunu düşündü. Hala onu izliyor olabilir miydi? İçinden bir ses evet, diyordu bu soruya.

Birden arkasında ayak sesleri ve bir takım fısıltılar duydu.

"Grace?" diye seslendi Jane. "Bu o muydu?"

"Evet."

"Gitti mi?" diye sordu Allison

"Evet."

"İyi misin?"

Grace evet anlamında başını salladı<

"Kimmiş?"

"Söylemedi"

"Nerden gelmiş?"

"Keşke bilseydim." Bilseydi peşinden giderdi.

"Tatlım," dedi Allison. "Başına ağır bir darbe yemiş ve sersemlemiş bir halin var. Bir sorun yok ya?"

"Sanmıyorum"

"Sana ne yaptı?"

Grace o kadar şaşırmış ve etkilenmişti ki kendini daha fazla tutamadı ve "Öptü," dedi fısıldarcasına.

Ortaya derin bir sessizlik çökmüştü. Birkaç saniye sonra Jane elini alnına koyarak ateşine baktı ve "Normal," dedi. "Kaç defa?"

"Hasta değilim." Dedi Grace. "Ve kimse de vurmadı bana. Bir erkeğin beni öptüğünü söyleyebilmem için aklımı kaçırmam mı gerekiyor?"

"Yo," dedi Jane. Biraz alınmış görünüyordu. "Öyle bir şey demek istemedim. Ama seni tanıyorum, Grace. Rahibeleri bile kışkırtacak bir seks hayatın olduğunu biliyorum."

"O kadar kötü mü?" diye lafa girdi Allison.

"Evet," dedi Jane ısrarla. Ardından Grace'ye döndü. "Seni büyülemiş falan olmasın... Hala pek iyi görünmüyorsun."

Grace de kendini pek iyi hissetmiyordu. Ve tuhaf olduğunu bildiği halde "İkiniz de onu gördünüz," demeden edemedi. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Biraz tehlikeli diyebilirsiniz belki. Ama buradaydı, değil mi? Daha bir iki dakika önce buradaydı."

Jane onun için giderek daha çok endişeleniyordu.

Allison ise kıkırdadı ve Grace'nin kolundan tutarak, "Haydi gel, tatlım," dedi. "İçeri girelim. Birinin seni iyi bir muayene etmesi gerek. Endişelenme, yakında düzelirsin."

Ancak Grace, "Ben iyiyim," dedi ısrarla. "Sadece çok şaşırdım. Hepsi bu. Adımı biliyordu. Nereden öğrenmiş acaba? Bizi nerede bulacağını ve ne zaman gitmemiz gerektiğini nasıl biliyor? Neden bizi korumak istiyor?"

"Yani gizli gizli bizi izliyor öyle mi?"

"Hayır," dedi Grace ısrarla. "Ne yaptığını bilmiyorum ama buradan gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Gidecek miyiz?"

"Evet,"

"O öyle söylediği için mi?"

"Evet. Mantıklı olmadığını biliyorum, ama bu konularda hep haklı çıktığını düşünmeden de edemiyorum."

Ona inanıyor ve başka hiçbir şeye ve hiçbir kimseye güvenmiyordu. Başını kaldırıp arkadaşlarına baktı. Jane hala endişeli görünüyordu. "Hakkımda gerekli işlemi yapacak mısınız?" diye sordu. "Londra'ya döndüğümde beni psikiyatri servisine sevkedecek misiniz?"

"Bilmiyorum," dedi Jane. "Buna gerek var mı?"

"Bilmiyorum" O yabancıya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Geri gelmesini, ona adını söylemesini ve defalarca öpmesini istiyordu.

"Yani," dedi Allison imalı bir gülümseme ile. "seni öptü, öyle mi?"

"Evet"

"Sen de bundan hoşlandın?"

"Evet"

Kolunu arkadaşının omzuna koydu. "Haydi, gel de dert ortağın Allison' a olan biten her şeyi anlat."

"Kaybedecek vaktimiz yok," dedi Grace uzaklaşmaya çalışarak. "Şafak vakti buradan gideceğimize söz verdim."

Tereddütle de olsa toparlandılar ve sınırın yakınlarındaki Birleşmiş Milletler konvoyunu durdurdular. Konvoydan sorumlu subayın isteği üzerine Grace geldikleri yerin durumu hakkında bilgi verdi. Subay onlara henüz halka açıklanmadığını ancak birkaç saat içinde Birleşmiş Milletler güçlerinin bölgenin kontrolünü ele geçirmek isteyen isyancılarla

çatışmaya başlayacağını söyledi.

Grace ve arkadaşları böyle bir şeyin olacağını zaten biliyorlardı. Hatta haftalar önce oraya ilk geldikleri günlerde bile bekliyorlardı bunu. Ancak askeri güçlerin müdahale kararı alması oldukça uzun sürmüştü, bu arada yüzlerce masum insan hayatını kaybetmiş ve yaralanmıştı. Halkın Grace ve arkadaşlarına ihtiyacı vardı. Onlar da orada kalabilecekleri kadar uzun bir süre kalmaya çalışmışlardı.

Sınırdaki gördükleri, Grace'e diploması yoluyla bir çözüme ulaşmak için çok geç kaldıklarını gösteriyordu. Askeri müdahale kaçınılmazdı artık.

Ve "o" bunu biliyordu. Onu aklını başından alıncaya kadar öpen ve çok güzel bir kadın olduğunu söyleyen uzun boylu, esmer, yakışıklı erkek bunu biliyordu.

Grace bir an karşısındaki İngiliz komutana onun gibi olan kişileri uyarmak üzere şehre birini gönderip göndermediğini sormayı düşündü. Onun hakkında, o esrarengiz erkek hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Ama ne diyebilirdi? Doğru dürüst tanımlayamaz, hangi millettendi bile söyleyemezdi.

Koruyucu meleği bir kez daha hayatını kurtarmıştı ve Grace daha onun adını bile bilmiyordu...

İKİNCİ BÖLÜM

Teknisyen bilgisayarından yükselen alışılmadık sesleri duyunca kaşlarını çatarak yanında oturan adama döndü.

"Bu da ne demek oluyor?"

İkisi de yirmi dört saat kesintisiz iletişimin yürütüldüğü odada görevliydi.

"Kötü haber," dedi adam.

Ekranında kısa ve kesin bir mesaj belirmişti. "Aman Allahım," dedi ve iki kez okudu mesajı. Gözlerine inanamıyordu. "Bir gün böyle bir haber duyabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Ne hakkında?"

"Bir kadın doktor."

Onlar konuşurken mesaj yazıcıdan çıkmaya başlamıştı bile. Adam kağıdı eline aldı ve, "Allah kahretsin," dedi okuduktan sonra. "Patron burada. Ateş hattında olması gerek. Başımız derde girecek gibi."

Birinci adam "Ben icabına bakarım," diyerek mesajı ondan aldı. Yazılanlara bakılırsa en kısa zamanda elden ulaştırılması gerekiyordu.

"Rodriguez?"

"Söyle dostum." Mesajı almış çoktan ateş hattına yönelmişti bile.

"Bana sorarsan bu haberi patrona elinde dolu bir silah varken verme"

"Rodriguez kaşlarını çatı. Mesajı ulaştırmadan önce elindeki silahı nasıl bıraktıracaklarını düşünüyordu. Tam kapıdan çıkmak üzereyken ikinci adam, "Patrona söyle oradaki durum hakkında edinebileceğim bütün bilgileri toplamaya çalışıyorum. Ayrıca ona bir uçak ayarlayacağım."

"Oraya gideceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Rodriguez şaşkınlıkla.

"Bindan hiç şüphem yok."

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Temmuz 31, 2007, 11:43:43 ÖS**

iki saat önce

Grace, Allison ve Jane merakla televizyon seyrediyorlardı. Ekranda ise Grace küçük bir orta Amerika ülkesi olan San Reino'daki insanlara ellerinde malzeme olmadığı için yeterince yardım edemediklerini anlatıyordu. Kamera hasta çocukların yan yana sıralanmış yataklarının arasında dolaşırken programın tıbbi yardımdan sorumlu müdürü Peter Baxter, "Bunları görüyor musun?" diye bağıırıyordu.

"Evet," dedi Grace cızırtılarla dolu telefondan. İki gün önce Amerikalı bir televizyoncunun röportaj isteğini kabul etmişti. Ve o anda da nasıl bir pislikle karşı karşıya olduğunu tam olarak göremiyordu. "Sorunu anlamıyorum."

"Seyretmeye devam et."

Yüzüne bakılırsa varlıklı kişilerin ülkeye yaptıkları tüm yardımlara ülkenin hain diktatörü tarafından el konulduğunu ve kara borsada fahiş fiyatla satıldığını, elde edilen gelirin de isyancılara aktarıldığını söyleyen bu ciddi görünüşlü gazetecinin iddialarını kabul etmiş gibiydi. Ancak bu iddia üzerine yardımlar bir anda kesilmiş ve Grace çok zor durumda kalmıştı.

"Ona böyle bir şey demedim!" diye bağırdı Grace elinde bulunan telefondan. "Böyle bir şey demedim."

Demek isterdi aslında. Çünkü gazetecinin söylediği her şey doğru gibiydi. Onlara gelmesi gereken yardımların nereye gittiğini biliyordu, ancak bunu açıklamanın bir faydası olacağını sanmıyordu. Televizyoncu ise ülkedeki insanların kendi vatandaşları tarafından uğratıldığı zararı, ihaneti ve trajediyi anlatmaya devam ediyordu.

"Haydi," diye mırıldandı Grace sabırsızlıkla. "Bu sadece birkısmı. Hepsini anlatmalısın."

Ancak haber bundan ibaretti. Televizyoncu Grace'nin şikayetlerini iletmesine izin vermiş ve daha sonra kendi ulaştığı sonuçları açıklamıştı. Ortak kaynaklardan öğrendiğine göre Grace'nin kullanması için gönderilen yardımlar çalınıyor ve satılıyor, elde edilen para da silah alımında kullanılıyordu. Ve bütün bunların da tek sorumlusu Grace imiş gibi gösteriliyordu. Haber bundan ibaretti.

Jane hafifçe inleyerek arkasına yaslanırken Allison dert kapıda anlamına gelen bir ısıklık geldi.

Grace ise, "Ona böyle bir şey söylemedim," dedi ısrarla. "Yemin ederim."

"Tamam," dedi Peter. "Sana inanıyorum. Ama sana inanan tek kişi de ben olabilirim."

"Asıl sorun elimde hala yeterince malzeme olmaması."

"Anlıyorum. Ama yerel yönetimi kızdırmakla eline hiçbir şey geçmez."

"İstediğim hiçbir şeyi elde edemedim zaten."

"Hey, oradan ayrılmak mı istiyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

"Yapamayacağına inanıyorsan seni oradan hemen alabilirim."

"Hayır, Peter. Bu işi yapabilirim."

"Emin misin?" Birkaç haftalığına oraya birini gönderebilirim. Sen de biraz dinlenirsin. İzin kullanmalı ne kadar oldu, Grace?"

"İzin değil, sadece tıbbi malzeme istiyorum ben."

"Tamam. Bir yolunu bulup sana istediklerini gönderirim."

"Teşekkür ederim." Sesinde bir minnet ifadesi yoktu. İçini çekti. "Üzgünüm, tamam mı? İşini zorlaştırmak istememiştim."

"O zaman ayağını denk al. Bu arada kendine de dikkat et. Hava raporları bir fırtınanın yaklaştığını söylüyor."

"Harika." Kaşlarını çatarak telefonu kapattı.

"Çok mu kötü?" diye sordu Allison.

"Hayır." Daha öncede uyarıldığı olmuştı. Hem de Peter' dan çok daha sert ve emretmeyi seven erkekler tarafından. Bu tür konuşmalardan genellikle ustaca sıyrılmayı başarırdı. Her tür zorlukla başa çıkmanın bir yolunu bulurdu o.

"Bu sabah yerel makamlarla yaptığın konuşmadan söz etmedin," dedi Jane.

"Etmedim." Ama yangına körükle gitmenin ne faydası var? diye soruyordu kendine. Peter zaten çok üzgündü. "Bütün bu olaylar bir yerde birden patlayacak," dedi. "Göreceksin."

San Reino'nun başkentinde dar ve uzun caddelerden birinden aşağı doğru yürüyorlardı. Orta Amerika'nın bu küçük ülkesi hala üç ay önce yaşadığı fırtınanın ve çamur seli felaketinin izlerini taşıyordu. Grace ve arkadaşları kırsal kesimde sahile yakın bir yerde ve çok zor şartlar altında çalışıyorlardı. Üstelik yeterli malzeme de yoktu ellerinde. Ve Grace yorulmuştu artık. Hem de çok. O sabah valinin onu ve arkadaşlarını makamına çağırmasına ve oraya giderken valinin adamlarınca göz altında tutulmalarına gösterdiği tepkiyi de ancak buna bağlayabiliyordu. Oysa otoriteye baş kaldırmak gibi bir huy olmamıştı hiç.

Karşısında onları gördüğünde kendine hakim olabilmek için epey gayret sarf etmişti. Milero denilen adam kendini beğenmişin tekiydi. Ona malzeme bulmakta yaşadıkları güçlükleri bildiğini ve ellerinden geldiğince yardımcı olacağını söylemişti. Ancak bunu söylerken öyle bir hali vardı ki, ondan ve bağlı olduğu örgütten nefret ettiği her halinden anlaşılıyordu. Grace bunu hemen fark etmiş ve sinirlerine hakim olamamıştı.

"Bu sabah sözde dostumuza kötü mü davrandım?" diye sordu.

"İstedіği zaman bizi kapı dışarı edebilir," dedi Jane.

"Bunu yapmaz," dedi Grace. "Biz gidersek kimin malzemelerini çalacak?"

Allison gülmeye başlamıştı. Ancak Jane, "Dikkatli olabilirdin," dedi. "Hiçbir şeyden korkmadığını biliyorum. Ama bizi, de düşün. Adam beni epey korkuttu ve ben de şimdi senin için korkuyorum."

"Yapma," dedi Allison. "Grace haklı. Bütün bunlar bir gün ortaya çıkacak. Ayrıca başımız gerçekten dertte olamaz. Olsaydı, Grace'nin koruyucu meleği gelip onu bulurdu."

Grace gözlerini kıstı. Arkadaşları efsaneyi hala unutmamışlardı demek. Onunla öpüşmenin verdiği hazzı da Grace bir türlü unutamamıştı. Onun yüzünü milyonlarca kez gözlerinin önüne getirmiş, nasıl biri olduğunu hatırlamaya çalışmıştı. Kalabalık yerlerde gördüğü esmer kişileri hep ona benzetiyordu. Onun kendisini izlediğini, üzerine kol kanat gerdiğini bir türlü aklından çıkaramıyor, onu görmek için can atıyordu.

O gün o kadar çok can sıkıcı olay yaşamıştı ki, koruyucu meleğinin nasıl olup da görünmediğini anlayamıyordu. Gökyüzünden gelirse, onu alıp başını dinleyebileceği, serin ve temiz bir yere götürse kim bilir ne güzel olurdu.

Bir tatil, diye düşündü. Peter ona hep bir tatile çıkmasını öneriyordu. Pekiyi, ama nereye gidecekti?

Onunla birlikte her yere gidebilirim, dedi kendi kendine.

"Aman Allahım," dedi Allison. "Şu yüzünün haline bak. Onu son zamanlarda görmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi Grace.

Ancak Allison üsteledi. "Bulmaya çalıştın mı?"

"Nasıl bulabilirim? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki..."

"Ah," dedi Allison. "Bu konuda bize gerçekleri söylemediğini düşünmüştüm."

"O benim hayal mahsulüm olan biri değil. Ama hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim."

"Bilseydin çoktan onunla birlikte ortadan kaybolurdun zaten," dedi Jane.

"Haklısın," dedi Grace. Ana caddeye döndüklerinde hala gülüyorlardı. Az sonra yapacakları tozlu, sıcak ve yorucu yolculuktan sonra kliniğe varacaklardı. Ancak Grace bir türlü onu aklından çıkartamıyor, buna da sinirleniyordu. Hiçbir erkeğin bir kadını o şekilde öptükten sonra bir buçuk yıl ortadan kaybolmaya hakkı yoktu. Özellikle de Grace gibi oldukça seyrek öpülen bir kadın söz konusu ise.

Başını sallayarak sıkıcı düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı. Yoğun trafiğin gürültüsü oldukça sinir bozucuydu ve Grace o kadar dalgındı ki, tam arkasından gelen kulakları sağır edici fren sesine bile dikkat etmedi.

Belki de koruyucu meleğine çok fazla güveniyordu. Aslında küçüklükten beri hiç korkmazdı ölümden. Onun için önemli olan herkesi kaybetmişti. Etraftaki kargaşaya ve telaşa aldırması bu yüzden de olabilirdi.

Önce Allison bir çılgılık attı. Grace arkasına döndüğünde arkadaşının kaldırırma fırlatılmış olduğunu gördü. Kalabalık hızla geri çekiliyordu ve silahlı adamların karşısında sadece o ve arkadaşları kalmıştı.

En öndeki adamın elinde yarı otomatik bir tüfek vardı. Grace görür görmez elindekinin nasıl bir silah olduğunu fark etmişti. Silahların hiç eksik olmadığı bir ortamda büyümüştü o.

Ardından Jane'nin üzerinde askerlerin giydiği kamuflaj kıyafeti ve ayaklarında postallar olan bir adam tarafından bir kenara savrulduğunu gördü. Esmer, siyah saçlı, gür bıyıklı adamın yaşını tahmin etmesi zordu. Orta Amerika'daki isyankar grupların herhangi birinden, özgürlük savaşçılarından, milis kuvvetlerinden yada ordudan olabilirdi adam. San Reino'da herkes değişik bir amaç için çarpışyordu zaten. Bunu biliyor, ancak yine de korkmuyordu.

Daha sonra düşündüğünde ne kadar aptalca bir davranış olduğunu anlayacaktı belki, ama o anda bakışlarını etrafta gezdirmiş, onu aramıştı. Meleğini. Son derece akıcı olarak İspanyolca konuşuyor olacaktı mutlaka. Kusursuz İspanyolca.

Ancak ortalık apaydınlıktı ve o aydınlıkta görünmezdi. O sırada, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda ortada yoktu. Bu bir mazeret olabilir miydi acaba? Yani aydınlık?

İçinde kabaran histerik kahkahalar atma isteğini bastırmak için kendini zor tutuyordu. Sadece küçük bir çığlık attı. Çünkü isyancılardan biri ona doğru yaklaşıyordu ve onu güpegündüz kaçırmak gibi bir niyeti olabilirdi. Bu durumda onları ve kendisini mümkün olduğunca çok kişinin görmesinde fayda olacaktı. Kimbilir belki bir tanesi onları tanımlama cesaretini bulurdu kendinde.

Adam güçlü kollarıyla onu belinden yakaladı ve yolun kenarında bekleyen arabaya doğru sürüklemeye başladı. Arabanın arka kapısı açıldı, motoru da çalışıyordu. Ortadan kaybolmak üzere olduğunu anlamıştı Grace. Bu Orta Amerika'da sık sık rastlanan bir olaydı. Adam kaçırma olağan sayılıyordu orada.

Yapması gereken ilk şeyi yaptı ve karşı koymaya çalıştı. Elleriyle arabanın kapısına tutunarak onu içeri sokmaya çalışan adamı engelleyebileceğini umuyordu. Ancak adam onu kaldırdı ve bütün gücüyle savurarak arabaya çarptı. Ciğerlerinin göğsünden adeta söküldüğünü hissetmişti Grace. Nefes bile alamıyordu.

Adam onu içeri tıkarken başını yeterince eğmediği için çenesi arabanın tavanına çarpmıştı. Birkaç saniye sonra arabanın arkasında yarı döşemede yarı koltukta sere serpe duruyordu. Adam hiç vakit kaybetmeden onun yanına bindi ve araba hızla hareket etti. Grace hala avazı çıktığı kadar bağılıyor ve mümkün olduğunca dikkat çekmeye çalışıyordu. Dizlerinin ve ellerinin üzerinde doğrulmaya çabalarken yanındaki adamın attığı bir tokatla başını koltuğa çarptı. Ağzı bir anda kanla dolmuştu.

Her şey bitmişti artık. İsyankarlar tarafından kaçırılmıştı.

Adam kimyasal bir sıvı ile ıslatılmış bir bezi ağzına koyarken bile başına gelenlere inanmakta zorluk çekiyordu Grace. Kaybedeceğini bile bile onunla mücadele etmişti. Nefes alış verişlerine bakılırsa kimyevi madde işini görmeye başlamıştı. Bası dönüyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Yine de karşı koymaya çalıştı. Kendine, onu kaçıran adama ve en çok da en gerektiği anda yardımına gelmeyen meleğine kızıyordu.

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Temmuz 31, 2007, 11:49:41 ÖS**

Bilinçsizce yatarken ayakları koli bandıyla bileklerinden yapıştırılmış, kolları arkadan bağlanmıştı. Hem acı duyuyor, hem de kan dolaşımı eksikliğinden kollarının uyuştüğünü hissediyordu. Tuhaf bir şekilde bir yere götürüldüğünü hissediyor ama başına neler geldiğini tam olarak anlayamıyordu. Başı yerlere vuruyor, o vurdukça dünya sanki etrafında dönüyordu.

Sonunda bir adamın omuzunda olduğunu fark etti. Başı adamın sırtına doğru uzanmıştı ve adam her adım attığında omzuna çarpıyordu.

Ağzı kupkuru olmuştu. Midesi bulanıyor, başı ağrıyordu. Gözlerini açmaya bile korkuyordu. Getirildiği yeri görmek, hele hele başına gelebilecekleri düşünmek istemiyordu.

Kulağına hiç kesilmeyen, tuhaf bir rüzgar sesi geliyordu sanki. Aslında duyduğu sesin rüzgar olduğundan da emin değildi. Göz kapaklarını korka korka araladığında bir kumsalda olduklarını gördü. Duyduğu ses rüzgarın ve dalgaların sesiydi ve onu bir iskeleyle götürüyorlardı. Orta Amerika'nın kaçırılan insanları yutan dağlık kesimleri yerine deniz kıyısına getirilmişti.

Ürperdi. Gerçekten korkmaya başlamıştı. Birisinin onu koruduğunu sanmakla, güvende olduğunu düşünmekle ne kadar büyük bir aptallık etmişti. Güldü. Belki de bir gülme değil de, ağlama yada hıçkırıktı bu...

Olanlara inanmakta zorluk çekiyordu. Kumsaldaydı. Normalde kumsalları çok severdi. Ancak şimdi korkmakta haklıydı. Onu her an öldürebilirlerdi ve kimsenin ruhu bile duymazdı.

Orada ölmekle başka bir yerde ölmek arasındaki tek fark zaman farkıydı. Savaş bölgesinde zaman çok hızlı geçiyordu. Ölen kişilerin yüzlerine baktığında anlıyordu bunu Grace. Çoğunun olan bitenin farkında bile olmadığı belliydi ve hiç de şaşırmış görünmüyorlardı. Onlar için ölümle yaşam arasında tek bir saniye olduğu belliydi. Bir saniye önce hayattayken bir saniye sonra ölmüşlerdi.

Bu ne kadar korkunçtu acaba? Üzülecek, pişman olacak yada acı duyacak zamanı olacak mıydı?

Ancak onu kaçıran bu kişiler... Onunla oyuncak gibi oynayabilirlerdi. Grace ona neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordu.

Taş duvarlarla çevrili kaleye benzer bir yere girerlerken kendine geldi. Dağ başında bir çadıra yada yer altında bir hücre evine tıklacağından korkmuştu. Yer altında bir dehlizde günlerce aç susuz tutulan bir tutsağın hikayesi gelmişti aklına.

Ama o taştan yapılmış bir kaledeydi ve duvarlarının ne kadar kalın olduğunu görebiliyordu.

Uzun ve daracık bir merdivenden aşağı indiler. Kalenin heybetli görüntüsünü kocaman bir zindan tamamlıyor olabilirdi.

Aşağısı karanlık ve şaşırtıcı derecede serindi. San Reino'ya geldiğinden beri bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu hiç.

Ürperdi. Korkularını gidermekte zorlanıyordu artık.

Onu taşıyan kişi anlamadığı bir şeyler mırıldanarak taş zemine atarcasına bırakmıştı. Grace başını yere çarpmış ve top gibi kıvrılarak kendini korumaya çalışmıştı.

Birkaç kişinin İspanyolca olarak bir şeyler konuştuğunu, hatta tartıştığını duyuyordu. Normalde konuşulanları kolayca anlardı. Ancak bu kez konuşmaları takip edemiyordu. Yorgunluk o an için her şeyden, açlıktan, susuzluktan, acıdan ve soğuktan daha çok etkiliyordu onu. Birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Rüyasında kurtarıcısı görüyor, onu bulduğunu ve isyankarların hakkından tek tek geldiğini hayal ediyordu. Güçlü, kuvvetli ve çok kızgındı o. İsyankarlar ona baş kaldırmaya cesaret edemiyorlardı.

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 01, 2007, 12:01:42 ÖÖ**

Onun geldiğini görünce gülümsemiş, vaktinde yardım etmediği için duyduğu kızgınlığı bir anda unutuvermişti.

İçini ısıtan, güven veren yumuşacık sesini duyar gibiydi, Ona çok yakın olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini hissediyordu.

Grace, diyen sesini duyar gibi oldu.

"Hımmm", dedi uykulu bir sesle.

"Tamam, hayatım. Haydi toparlan artık."

Grace içini çekti. Artık üşümüyordu. Güçlü ve sıcak biri vardı artık yanında. Onu kurtaracak biri.

"Grace."

Göz kapaklarını aralamaya çalıştı. Ancak bu o kadar zordu ki, başaramadı. Müthiş bir bitkinlik, zayıflık ve yorgunluk hissediyordu o anda. Doğru dürüst bir şeyler düşünebilmesi ise koca bir hayaldi.

"Sakin bağırma," diye fısıldadı sağ kulağının hemen yanından gelen bir ses. "Sakin hareket etme ve ses çıkarma. Gardiyan geri geliyor."

Grace bir şey söylemedi. Duyduğu sesin gerçek olduğundan bile emin değildi. Ancak ağzının üzerinde bir elin dolaştığını hissedince paniğe kapılarak karşı koymak istedi. Fakat o kadar yorgundu ki, buna gücünün yeteceğini sanmıyordu. Elleri de hala arkasından bağlıydı. Yabancı ise eliyle ağzını sıkıca kapatmıştı. Grace'nin şaşkınlığı geçer gibi olduğunda, "Şttt," dedi fısıltıyla. "Her şey yolunda. Sana zarar vermeyeceğim."

Bu onun sesiydi. O ana kadar ortaya çıkmamış olan koruyucu meleğinin sesi.

Sadece tek bir sorun vardı ortada. Grace artık uyumuyordu. Ve hala aynı sesi duyuyor, yanında birisinin olduğunu hissediyordu. Bu da hayal görmediği anlamına geliyordu.

Hipnoz etkisi yaratan sesiyle Grace'yi sakinleştirmeye çalışıyordu ve Grace yanılmıyorsa orada yanına uzanmış yatıyordu. Yada birisi sırtını ısıtacak bir soba getirmişti oraya. Her ne ise, hoşuna gitmişti. Yabancı bir eliyle hala onun ağzını kapatırken diğer eliyle yüzüne gelen saçlarını kenara itti.

Etraf zifiri karanlıktı ve hiçbir şey görünmüyordu. Ancak yine orada, denizin kenarındaki kalenin zindanında oldukları belliydi.

Rüya görüyor olmalıydı. Yanında onu sakinleştirmeye çalışan, saçlarını okşayan biri yoktu aslında. Sadece bir hayal, bir illüzyondur hissettikleri. Kendini daha fazla aldatmamalıydı. "Gitti," diye fısıldayan ses son derece canlı ve yakından geliyordu.

Neyin gerçek neyin hayal olduğunu nasıl anlayabilirim? diye düşündü. Çok şey yaşamış, dehşete düştüğü olaylarla karşılaşmıştı. Ancak hiçbirinde gerçeğe hayali ayırt etmekte zorlanmamıştı.

Ellerini hareket ettirmeye çalıştı. Çünkü eğer arkasında gerçekten biri varsa böylece ona dokunabilirdi. Ancak bu çok zordu. Çünkü elleri çok sıkı bağlanmıştı ve oynatmaya çalıştıkça acıyordu.

"Grace?" diye fısıldadı meçhul ses. "Elimi ağzından çekeceğim. Sakın bağırma."

Elini çekerek doğruldu ve üzerine doğru eğildi. Kokusu hiç de yabancı gelmiyordu. Bir kolunu boynunun altına koymuş, başını kendine doğru hafifçe kaldırmıştı.

Grace onun sıcaklığını hissediyor, ona sıkı sıkı sarılmak, tek bir vücut haline gelip tüm tase ve endişelerinden kurtulmak istiyordu.

"Bir rüyada olmalıyım,," dedi fısıltıyla.

"Beni hala rüyalarında mı yaşıyorsun?" Ona o kadar yakındı ki, Grace yüzünü göremediği halde onun gülümsediğini hissediyordu. "Oysa ben bana kızdığını sanıyordum."

Grace cevap vermedi. Hiç kıpırdamadan duruyor, çaresizlik ve umutsuzlukla ona bakıyordu. "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Sadece bir erkek, Grace. Unuttun mu?"

Sözlerinin onu kurtarıcısının sözlerine benzemesi sadece bir tesadüf müydü acaba? Onun gerçek olduğunu biliyordu. Gören tek kişi o değildi çünkü. Ama bu kez...

"Bana kim olduğunu söyle!" diye bağırdı. Bu oyun canını sıkıyordu artık.

Yabancı onu sıkıca sardı. "Sen kim olduğumu biliyorsun,, Grace."

"Bilmiyorum. Seni hiç tanımıyorum ve olan bitenden hiçbir şey anlamıyorum."

"Ama kim olduğumu biliyorsun. Seni takip eden kişiyim ben. Adımı bilmesen de bunu biliyorsun."

Grace'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Gerçeği yıllardır çok başarılı bir şekilde gizlediğine inanıyordu ve onun her şeyi biliyor olduğu ihtimalini düşünmek bile istemiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Neden buradasın Ve neden ben seni hiç

görmüyorum? Bu nasıl bir oyun?"

"Ştıt," dedi yabancı. "Bunu sana şimdi açıklayamam. Zamanım yok. Sabah olmak üzere."

"Ama sen gün ışıdığında da ortada dolaşabilirsin," dedi Grace isyan edercesine.

"Grace," dedi yabancı. "Ben elimden geleni yapıyorum. Üzgünüm, çünkü sen bundan çok daha fazlasını hakkediyorsun. Ama bu şartlar altında yapabileceğimin en fazlası bu."

"Anlamıyorum," dedi Grace ağlayarak. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Kolları uyuşmuştu ve bedeni soğuktan donmak üzereydi. Hayal gördüğü belliydi ve bu hayalin gücü korkutuyordu onu. Kendisine uyuşturucu verildiğinin farkındaydı, ancak ne tür bir uyuşturucu olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey karaborsada insanın beyin fonksiyonlarını birkaç saniye içinde durdurabilecek ilaçlar olduğunu biliyordu.

"Senin gerçek olmadığını biliyorum," dedi ısrarla. İşin en kötü tarafı da gördüklerinin gerçek olduğuna inanmak istemesiydi.

"Gerçek değil miyim?" diye sordu yabancı.

"Hayır," dedi Grace. Başını hayır anlamında sallamaya çalışmış, ancak büyük bir acı duymuştu. Dayanamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Canım," dedi yabancı merhamet yüklü bir sesle. "Senin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey." Hiçbir şey yapamazdı, çünkü gerçek değildi.

"Donuyorsun." Elleriyle bedenini ovmaya başlamıştı. "Bir yerin acıyor mu? Seni döndürmemi ister misin? Ya da kaldırmamı? Bu işe yarar mı acaba?"

Ne yaparsan yap, işe yarayacaktır, diye düşündü Grace. O anda her şeye ihtiyacı vardı çünkü. Mesela ışığa. Onu son kez gördüğünde ortalığın biraz daha aydınlık olmasını ne kadar isterdi.

"Canını yakarsam söyle," dedi yabancı. "Durmamı istediğinde haber ver."

Onu çekerek üzerine aldı. Yabancı altta, Grace onun üzerinde yatıyordu. Başını göğsüne koymuş, boylu boyunca uzanmıştı. Elleri hala arkadan bağlıydı. Yabancı soğuktan donmuş ayaklarını bacaklarının arasına almış, ısıtmaya çalışıyordu. Bedeni sıcak ve yumuşak değildi, ama beton zeminle kıyaslanamayacak kadar rahattı.

Grace gözyaşlarına hakim olamıyordu. Biraz olsun rahatlamıştı, ancak korkusu hala devam ediyordu. Yine de onun yanında olması endişelerini azaltıyordu elbette.

"Uyandığında gitmiş olacaksın," dedi yabancıya.

"Gitmeyeceğim, dedi yabancı. "Sadece saklanacağım. Gece olmasını beklemeliyim."

"Yanılmamışım. Işıktan korkuyorsun."

"Beni görmelerine izin veremem, Grace. Burada olduğumu kimse bilmemeli. Anlıyor musun?"

"Ama sen gerçek değilsin."

"Ah, Grace. Kafana vurdular. Bunu hatırlıyorsun, değil mi? Şişkinliği hala duruyor."

"Evet."

"Ve seni sürüklediler."

"Evet."

"Şaşırmıştın ve..."

"Evet."

Başına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Ben hayal değilim, Grace. Melek de değilim. Hatırlıyor musun?"

"Ne olduğunu hala bilmiyorum."

"Ben seni buradan kurtaracak olan kişiyim." Son derece kararlı bir şekilde söylemişti bu sözleri. Sanki bundan hiç şüphesi yokmuş ve herkes onun sözünü dinlemek mecburiyetindeymiş gibiydi.

"Söz mü?" diye sordu Grace. Tıpkı başını dayayacak bir omuz, güvenilebileceği bir kişi arayan bir çocuk gibiydi.

"Söz," dedi yabancı. "Hayatım pahasına söz veriyorum sana."

Grace ona güveniyordu. Ancak yine de o anda içinde bulunduğu durumun onun verdiği sözü ne kadar zorlaştırabileceğini düşünmeden edemiyordu.

"Çok yorgunum," dedi ona biraz daha sokularak.

"Biliyorum, canım. Uyumaya çalış. Şu anda yapabileceğin en doğru şey bu."

"Uyandığımda gitmiş olacaksın, değil mi?"

"Sadece saklanmış olacağım."

"Gitmiş," dedi Grace sitem dolu bir sesle. Onun karanlığa karışıp kaybolacağını biliyordu. Eğer elleri serbest olsaydı ona sarılır ve gitmesine izin vermezdi. "Beni de götür," dedi yalvarırcasına. "Beni de götür."

"Götüremem, sevgilim. Buraya gelmem ve seni bulmam çok uzun sürdü. Sabah olmak üzere. Seni buradan gündüz gözü çıkarmam imkansız. Burası bir kale. Hem de bir ada üzerinde. Uzaklaşmamız çok uzun sürer. Bu işi gece yapmalıyız. Söz veriyorum, bu gece buradan çıkaracağım seni. Hava kararır kararmaz."

"Şimdi," diye ısrar etti Grace.

"Grace..."

"Bir günün ne kadar uzun olduğunu biliyor musun? Kaç dakika olduğunu? Kaç saniye olduğunu?" Gün boyunca istedikleri her şeyi yapabilirlerdi ona.

"Tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama tek şansımız bu. Bu işe gündüz gözü girişmek intihar etmekten farksız. Senin için hayatımı veririm, ama cesedim hiçbir işine yaramaz, Grace."

Anlıyor musun? Bu adadan canlı çıkabilmek için bana ihtiyacın var. Bunun içinde sağ kalmalıyım. Seni bırakmak benim de hoşuma gitmiyor, ama tek çaremiz bu. Şu anda sağlıklı olarak düşünemediğini sanmıyorum. Bu yüzden düşünme işini bana bırak. Sen sadece sana söylediklerimi yap ve bana güven."

Grace derin bir nefes aldı ve kendini düşünmek için zorladı. Yabancı haklıydı. Düşünemiyordu. Onun gerçek olup olmadığına bile karar veremiyordu. Geri gelip gelmeyeceğine ise... Bunu bilmesine imkan yoktu.

Yine de o anda yanında olması güç veriyordu ona. Bu adama güveniyor ve onu buradan kurtaracağına inanıyordu.

"Melekler ölmez, değil mi?" diye sordu.

"Ah, Grace," dedi yabancı üzgün bir sesle. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Neyi berbat ettin?"

"İkimizi. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Fazla yaklaşmadığım sürece seni izlemek ve korumaya çalışmak güzeldi. Ama yaklaştım. Bana ihtiyacın vardı ve... Sanırım her şeyi berbat ettim." '

"Sana inandım. Hep gelip beni kurtaracağını düşündüm."

"Geldim işte. Buradayım."

"Beni arabaya sokarlarken seni aradım hep." güldü. "Belki çok aptalca bir şeydi, ama kalabalığın arasından çıkıp beni kurtaracağına inanıyordum."

"Özür dilerim, canım. Orada olmam gerekirdi. Ama şu anda buradayım."

"Tıpkı eskisi gibi mi?"

"Evet."

"Beni öpmüştün," dedi Grace uykulu bir sesle.

"Sen de bana karşılık vermemeliydin, Grace."

"Neden? Hoşuma gitmişti."

"Benim de."

Derin bir iç geçirdi. "Çok yorgunum."

"Biliyorum. Uyu, sevgilim. Uyandığında sakın korkma. Beni göremesen de ben hep burada olacağım ve seni gözeteceğim, Grace. Merak etme geri geleceğim."

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**
Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 01, 2007, 12:27:36 ÖS**

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hepsi rüyaydı elbette.

Grace uyanır uyanmaz anlamıştı bunu. Hayal göremeyecek kadar acı çekiyordu.

Sürüklenmiş, kafasına darbe yemişti. Aç, susuz, yorgun ve endişeliydi. Bu şartlar altında sağlıklı düşünebilmesi de mümkün değildi elbette. Bir rüya gördüğü ortadaydı. Yaşadıklarına bir tepki olarak görmüştü bu rüyayı. Kendisini içinde bulunduğu çıkmazdan kurtaracak bir can simidi arıyordu. Eğer rüya değilse mutlaka hayaldi gördüğü.

Yine de soğuk taş zeminde kendine geldiğinde onu aramıştı yanında. Seslenemezdi, çünkü hala adını bilmiyordu. Korkmamasını söylediğini hatırlıyordu. Onu göremediği içinittiğini sanmamasını da söylemişti.

Ancak yine de korkuyordu.

Karanlığın derinliklerine dikkatle baktı. Orada yalnız olup olmadığını merak ediyordu. Ancak görünürde kimse yoktu. Uzun, yalnız saatlere katlanabilmek için onu hayal etmiş olmalıydı. İşe de yaramıştı aslında. Sakinleşmişti. Ne ağlıyor ne bağırıyor ne de kendini yerden yere atıyordu.

Artık bilinmezlerle kendi başına mücadele etmeliydi. Olabilecekleri düşünmek de istemiyordu.

Etrafına şöyle bir baktı. Duvarlar kalın olmalıydı, çünkü gardiyanın arada bir duyulan ayak seslerinden başka bir ses gelmiyordu kulağına. Gardiyan ise hemen hemen her on beş dakikada bir kapısının önünden geçiyordu. Bazen kapının üzerindeki küçük camdan onu izlediği gibi bir hisse kapılıyordu. Yavaş yavaş sürünerek odanın içinde ilerlemeye ve etrafı tanımaya çalıştı. Bir köşede küçük bir yatak, yatağın üzerinde özenle katlanıp konmuş battaniyeler olduğunu fark etmişti. Az ötede bir banyo vardı. Duvar kenarlarında ise bir sürü kutu sıralanmıştı.

Saklanmak isteyen biri için hazırlanmış bir odaya benziyordu oda. Bir saldırıdan ya da bombalamadan korunmak için yapılmıştı belki de.

Onu kaçıran kişinin Milero olduğunu sanıyordu ve Milero gibi birinin kendine özel bir sığınak yaptırmış olmasına hiç şaşmazdı. Belki kale de onundu.

Kapının açıldığını fark etti. Kulağına bir takım İspanyolca konuşmalar ve ayak sesleri gelmeye başlamıştı. Ancak kapının kapanmasıyla ortalık büyük bir sessizliğe gömüldü yine. Duvarlar gerçekten kalın olmalıydı.

Biri ona doğru yürümeye başlamıştı. Ayaklarında çamurlu postallar, üzerinde kamuflaj kıyafeti olan biri. Az sonra yüzünü seçti Grace. Kaşlarını çattı. Beklediği, ihtiyaç duyduğu, özlediği kişi değildi bu.

Adam onu ayağıyla dürttü ve İspanyolca on dakika için banyoya girebileceğini söyledi. Eğer dediklerini yapar ve bir sorun çıkarmazsa temiz elbise ve yiyecek de vereceklerdi Grace'nin başını evet anlamında sallaması üzerine adam koca bir bıçakla ellerini ve ayaklarını bağlayan bantları kesti. Kollarını hareket ettirmesiyle ağrısı daha da artmıştı sanki Grace' nin. Adamın onu sert bir hareketle kaldırması üzerine küçük bir çığlık attı. Bedeni göstermesi gereken tepkiyi göstermiyor, ayakları bedenini taşımıyordu. Adam onu sürüklercesine banyoya doğru götürdü ve içeri itti. İşığı açmasıyla Grace'nin gözleri

kamaşmış, hiçbir şey göremez olmuştu. Ayaklarının dibine bir tomar elbise atıldığını fark etti.

Beş dakika, dedi. Eğer sorun çıkarırsa yemek yiyemeyecekti.

Grace on dakikanın bir dakikasını yerde yatarak geçirdi. Sonra ağır ağır toparlanarak hareket etti ve en temel ihtiyaçlarını karşıladı. Banyo şaşırtıcı derecede temizdi ve gereken her şey; sabun, diş fırçası, diş macunu, şampuan ve havlu vardı.

Buranın bir sığmak olduğunu düşünmekte haklıymışım, dedi kendi kendine.

Önce yüzünü yıkadı, ardından dişlerini fırçaladı. O kadar güçsüzdü ki kolunu kaldıracak hali yoktu. Ancak yine de toparlanmaya çalıştı. Soğuk bir duşun iyi geleceğini düşünüyordu. Suyu açtı ve duşun altına girerek vücudunu elleriyle ovalamaya başladı. Birkaç saniye sonra dizlerinin titrediğini, başının döndüğünü hissetti. Yapamayacaktı. Dışarı çıkmak için bile dermanı yoktu. Olduğu yere yığıldı. Soğuk su bütün şiddetiyle bedenini dövüyor, Grace hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu.

Korkuyordu ve yalnızdı. Az sonra duş perdesi açıldı ve içeri giren adam dik dik bakmaya başladı ona. Ardından uzanarak suyu kapattı ve Grace'yi kollarından tutarak sert bir hareketle ayağa kaldırdı. Grace'nin bedenini gizlemek için umutsuzca çabaladığını fark etmişti. Gözlerinde hayvani bir bakış ve dudaklarında acımasız bir gülümseme vardı. Ellerini göğüslerinde gezdirdi. Grace irkilmiş, tüyleri diken diken olmuştu. İçinden adamın yüzüne tükürmek geliyordu. Ancak bu küçük tepkiden duyacağı haz adamın göstereceği korkunç tepkiye değer miydi, bilmiyordu. Adamın yüzüne tükürecek gücü bulabilirdi belki, ancak daha fazlasını yapamazdı. Oradan kaçamayacağını, ona karşı koyamayacağını biliyordu. Adam ise ona istediği her şeyi yapabiliirdi. Hiç bu kadar çaresiz kaldığını hatırlamıyordu Grace.

Adam gittikçe daha çok yaklaşıyordu ona. Pantolonunun, düğmelerini açmış, şehvet yüklü bakışlarını vücuduna dikmişti. Sonra birden durdu. Odaya biri girmiş, anlamadığı bir şeyler söyleyerek bağırmaya başlamıştı. Dışarıda bir sorun olduğu belliydi. Bir an kurtarıcısının geldiğini düşündü. Ancak hemen uzaklaştırdı bu düşünceyi kafasından. Boş hayallere kapılmamalıydı.

Adam isteğini gerçekleştirmediği için kızmıştı. Elbiseleri işaret ederek bir şeyler söyledi. Grace'nin eğilip yerdeki giysileri alması üzerine de kolundan tutarak odaya getirdi. Yatağın üzerine itip, "sonra" anlamına gelen bir şeyler söyledikten sonra kapıyı çarparak çıktı. Gelen seslere bakılırsa kapıyı kilitlemişti.

Getirdikleri biçimsiz ve bakımsız bir tişört ve bir pantolondan ibaretti. Ancak Grace için neler giydiğinin hiç önemi yoktu. Elindekileri üzerine geçirdi ve kendini yatağa bıraktı. Adamın ne zaman dönüp başladığı işi bitireceğini, kendinin ona hangi güçle karşı koyacağını düşünüyordu. Ve sonra diğer adamı, kurtarıcısını düşündü. Karanlıkta verdiği hoş ve boş sözleri.

Biraz çorba ve bir parça ekmekten oluşan yemeğini bütün açlığına rağmen zar zor bitirdi. Midesinin gösterebileceği tepkiden emin değildi.

Yemeğini yaşlı bir kadın getirmişti odaya. Ona biraz şüpheyile biraz da endişeyle bakan yaşlı bir kadın. Grace'ye göre kadının kaybedeceği hiçbir şey yoktu. "Neredeyim?" diye sordu kadına.

Kadın tedirgin olmuştu. Kaşlarını çatarak kapıya baktı ve, "Özel bir mülkte," dedi.

"Kimin mülkü?"

"Yakında öğrenirsin. Sahibi bu gece burada olacak. Söylediklerine göre senin için gelecekmış buraya."

Grace tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Kendine ait bir kulesi, bir zindanı olan biri onun için gelecekti. Oysa koruyu meleği olan o esrarengiz adamdan eser yoktu ortada.

Daha önce, banyoya götürüldüğünde onu videoya aldıklarını düşünmüştü. Çektikleri filmi fidyeye isterken kullanacaklar ona insanca davrandıklarını iddia edeceklerdi. Ama belki de bunu oranın sahibi olan kişi için yapmışlardı. Bu adamın, bakımsız kadınlarla birlikte olmaktansa temiz ve güzel kokan kadınları tercih ediyor olması doğaldı. Bir kez daha ürperdi.

"Bu gece geliyor mu?"

"Evet. Yani hava çok kötü olmazsa."

"Hava mı? dedi kendi kendine. Koruyucu meleğini hatırlamıştı. "Dışarıda hava nasıl?"

"Fı. Fır..." Kadının dil bilgisinin pek iyi olmadığı anlaşılmıştı.

"Fırtına mı?" dedi Grace.

"Evet. Fırtına."

Grace gülmeye başlamıştı. Yaşlı kadın ise ona, aklını oynattığında şüpheleniyormuş gibi bakmıştı. Aslında hiç de haksız sayılmazdı. Yardıma ihtiyacı vardı ve biri ona yardım olsun diye fırtına başlatmıştı.

Grace yatağa dönmüş, dizlerini karnına çekerek oturmuş,, başını da dizlerine dayamış ve düşüncelere dalmıştı. Tam bu sırada kapı açıldı ve bir adam girdi içeriye. Grace karanlığa rağmen pür dikkat ona baktı. Kim olduğu öğrenmek içi sabırsızlanıyordu.

Hafif bir tütün kokusu onu ele vermişti. O sabahki adamdı gelen. Başladığı şeyi bitirmeye mi gelmişti acaba? Grace karşı koymadan teslim olamayacak kadar inatçıydı. Yabancı istediğini gerçekleştirebilmek için ayaklarını çözmek zorunda kalacaktı. Bu durumda bir şans vardı. Kendini savunma dersleri almıştı ve artık o sabahki kadar güçsüz hissetmiyordu.

Adam içeri girdi ve kapıyı ardından kilitledi. Grace onu bir yandan yaklaşırken diğer yandan düşmelerini açacağını düşünüyordu.

Derin bir nefes aldı. Adamı kızdırdığında ona vuracağını tahmin etmesi hiç de zor değildi. Belki de bayılacaktı. Hiçbir şey hatırlamaması ne kadar korkunç olurdu kim bilir.

Bağırmmamak için dudaklarını ısırıyor, ona korktuğu belli ederek keyiflenmesini sağlamak istemiyordu.

Gözlerini kapattı. Yabancıнын yumuşak sesi çınlamaya başlamıştı kulaklarında. "Korkmamaya çalış," diyordu ona. "Beni görmeden de orada, senin yanında olacağım ve geri döneceğim."

Ancak geri dönmeyeceğini biliyordu. Onu bu kez kurtaramayacaktı. Hiçbir şey kurtaramayacaktı onu bu kez. O sadece bir rüyadan ibaretti ve karşısında gardiyan duruyordu. Belinden bıçağını çıkarmıştı. Eğildi ve ayaklarını birbirine bağlayan ipi kesti. Grace ise önce bütün gücüyle bir tekme atmış, ardından yüzüne kuvvetli bir tokat yemişti. Yabancı'nın bütün gücüyle üzerine abandığını hissediyordu. Başı dönüyor, gözler kararıyordu, ama Allaha bilincini kaybetmemişti.

Yabancı'nın üzerindeki giysileri vahşi bir şehvetle yırtarcasına çıkardığını ve bütün gücüyle üzerine abandığını hissediyordu. O kadar kaba ve ağırdı ki, Grace nefes bile alamıyordu. Bir an boğulacağını sandı. Ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İçinden haykırmak geliyordu. Ağzını açtı, ancak sesi çıkmıyordu. Kontrolünü kaybetmişti artık. İşte tam o sırada gözlerini de açmış olmalıydı ki, adamın arkasında nereden çıktığı belli olmayan birinin belirdiğini fark etti.

Her şey bir anda olup bitmiş, esrarengiz adam Grace'nin üzerindeki gardiyanı tuttuğu gibi kaldırıp yere fırlatmıştı.

Grace ise bakakalmıştı. Aklını kaçırdığını sanıyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Karanlığın içinden gelen biri, sanki bir karanlıklar prensi kurtarmıştı onu. Yerdeki gardiyan'dan ise hiç ses çıkmıyordu. Bir an onun ölmüş olabileceğinden şüphelendi Grace. Ancak bu imkansızdı. Koruyucu melekler adam öldürmezlerdi.

Omuzuna bir elin dokunduğunu hissetti. Birisi, "Grace," diyordu fısıltıyla. Onu kendine çevirdi ve ellerini bağlayan ipi kesti. Ardından ayaklarının bağlı olup olmadığını kontrol etti.

Grace buna inanamıyordu. Koruyucu meleği onun hayatını kurtarmış, ancak başka birini canından etmişti. Yaptığından pişmanlık duyuyor muydu acaba? Bir an onun etten kemikten olup olmadığını düşündü. Nefes alıyor muydu? Yada damarlarında kan dolaşıyor muydu acaba?

Omuzlarından tuttuğunu ve ellerini dirseklerine doğru kaydırdığını hissetti. "Bir yerin acıyor mu?" diye soruyordu. "Yürüyeblecek misin?"

"Her yerim acıyor," dedi Grace.

"Yürüyeblecek misin? Koşabilir yada gerektiğinde sürünebilir misin?"

Grace güldü. "Yürümek mi? Yada koşmak mı? Ellerim uyuştı. Kollarım ve omuzlarım da."

Yabancı kollarını ve omuzlarını ovmaya başlamıştı. Kan dolaşımını normale döndürmeye çalıştığı belliydi. Grace derin bir nefes alarak dişlerini sıktı. Canı yanıyordu.

"Ne zamandan beri böyle bağlısın?" diye sordu sabırsızlıkla. "Bilmiyorum." Kızmıştı. Bu yabancı kendini ne sanıyor, ona nasıl bir yardımda bulunabileceğini düşünüyordu? Bitkin bir şekilde gözlerini kapattı ve, "Beni yok et," dedi.

"Ne?"

"Ortadan kaybolmak istiyorum. Tıpkı senin gibi karanlığa karışıp yok olmak istiyorum."

"Ah, Grace," dedi yabancı üzgün bir tavırla.

"Lütfen, beni yok et."

"Yapamam, sevgilim. Ama gerekirse seni buradan sürükleyerek çıkarabilirim."

Grace başını hayır anlamında salladı. "Sen yok olabiliyorsun. Daha az önce gördüm. Sanki gökyüzünden inerek geldin buraya."

"Havalandırma sisteminden, Grace. Yukarıda havalandırma sisteminin kanalları var."

"Ne? Havalandırma sistemi mi?"

"Bu aşağılık herifler seni yine uyuşturdular, değil mi?"

"Galiba. Belki yediğim şeylere uyuşturucu katmışlardır." Hiçbir şey düşünemiyor hiçbir şeyden bir anlam çıkaramıyordu. Yabancı havalandırma sisteminden mi çıkmıştı gerçekten? Sıradan bir ölümlü gibi?

Onu kucaklayarak yataktan kaldırdı. Grace dengesini kurmakta zorlanıyor, yabancı ise onu sıkıca tutuyordu. Güçlü kollarını, çelik gibi kaslarını, taş gibi karnını hissetti Grace. Geniş omuzlarının arasında sanki bir mil vardı. Sadece rüyalarında görebileceği kadar güçlüydü ve o anda ona aitti. O kadar sıkı sarılmakla gücünün bir kısmını da ona geçirmişti sanki. Belki de onu sadece rahatlatmak, onun için mücadele eden erkeğin ne kadar güçlü olduğunu göstermek istiyordu. Ne olursa olsun, işe yaramıştı. Grace artık kendini güvende hissediyor ve yabancıнын aklına koyduğu bir şeyi ne olursa olsun yapacağına inanıyordu.

"Seni buradan çıkaracağım," dedi yabancı. Tıpkı bir gece önce dediği gibi.

"Eğer bu bir rüya ise," diye cevap verdi Grace. "Bir hayalse..."

Yabancı derin bir nefes aldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki, Grace onun her hareketini hissediyor, bedeninin en küçük tepkilerini bile fark ediyordu.

"Hayale benzer bir yanımla var mı?" diye sordu yabancı.

"Hayır."

"O halde gidelim. Başımın bir metre kadar üzerinde, tavanda bir havalandırma tüneli var. Seni kaldıracağım, ama sen de bana yardım etmelisin. Kendini yukarı çek."

Karanlık ve dar bir tüneldi burası.

"Dümdüz git," dedi yabancı onu biraz daha kaldırarak.

Grace kollarının acımasına aldırmadan dediklerini yaptı. Bir süre sonra tünelde boyu boyunca yatıyordu ve oradan hiç hoşlanmamıştı. Tıpkı bir mezar gibiydi burası.

"Dikkat et," diye uyardı yabancı. "Ben de geliyorum ."

Kenara çekilerek ona yer açtı. Sırtı duvara sıkıca dayanmıştı. Birkaç saniye sonra o da yanındaydı. Yan yana yatıyorlar ve yüz yüze bakıyorlardı. Son derece rahatsız ve havasız bir yerdi bulundukları bu yer.

"Burası hiç hoşuma gitmedi," dedi Grace. Bir çocuk gibi sızlandığını kendi de fark etmişti.

"O halde buradan çıkalım," dedi yabancı gülümseyerek.

"Nasıl?"

"Sürünebileceğini sanıyordum."

Grace bütün gücünü topladı ve sürünerek ilerlemeye çalıştı. Ancak kasları ona ihanet ediyor, kolları bedenini taşımıyordu.

Yabancı sonunda sırt üstü yattı ve onu kendine doğru çekerek üzerine aldı. O anda tıpkı önceki gece hayal mi, gerçek mi olduğuna bir türlü karar veremediği zamanki gibiydiler.

Nasıl olduğunu anlamamıştı ve gerçek olup olmadığından hala emin değildi. Ama o anda o yabancının üzerindeydi ve yabancı onu ve kendisini oradan kurtarmak için canını dişine takmış hayret verici bir güçle sürünüyordu...

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**
Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 01, 2007, 01:40:23 ÖS**

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerini açtığı anda etraf zifiri karanlıktı. Bir an kör olduğu sandı, ancak paniğe kapılmadan bekledi ve yavaş yavaş bazı gölgeler şekillenmeye başladı. Gördüklerine hiçbir anlam veremiyordu.

Sert bir zeminde yattığını fark etti. Bir kayanın üzerinde olabiliirdi. Ancak başının altında yumuşak bir şey vardı. Birisi onu bir kaya parçasının üzerine bırakmış ve başının altına bir yastık koyup gitmişti herhalde.

Olanlara hiçbir anlam veremiyordu.

Başında müthiş bir ağrı vardı. Susamıştı ve karnı açlıktan kazanıyordu. Ve tabii ki hala sağlıklı olarak düşünemiyordu.

Uyuşturucular, diye düşündü. Uyuşturucu verilmişti ona.

Ve tuhaf bir rüya görmüştü.

Onu görmüştü rüyasında.

Ve bir kabus. Kabusunda ise kaçırılmıştı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Hafifçe inleyerek gözlerini kapattı.

Dışarıda fırtına olduğunu fark etti o sırada. Önce derinden gelen bir uğultu, ardından bir yerlere sertçe vuran yağmur damlalarının sesi geldi kulağına. Ancak ıslanmıyordu. Kupkuruydu ve üşümüyordu. Hiç üşümüyordu.

Dışarıda ise bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı belliydi. Hafifçe kıpırdadı. Bir hisırtı duymuştu. Bir kez daha kıpırdadı. Yanılmıyordu. Kıpırdadıkça bir şeyler hisirdiyordu.

Üzerine örtülü olan şeyden geliyordu bu ses. Üzerindeki askerlere özgü hafif, ama oldukça sıcak tutan bir tür battaniye olduğunu fark etti. Bu battaniyelerin özel olarak üretilmiş, yepyeni bir maddeden yapıldığını biliyordu. Birkaç kez yetkililere yalvararak hastaları için birkaç tane almayı başarmıştı.

Bir mağarada olduğunu fark etmişti. Etrafına göz gezdirmeye başladı. Bir kenarda istiflenmiş bir sürü kutu duruyordu. Sağ tarafındaki açıklık ise mağaranın çıkışı olmalıydı.

Başka da bir şey yoktu görünürde. Esrarengiz yabancı da görünmüyordu.

Kalbinin acıyla dolduğunu hissetti. Gerçek mi hayal mi olduğuna hala karar veremiyordu. Gerçekten var olan etten kemikten biri miydi, yoksa sadece hayal mahsulü müydü bu adam?

İnsanın beynini zorlandığında nasıl hayaller görebileceğini iyi biliyordu. Onca sıkıntı ve stres altında, üstelik bir de uyuşturucunun etkisindeyken gerçekte bir sürü ilgisiz şey düşünebilirdi.

Uyuşturucu verildiğini biliyordu. Caddede yürürken kaçırılmış ve bir zindana atılmıştı. Sonra bir erkek hatırlıyordu.

Hepsi bu kadar.

O anda uyanık mıydı? Yoksa hala rüya mı görüyordu? Yada bir kabus?

Aldığı tıp eğitimine rağmen o anki durumunu saptayacak bir yöntem gelmiyordu aklına. Uyanık olup olmadığından, bir mağarada yalnız başına bulunup bulunmadığından emin olamıyordu.

Ne yapacağını düşünürken yalnız olmadığını fark etti. Hiç birşey duymamıştı. Yabancı tıpkı bir hayalet gibi belirivermişti birden.

Elindeki yarı makineli tüfekte karanlığın içinden bir gölge gibi sıyrılmış, ona yaklaşmaya başlamıştı. Önce elindeki silahı bıraktı. Ardından üzerindeki bol yağmurluğu çıkardı. Sadece kamuflaj elbiseleri ve kocaman postallarla kalmıştı. Belinin yanındaki şişkinlik tabanca olmalıydı. İnanılmaz derecede uzun boylu ve yapılıydı.

"Korkma," dedi. Aklından geçenleri anladığı belliydi. "Benim."

Elbette, diye düşündü Grace. Ondan başkası olamaz. Ha va kararmıştı ne de olsa. Artık çekinmeden ortaya çıkabilirdi.

"Grace?" diye fısıldadı.

Grace cevap vermek istiyor, ama susuzluktan kurumuş dudakları konuşmasını engelliyordu. Yabancı yanına gelerek çömeldi ve eliyle başına destek yaparak kaldırdı. Grace boğazından aşağı giden soğuk suyun verdiği rahatlıkla gevşemişti. Bardaktaki

bütün suyu içmek istedi. Ancak, "Yavaş," dedi yabancı. "Fazlası dokunabilir."

Grace kaşlarını çattı. O kadar aç iken soğuk su içmenin nelere neden olabileceğini biliyordu, ama susuzluğu mantığına galebe çalıyordu.

Yabancı başını yavaşça yere bıraktı ve yanma oturdu. "Sonunda uyanmaya karar verdin demek."

"Ne kadar uyudum?"

"Tam bir gün. Vakit neredeyse gece yarısı."

Uyumuş muydu acaba? Yoksa bilinçsiz bir şekilde yatmış mıydı?

"Beni korkuttun," dedi yabancı.

Son derece yumuşak ve rahatlatıcı bir sesi vardı. Derinden geliyor, insanın içini ısıtıyordu. Ve İngilizce konuştuğunu fark etmişti Grace. Güneye özgü bir aksanla Amerikan İngilizcesi konuşuyordu. Duyduğu ses neredeyse bir buçuk yıl önce ona güzelleştiğini söyledikten sonra ortadan kaybolan yabancıнын sesiyle aynıydı.

İlk kez onun ağzından duyduğu bir aksanla konuşuyordu. Yoksa oyun oynamaktan vazgeçip ona kim olduğunu ve onunla neden ilgilendiğini söylemeye mi karar vermişti?

Bunu düşünmesi o an için çok gereksizdi. Çünkü kendi durumunun ne olduğunu bile tam olarak bilmiyordu Grace. Ama nedense aklına ilk gelen soru bu olmuştu.

"Kaçırıldım mı ?" diye sordu.

"Evet."

"San Reino 'da mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"İki buçuk gün önce."

İki buçuk gün kaybetmişti demek? Midesinin bulandığını hissetti. İki buçuk günde istedikleri pek çok şeyi yapabilirlerdi ona.

Arabaya zorla bindirildiğini, başına sertçe vurulduğunu hatırlıyordu. Ellerin ve ayaklarının bağlandığı geldi aklına. Hala bağlı olup olmadığını kontrol etti hemen.

Ona tecavüz etmek isteyen gardiyan gelmişti aklına. Bacaklarını ayıran ve üzerine abanan... "Ah," dedi tiksinti ve çaresizlikle.

"Hepsi geride kaldı," dedi esrarengiz yabancı onu teskin etmek için. "Artık ellerinde değilsin."

"Beni sen mi kurtardın?"

"Evet."

"Sen..."

"Oradan çıkabilmenin başka bir yolu yoktu."

Yabancı onu bir kez daha kurtarmıştı ve Grace onun adını bile bilmiyordu hala. Hatta adı bir yana onun gerçek olup olmadığını da bilmiyordu. Aman Allahım, diye düşündü dehşetle. Ya gerçek değilse? Ya gözlerimi açar ve kendimi birden o zindanda bulursam?

"Grace?"

"Yüzünü görebilecek miyim?"

"Bu o kadar önemli mi? Sadece bir yüz. Sana söylemiştim. Sıradan bir erkeğim ben."

"Gerçekten mi?"

"Başka ne olabilir?"

"Bilmiyorum. Arkadaşım Jane sana maskeli şövalye diyor."

Güldü. Gülüşü harikaydı. "Senin gerçek olup olmadığını nasıl öğreneceğim?" diye sordu Grace.

"Seni öptüm, Grace. Kilisenin avlusunda öptüm seni. Kollarımın arasına aldım ve sen bunu hissettin. Gerçeğe benzemiyor muydu?"

"Hayır." Bildiği gerçeklerden çok daha güzeldi o anda hissettikleri. Çok kısa ve çok basit olabilirdi, ama o ana kadar yaşadığı en romantik, en güzel tecrübeydi. Son bir buçuk yıldır rüyalarını süsleyen bir tecrübe.

"Benzemiyor muydu?"

"Bir önemi yoktu." Yalan söylüyordu. Belki komikti, ama onun için önemliydi bu yalan. "Seni hiç anlamıyorum," dedi. "Hiçbir şey anlamıyorum. Hiçbir zaman da anlamadım. Şu anda burada olduğundan, gerçek olduğundan bile emin değilim. Aklımı oynattığımdan şüpheleniyorum. Hiçbir şeyden bir anlam çıkartamıyorum."

"Ştt," diyerek susturdu onu. Ellerini yüzünde boynunda dolaştırıyor, onu okşuyordu. "Her şey yoluna girdi, meraklanma."

"Hayır, girmedi. Sessiz olmamı bekleme benden. Beni anlamıyor, şu anda neler hissettiğimi biliyorsun."

"Üzgünüm, Grace."

"Her şeyi hayal etmiş olabilirim. Şu anda hala o zindanda olabilirim. Zindan mıydı yoksa hücre mi?"

"Yaklaştın. Taş bir kalenin zemin katındaydın"

"Allah kahretsin." Gerçekti demek. Kimbilir, orada olan biten her şey gerçikti belki de.

"Seni oradan çıkardım, Grace. Dün. O zamandan beri de uyuyorsun. Yanımda, benimledim. Seni incitecek bir şey yapmadım."

"Kimsin sen?"

"Bir Amerikalı."

onunda, dedi Grace içinden. Sonunda onunla ilgili bir şey öğrenebilmişti. "Epey bilgi verdin." Gülmesi üzerine, "Hiç komik değil," dedi kızarak.

"Kusura bakma," dedi yabancı. "Bana hiç uyuşturucu verilmedi. Ama başıma vurulduğunu hatırlıyorum. İnsanın dengesini nasıl kaybettiğini bilmem gerekirdi. Ben Amerikalıyım, Grace. Seni koruyacağım. Buna söz veriyorum."

"Gerçek misin? Bütün bu olanlar gerçek mi?"

Kaşlarını çatarak yaklaştı ve bakışlarını ona dikti. Sanki bir ışık parlamıştı. Grace ürperdiğini hissetti. Yabancı'nın bakışları gözünü kamaştırmıştı bir anda.

Yabancı ise ona ne kadar uyuşturucu verildiğini ve başına nasıl bir darbe aldığını düşünüyordu. Bu Grace için de önemli bir- konuydu aslında. Ama o bunu değil, karşısındaki yabancıyı düşünüyordu.

Arkasına dayanmasıyla ısıltı kaybolmuştu. Grace'nin içinden o ışığı çalmak ve onun yüzünü aydınlatmak geliyordu. Böylece onu net olarak görebilecek ve belki de kendini daha iyi hissedebilecekti. Bu esrarengiz ve isimsiz Amerikalı yabancı'nın yüzünü görebilecekti sonunda.

"Göz bebeklerin biraz cansız," dedi yabancı.

Grace şaşırmamıştı. Onu asıl etkileyen yabancı'nın yüzünü görmenin vereceği heyecandı. Ama yüzünü göstermediği için de kızıyordu. "Beni heyecanlandıracak bir şey yapmadın," dedi.

Yabancı'nın kaşlarını çatıldığını görmüyor, ama hissediyordu. "Oturmak istiyorum," dedi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Burada doktor benim ve oturmak istiyorum." Etrafı bir de oturduğu yerden görmek istiyor böylece birçok şeyin anlam kazanacağını düşünüyordu.

Yabancı onun oturmasını istemiyordu, ama yine de doğrulmasına yardım etti. Grace bir an da olsa onun güçlü ve etkileyici bedenine dayanmış olmanın verdiği güven duygusunu tatmıştı. Yabancı ise, onu güçlü kollarıyla sararak kaldırdı ve yaslanması için arkasına yumuşak bir yastık koydu. Bir yandan da, "Sakın düşüp kafanı bir kez daha çarpma," diye onu uyarmıştı.

Pek de haksız sayılmaz, diye düşündü Grace. Tam olarak toparlanamamıştı hala. Başı dönüyor, etraftaki her şey dans ediyordu.

"Tamam mı?" diye sordu yabancı.

Grace kaşlarını çatı. Keşke tamam olsaydı, diye düşünüyordu. Kendini hala bir hayalet gibi hissediyor ve çok korkuyordu. "Hayır," dedi hiç düşünmeden.

"Pekala. Şunu tut." Elindeki lambayı eline verdi. Grace o kadar şaşkındı ki, hiçbir şey

yapamadı önce. Sonra yabancı, "Dikkatli ol," diyerek ağır ve düz bir şey verdi eline. Grace elindeki şeyi ışığa tutunca bir bıçak olduğunu fark etti. Alıştığı tür bir bıçak değildi bu. Grace bir şey demeden yabancı kolunu ona doğru uzattı ve, Haydi," dedi. "Kes."

"Ne?"

"Gerçek olup olmadığımı öğrenmek istemiyor musun? Kolumu kes. Kan akacak."

"Ben... hayır," diye kekeledi Grace. Onu bıçakla nasıl kesebilirdi? Gerçek olup olmadığını anlayabilmek için birini bıçaklayacak kadar çılgın da değildi. Kanı akacaktı, çünkü o gerçektir. Hayal değil, melek de değil. Sadece bir insan.

"Haydi," diye ısrar etti yabancı. Benim kanım da seninki kadar gerçek."

"Buna gerek yok."

"Bence var, hayatım." Elindeki bıçağı aldı ve kolunu kesti.

Grace onu hayretle izliyordu. Yabancı hiçbir tepki ya da acıma belirtisi göstermemiş, irkilmemişti. Ama kan akıyordu.

"Allah kahretsin," dedi Grace öfkeyle. "Sana bunun gerekli olmadığını söylemişim."

Üzerindeki uzun gömleğin etek uçlarından tuttu ve kanayan yaranın üzerine bastırdı. "Böyle bir şey yapabildiğine inanmıyorum," diyordu bir yandan da.

Yabancı ise, "Görmen gerekiyordu," dedi büyük bir soğukkanlılıkla. Görmesi gerekiyordu, o da göstermişti. Bu kadar basit.

Grace hapsedildiği zindanda onunla birlikte olduğunu ve ona kendisini oradan çıkarması için yalvardığını hatırladı.

Buna bir anlam veremiyordu. Onun için canını verebilecek yada kolunu kesebilecek bir erkek.

Bakışlarını ona dikti. Gömleğini hala kanayan koluna bastırıyor, teninin sıcaklığını hissediyordu.

"Bunu yapmamalıydın," dedi bir kez daha. Acı çekmesini istemiyordu. Ancak yabancı, "Bu hiçbir şey değil, Grace," dedi gülerek.

Grace ona inanmıyordu. Sırf bir şeyler ispat edebilmek için kolunu kesmişti yabancı.

"Canının yanmasını istemiyorum," dedi Grace. Onu tanımıyor, kim olduğunu, nereden geldiğini ve neden onu koruduğunu bilmiyordu, ama canının yanmasını da istemezdi.

"Hayatım," dedi yabancı. "Vücudumda o kadar çok yara izi var ki, sayısını ben bile bilmiyorum."

"Acı çekmeni istemiyorum."

"Tamam. İstediklin buysa elimden geleni yapacağım, Grace. Mutlu olmanı istiyorum."

Koluna koyduğu elini tuttu ve kendinden uzaklaştırdı. Grace'nin üzerinde gömlektir

başka bir şey yoktu ve gömleği eteklerini sıyırdığı için yabancının eli açıkta kalan bedenine değmişti. Bu temas ikisi de etkilemişti.

Yabancı kolunu onun beline doladı ve yavaşça yatırdı. Başı yine yumuşak yastığa değiyordu Grace'nin. Tekrar uzanmak çok hoşuna gitmişti. Sormak istediği yüzlerce soru vardı, ama hiçbirini soracak gücü bulamıyordu kendinde.

Yabancının bir şeyler söylediğini fark etti. Hatta ısrar ediyor, üsteliyordu. Yemek. Yemek konusunda bir şeyler söylüyor, ondan uyanık kalmasını ve bir şeyler yemesini istiyordu.

Ancak Grace hiçbir şey yiyemeyecek kadar bitkindi. Elindeki lambayı kaldırıp yabancının yüzüne bakacak gücü bile bulamıyordu kendinde.

Uyandığında etraf yine zifiri karanlıkta. Az sonra gözleri karanlığa alıştı ve nerede olduğunu hatırladı. Bir mağarada tanımadığı bir yabancıyla, onun için kolunu kesecek ya da canını verecek yabancıyla birlikteydi. Ve kaçırılmıştı. Yavaş yavaş her şeyi hatırlıyordu.

Hafifçe kıpırdadı. Hala o taş gibi sert zeminde yatıyordu ve üzerinde hala o battaniye vardı. Dışarıda rüzgar esiyor ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya devam ediyordu. Mağaranın içinde büyük bir uğultu, rahatsız edici bir hava vardı. Bir an girişe kadar yürümeyi hatta gerekirse sürünmeyi düşündü. Ancak hareket ettiğinde bedeninin sıcaklık olduğunu fark etti. Yabancı tam arkasında uyuyordu ve bedeninin sıcaklığı onu da ısıtmıştı. Tıpkı hapsedildiği hücrede olduğu gibi. Beline doladığı kolu bile ateş gibiydi ve biraz daha ısınmasına yardım ediyordu. Vücudunu kucaklamış, sırtını sıcak bir battaniye gibi sarmıştı. Uyumak için hiç de fena bir yol sayılmazdı bu.

Onun Amerikalı olduğundan ve hayatımı kurtardığından başka bir şey bilmiyorum, diye düşündü. O karanlık mağarada onunla başbaşıydılar hem de birbirlerine daha önce hiç olmadıkları kadar yakındılar.

Ona doğru dönmeye çalıştı. Böylece yüzünü biraz olsun görebilirdi belki. Ancak yabancı kolunu beline öyle bir dolamıştı ki, hareket etmesi neredeyse imkansızdı. Bu sırada o da uyanmış ve niyetini anlamış olmalıydı ki kendisi döndürdü Grace'yi. Vücutları birbirine sınıksız dayanmıştı. Grace bütün ağırlığını tepeden tırnağa ona verdi. Ayaklarının buz gibi olduğunu fark etti ve hemen onun bacaklarının arasına soktu.

"Bir insan nasıl bu kadar üşüyebilir?" diye sordu yabancı.

"

Özür dilerim."

Güldü. "Şimdi nasıl? Isınmaya başladı mı?"

"Evet."

"Başın nasıl oldu?"

"Eskisinden daha iyi."

"Güzel. Biraz daha uyumaya çalış. Vakit henüz çok erken."

Başını onun başına dayamıştı. Nefes alış verişleri Grace'yi heyecanlandırıyordu. Ona biraz daha sıkı sarıldı yabancı. Grace onun ne kadar yapılı, ne kadar güçlü ve ne kadar uzun boylu olduğunu düşündükçe hayrete kapılıyordu. O soğuk hücrede onun üzerinde yattığını hatırladı. Onu sadece güç ve sıcaklık kaynağı olarak görmüş, ısınmaktan ve güven

duymaktan başka bir şey düşünmemiştir.

Oysa o anda artık onu bir erkek olarak görüyordu. Güçlü ve istediğinde son derece kibar olabilen bir erkek. İsteddiği zaman da öldürücü. Gardiyanın başına gelenleri hatırlayarak, tüyleri diken diken olmuştu.

"Hala üşüyor olamazsın," dedi yabancı. "Seni daha da ısıtabilmek için yapabileceğim tek şey ikimizi de üzerimize hiçbir şey kalmaymcaya kadar soymak ve sana sarılarak battaniyenin altına girmek. O zaman fırına girmiş gibi olursun, ama..."

Ama ne?

Bir kez daha kıpırdayarak ona sokuldu. İsteddiği ısınmak değil, onun verdiği güveni hissedebilmektir. Çelik gibi sert kaslarını, güçlü bedenini hissedebiliyordu artık. Ve...

"Oh," dedi şaşkınlıkla.

İç içe geçmiş iki kaşık gibiydiler o anda. Ve Grace tam bacaklarıyla bedeninin birleştiği yerde bir sertlik hissediyordu. İstem dışı, içgüdüsel bir tepkiydi bu.

Yabancınn öfkeyle küfrettiğini duydu. Sıkıca sardığı kollarını gevşetmeden bedeninin alt kısmını uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Ama elimde değil."

"Anlıyorum," dedi Grace uzaklaşmaya çalışarak, ancak yabancınn onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Uzaklaşmana gerek yok," dedi. "Tepkilerimi kontrol edemiyorum, ama sana zarar vermeyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Biliyorum."

"O gardiyan seni sadece korkuttu, değil mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet. Tam vaktinde geldin." Bir kez daha, dedi içinden.

"Benden korkmuyorsun, değil mi? Burada benimle bu durumda olmak seni korkutuyor mu?"

"Hayır."

"Hala titriyorsun."

"Ama üşümüyorum." Bu cevap ona bilmesi gereken her şeyi söyleyecek, diye düşünüyordu. Uyarıldığının, sertleştiğinin farkındaydı ve onun kollarında titriyordu.

Başından geçen onca şeye, yorgun ve güçsüz olmasına rağmen elinde olmadan cinsel bir tepki gösteriyordu ona.

"O halde uyu," dedi yabancı. Her şeyi anlamıştı. Ancak yapabileceği bir şey yoktu.

Hiçbir şey yapmayacaklardı, ancak... Ancak ne?

Sarılıp yatmaktan başka mı? Bu çok masum bir sözcük sayılırdı.

Grace başının döndüğünü hissetti. Başka bir zaman ve başka bir yerde yapabileceklerini düşünmüştü.

Biraz daha sokuldu. Hala sert olduğunu hissediyordu. "Üzgünüm," dedi. "Pek rahat olmadığını biliyorum, ama..."

Yabancı ağzını onun boynuna dayamıştı ve Grace onun gülümsediğinden emindi.

"Grace," diye fısıldadığını duydu. "Kimbilir kaç gece senin kollarımda olduğunu hayal ederek uyudum. Tıpkı şu anda olduğu gibi."

Grace'nin içinden, o halde neden hayalini gerçekleştirmedin? diye sormak geliyordu. Yabancı onu nerede bulabileceğini çok iyi biliyordu çünkü ve Grace ona tepki göstereceğini hiç sanmıyordu.

"Ben," dedi. Ben hala bazı şeyleri anlamıyorum."

"Uyu, Grace."

"Ama..."

"Şimdi uyu. Söz veriyorum, bu kez ortadan kaybolmayacağım. En azından bir süre için."

Boynuna sıcak bir öpücük kondurdu. Grace heyecanla titrediğini hissetmişti. Kendini tamamen onun kollarına bırakmıştı ve o güne kadar neden kimseden hiçbir şey için söz istemediğini hatırlayamayacak kadar yorgundu.

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**
Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 01, 2007, 02:24:09 ÖS**

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gözlerini bir daha açtığında sabah olmak üzereydi ve ortalılık az da olsa aydınlanmıştı. Bakışlarını etrafta endişeyle gezdirerek bir gece önce gördüğünü sandığı şeylerin gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Evet, bir mağaradaydı ve bir tarafta bazıları oldukça modern görünen askeri malzemeler yığılıydı. O güne kadar dünyanın her yerinde birçok asker tanımıştı ve koruyucu meleği de bir askerdı. O ana kadar bundan sadece şüphelenmiş, doğruluğundan emin olamamıştı.

Doğrularak oturdu. Artık başı ağrımıyordu. Dışarıda ise yağmurun ve rüzgarın hala bütün şiddetiyle devam ettiği belliydi

Başının döndüğünü hissetti. Kolunu kıpırdatacak kadar bile güç bulamıyordu kendinde.

Ancak o kadar az şey yiyip içmişti ki, bu çok normaldi. Ağzının kupkuru olduğunu, midesinin kazındığını hissediyordu. Ama kafası çalışıyordu. Onu kaçırان kişilerin verdiği uyuşturucu zihinsel fonksiyonlarını uzun süreli etkileyecek kadar kuvvetli değildi anlaşılan.

Hayattaydı, uyanıktı ve sağlıklı bir şekilde düşünebiliyordu. Ancak aç, susuz ve yalnızdı.

En çok canını sıkan şey sıraladığı özelliklerden en sonuncu olmuştu.

Bakışlarını mağarada gezdirdi. Koruyucu meleği görünürlerde yoktu

Ama söz vermişti, dedi kendi kendine. Bu kez ortadan kaybolmayacaktı. Grace'nin söz verme konusunda bir takıntısı vardı aslında . Kimsenin ona hiçbir şey için söz vermesini, vaatle bulunmasını istemiyordu. Normal şartlar altında kimseden hiçbir şey için söz almak istemez, kimsenin de verdiği sözü tutacağından emin olmazdı. Yaşadığı tecrübelerden ders almıştı ve dersini iyi öğrendiğine inanıyordu.

Ancak ne önceki gece ne de zindanda geçirdiği gece sağlıklı düşünebilecek durumda değildi. Yoksa yabancından kendisine söz vermesini istemezdi. Ve onu yanında göremeyince bu kadar üzülmezdi.

Ancak paniğe kapılması için bir neden yoktu. On bir yaşından beri yalnızdı ve son on yıldır bir sürü savaşta, doğal afette bulunmuş, insanlara yardım etmek için çabalamıştı. Nerede nasıl davranması gerektiğini biliyor, zorluklarla kolayca baş edebiliyordu.

Bu kez de farklı olmayacaktı. Ayağa kalkmak üzereydi ki yanında duran matarayı gördü. Üzerinde imzasız bir not vardı. Yabancı onun uyandığında susamış olacağını düşünmüş ve matarayı onun için bırakmış olmalıydı.

Notta etrafı kolaçan etmek için dışarı çıktığını yazıyor, tek başına mağaradan çıkmaması için onu uyarıyordu. Bubi tuzakları ya da başka tehlikelerle karşılaşabilirdi. Kaşlarını çatı. Bubi tuzakları ya da başka tehlikeler vardı demek? Bu durumda yabancı hiç geri dönemeyebilir ve o da mağaradan hiç çıkamayabilirdi.

Endişelerini unutmaya çalışarak matarayı aldı ve içinden suyu ağır ağır yudumladı. Ardından üzerindeki battaniyeyi bir kenara itti. Bir tişört giydiğini fark etmişti. Neredeyse elbise olarak kullanılabilecek kadar uzun, yeşil renkli bir tişört başka da bir şey yoktu üzerinde.

Bu da yabancıнын onu soyduğu, üzerindeki her şeyi çıkardığı anlamına geliyordu.

Yağmur yüzünden mi? diye sordu kendine. Yağmurun altında uzun süre yol almak zorunda kalmışlar ve sırlıslık olmuşlardı. Bu yüzden o kadar çok üşümüş olabilirdi aslında Ancak tropik bölgede idiler ve böyle bir şeyin olma ihtimali zayıftı. Yine de bütün vücudunu iliklerine kadar ıslatan yağmur da uzun süre kalmış ve bir üşüme krizine girmiş olabilirdi, Bu durumda yabancı da onu soyup üzerindeki kileri değiştirmek zorunda kalmıştı herhalde.

Bir doktor olarak o da hastalarını soyar ve sağlık durumlarını anlayabilmek üzere incelerdi. Bu çok normal bir şeydi. Ancak bu işi yapan onu sırf sarılmakla bile heyecandan titreten, aklını başından alan biri olduğunda durum değişiyordu.

Yanaklarının kızardığını hissetti. Bir erkeğe kapılmak için ne kadar yanlış bir zamandı. Uzun zamandır... Daha doğrusu yabancı ile bundan önceki karşılaşmalarından beri bir

erkeklerle arasında romantik bir çekim olmamıştı. Kendini bütünüyle işine adanmış bir kadındı o. Hep uzak ve sorunlu bölgelerde bulunuyor, başka şeylerle, özellikle de erkeklerle ilgilenecek vakit bulamıyordu. Ve bu durumdan o ana kadar gocunduğu hiç olmamıştı.

Erkeklerle karşı değildi. Sadece onlara ihtiyaç duymuyordu. Bu yüzden de yabancıya gösterdiği, hem de içinde bulunduğu zor şartlara rağmen gösterdiği tepki endişelendiriyordu onu.

Nerede olduklarını bile tam olarak bilmiyordu, ancak başlarının dertte olduğu ortadaydı. Yoksa neden bir mağarada saklansınlar ve dışarıya çıkmadan önce ortalığı kolağan etmek zorunda kalsınlardı?

Birden donup kaldı. Orada yalnız olmadığını hissediyordu. Başını kaldırmaktan korkuyor, göreceği şeyden hoşlanmayabileceğini düşünüyordu. Daha önce böyle bir duygu yaşamamıştı hiç. Her şeye büyük bir cesaretle göğüs gerer, hiçbir şeyden korkmazdı.

Yabancı, "Grace," dediğini duydu. "Benim. Her şey yolunda."
Bu sesi hatırlamıştı. Kurtarıcısının sesiydi bu. Etten kemikten biriydi, ama yine de koruyucu meleğiydi onun.

Başını kaldırdı ve onun mağaranın dışına açıldığını tahmin ettiği tünelin ağzında durduğunu gördü. İçerinin loşluğuna rağmen onu daha önce hiç görmediği kadar net görebiliyordu. Her zamanki gibi heybetli ve etkileyici görünüyordu yabancı.

Üzerinde askerlerin giydiği türden bir panço vardı. Omuzları aşağı dökülen, bol ve yeşil bir pançoymuştu. Koluna göğüs hizasına kadar gelen Alman malı yarı otomatik bir tüfek asmıştı ve her yerinden sular damlıyordu.

Silahını bir kenara koyarak pançosunu çıkardı. Tepeden tırnağa silahlanmıştı sanki. Belinde de bir tabanca vardı. Ayrıca üzerinde iki bıçak, bir telsiz, dürbün ve çok miktarda cephane göze çarpıyordu.

Grace o güne kadar kim bilir kaç tane asker görmüş, cephanelik gibi dolaşan kaç kişiye rastlamış, ve hiçbirinden etkilenmemişti.

Ancak bu yabancı... Derin bir nefes aldı. Bu yabancı karşısında tepkilerinden emin olabilmesi imkansızdı.

Yüzünü hafızasına kazımaya çalıştı. Onca yıl sonra ilk kez bu kadar net görüyordu onu. Gün ışığında değillerdi, ama yine de daha önce karşılaştığı ortamların hepsinden daha aydınlıktı etraf.

Hafifçe kırışmış gür saçları kısa kesilmişti. Gözleri koyu renkteydi. Yüzüne bakarak yaşını tahmin etmek oldukça zordu, ama Grace onun kırk yaşlarında olduğunu ve olduğundan on ya da on beş yaş daha genç göründüğünü düşünüyordu. Uzun süre güneşin altında kalmaktan ten rengi bakıra dönmüştü. Dudakları ise... Dudaklarının kendininkilere değdiğini düşünmek bile aklını başından alıyordu. Onu karşısında görmek başının dönmesine yetmişti.

İçinde zaptedilmesi zor bir güç, bir enerji taşıyordu sanki. Güçlü, hızlı ve kararlıydı. Grace onun yanında haklı olarak kendini güvende hissediyordu. Onu tam olarak görmeden önce her şeyi yapabilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü. O anda ise bundan hiç şüphesi kalmamıştı.

"Beni hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu yabancı ciddi bir ifadeyle. "Dün geceyi? Konuştuklarımızı? Benim yanımda güvendesin, Grace. Sana zarar vermeyeceğim."

Grace dalıp gitmiş, ona hayretle bakıyordu. Hemen toparlandı ve, "Evet," dedi. Dudaklarında bir gülümseme dolaştığını fark etmişti. "Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyorsun?" diye sordu.

"Yılların tecrübesi." Kemerini çıkardıktan sonra yanına gelerek çömeldi ve elini alına koydu. "Başın nasıl?"

"Fena değil."

"İyi. Gözbebeklerin iyi görünüyor. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Açıktım ve çok halsizim. Ama bunlar normal."

"Çaresine bakarız." Yiyeceklerin bulunduğu kutuya yönelmişti. Grace mataradaki suyu ağır ağır yudumlarken o da bir konserve kutusu ısıtmaya girişti. Grace yemek konusunda pek seçici değildi. Bulunduğu ortamlarda böyle bir şansı yoktu zaten.

Konserveyi eline alarak yemeye başladı. Pilava benzer bir yemek vardı içinde ve midesine iyi geleceğini düşünüyordu. Yarisına kadar yedikten sonra bıraktı kutuyu.

"Başka yemeyecek misin?" diye sordu yabancı konserveyi eline alarak. "Burada bir süre kalabiliriz. Hiçbir şeyi boşa sarf etmemeliyiz." Konservenin kalanını kendisi bitirdi.

Grace hem etrafı tanımaya çalışıyor hem de bir sürenin ne anlama gelebileceğini düşünüyordu. Öğrenmenin en doğru yolunun soru sormak olduğunu düşündü sonunda.

"Neredeyiz?"

"Karayip denizinde küçük bir adada. Orta Amerika'ya kırk mil. Milero'nun kalesi adanın arka tarafında. Buraya yedi buçuk mil mesafede."

"Ya?" Yedi buçuk mil güvende olabilecekler kadar uzun bir mesafe değildi. "Milero bütün adayı kontrol altında mı tutuyor?" diye sordu.

Yabancı başını evet anlamında salladı.

"Bu kaçamayacağımız anlamına mı geliyor?"

"Seni buradan çıkaracağım,, Grace. Ama bu biraz uzun sürebilir.

"Fırtına yüzünden mi?"

"Şu anda 3 şiddetinde."

Ona yemek getiren yaşlı kadın fırtınanın yaklaştığını söylemişti. Grace ise yağmuru ve rüzgarı koruyucu meleğinin çıkarabileceğini hayal etmişti. "Fırtına ile başa çıkamaz mısın?" diye sordu.

Yabancı'nın şaşkınlıkla bakması üzerine güldü. "Aklım basımda. Sadece seni son gördüğüm zamanı düşünüyordum.

B

Bosna'daydık bana gidip başka bir doğal felaket bulup oradakilerle ilgilenmemi tavsiye etmiştin."

"Ve sende Rusya'daki depremi, Nepal'deki sel baskınlarını ve San Reino'daki çamur sellerini benim yarattığımı düşünmüştün."

Son bir buçuk yıldır nerelere gittiğini de biliyordu demek. Derin bir nefes alarak, "Aklıma gelmedi, değil," dedi. Kendisi hakkında hiçbir bilgi vermeyen bu yabancıya ona ne kadar çok önem verdiğini ve her fırsatta düşündüğünü söylemek işine gelmiyordu. Ancak bu kez ortadan hemen yok olmayacağını söylemişti yabancı. Grace cevap versin ya da vermesin, ona soracak çok sorusu olduğunu düşünüyordu. Ancak sormak için uygun zamanı kollanması gerekti. "Yani elinin bir hareketiyle fırtınayı durduramaz mısın?" diye sordu.

"Bunu senin için bile yapamam, Grace. Söylediğim gibi, sadece bir insanım ben."

Grace uzanıp elinden tuttu ve kolunu ters çevirdi. İnce bir yara izi görünüyordu kolunda. Aradığı da buydu zaten. Kolunu önceki gece ona etten kemikten biri olduğunu ispatlamak ve onu rahatlatmak için kestiğini hatırladı.

"Başka bir ispat mı istiyorsun?" diye sordu yabancı.

"Hayır." Gördükleri yetiyordu. "Yarayı sarmalıydın," dedi elini bırakırken.

"Sarmıştım. Öğleden sonraki yağmurda sargı bezi düştü."

"Öğleden sonraki mi? Saat kaç?"

"Altı."

Yine saatlerce uyumuştı demek. "Son bir aydır doğru dürüst uyku uyumadın galiba, Grace. Bitkinsin."

"Belki." San Reino'ya geldiğinden beri bütün gücüyle çalışmış, hatta kendini biraz fazla zorlamıştı. Yabancıнын bu yüzden onu tenkit edebileceğini düşündü. Jane her zaman eleştirirdi çünkü. Ama yabancı bir şey demedi. Grace onun bütün gücüyle çalışmanın ne demek olduğunu bildiğini, kendisinin de bütün gücüyle çalıştığını tahmin ediyordu.

"Fırtınayı sen çıkarmadığına göre dindiremezsin de," dedi. "Bu durumda beklemekten başka çaremiz yok."

Yabancı başını evet anlamında salladı. "Buradan sadece hava ya da deniz yoluyla çıkabiliriz. Ama bu havada ikisi de mümkün değil."

Bu durumda adaya hapsoldükleri söylenebilirdi. "Ne kadar sürer?" diye sordu Grace.

"Çamur baskınlarına neden olan fırtınayı hatırlıyor musun? Üç gün sürmüştü."

Grace başını evet anlamında salladı. Fırtınalardan sonra genellikle uzun süre yağmur yağar ve beraberinde sel baskınlarını getirirdi. O sene San Reino'yu vuran fırtına da sahilde büyük hasara neden olmuştu. Zeminin sağlam olmadığı yerlerde toprak kaymaları olmuş, iç kesimlerde sel baskını yerine çamur baskınları yaşanmıştı. Birçok köy haritadan silinmişti. Grace o güne kadar böylesine büyük felaketle karşılaşmamıştı hiç.

"Bir öneğine benzer bir afet bu," dedi yabancı. "Bizim buraya gelmemizden hemen sonra adaya ulaştı. Ama en şiddetli bölümü henüz başlamadı."

"Başlamadı mı?" Hem şaşırmış hem de üzölmüştü. "Dışarıdan gelen sesler fırtına yüzünden değil mi?"

"Evet, ama bu hiçbir şey. Asıl fırtına henüz başlamadı."

Grace fırtınanın ortasında kalmamıştı hiç. Ama fırtınadan yeni çıkmış birçok yerde bulunmuştu ve şiddetli rüzgarın neler yapabileceğini biliyordu. Ağaçları kökünden koparıp kibrit çöpü gibi sağa sola fırlatır, evleri karton kutu gibi yıkabilir, insanları ve arabaları havada uçurabilirdi. "Hey," dedi yabancı fısıltıyla. "Ne olursa olsun, başa çıkabiliriz."

"Her şeyle başa çıkabilir misin sen?"

Elbette." Onun gücünden şüphelendiği için alınmıştı sanki. Geleceğini bildiğine göre tedbirimizi ona göre alırız."

"Siz mi? Burada yalnız değil miyiz?"

"Adada iki arkadaşım var."

"Asker mi?"

"Pek sayılmaz."

Grace kaşlarını çatı. Anlaşılan oyun henüz bitmemişti ve yabancının kendinden söz etmeye hiç niyeti yoktu. "Ama.." diye ısrar edecek oldu.

Ancak yabancı sözünü keserek, "Sadece iki arkadaş," dedi. "Ve bir rehine daha. Amerikalı bir iş adamı."

Bu oldukça ilginçti. Çünkü bildiği kadarıyla Amerikalılar Orta Amerika'da ya da başka bir yerde kaçırılmış bir iş adamını kurtarmak üzere asker göndermezlerdi.

"Miler o ikinizi de kalenin değişik yerlerinde tutuyordu. İkiye ayrıldık. Ben seni ve adanın bir yerinde tutulan malzemeleri kaçıracaktım. Arkadaşlarım ise iş adamını kurtarmayı üstlendiler. Hava düzelene kadar burada kalacaklar."

"Ya?" Demek ki o anda yalnızdılar. "Bu ne kadar sürer?"

Yabancı omuzlarını silkti. "Fırtınanın bu kadar süreceğini bile tahmin etmiyordum. Hava raporları yanıldı."

"Burada bile hava tahmin raporlarını takip edebiliyor musun?"
Yabancı başım evet anlamında salladı

Grace onun sahip olduğu malzemeleri kıskanmaya başlamıştı. Bu havada bile iletişim kurabiliyor, diye düşündü.

Yabancı ise, "Beklemekten başka çareimiz yok," dedi.

Grace o sırada onunla o mağarada günler hatta geceler boyu yalnız kalabileceklerini düşünüyordu. Ona kim olduğunu bile söylemek istemeyen bir erkekle.

"Bu sırada başka bir yerde olman gerekmiyor herhalde," diye sordu yabancı.

"Aslında gerekiyor." Fırtına demek bir doğal felaket daha demektir. Doğal felaketler sırasında ise yapılacak çok iş oluyordu..

"Bu sefer senin yerine bir başkası çalışır, Grace."

"Ama bu benim işim," dedi Grace gururla. Sorumluluk duygusunun gelişmiş olduğu belliydi.

"Bu kez bir başkasının sırası."

"Buna ben karar vermeliyim." ^»

"Hayır," dedi yabancı ısrarla. Sesinde buyurgan bir hava vardı ve kendini ona emir vermeye yetkili görüyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Çok ciddiğim. Oraya geri dönemezsin. Özellikle de bu şekilde kaçırıldıktan sonra. Sana her şey yapabilirlerdi. Yapıyorlardı da zaten."

Grace bakışlarını ona dikti. "Bana ne yapmam gerektiğini nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Birinin söylemesi gerek," dedi yabancı son derece kibirli ve kendinden emin bir tavırla.

Grace elinde olmadan güldü. "Seni tanımıyorum bile. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Adını bile. Bana emir verebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Kimsin sen?"

Yabancı inatla susuyordu.

"Kim?" diye sordu Grace bir kez daha. "Neden söylemiyorsun? Son on yıldır benimle aynı yerlerde bulunuyorsun. Neden sen kendini tehlikeye atarken benim atmama engel oluyorsun?"

"Ben riske girerken dikkat ediyorum. Oysa sen yardıma muhtaç kimselerin yanına gitmek için hayatını hiçe sayıyorsun."

"İnsanların bir doktora ihtiyaçları varsa onlara yardım etmek benim görevimdir."

"Kendini hiç düşünmediğini kabul etmelisin."

Arkadaşları ona korkusuz derdi. O ise ne olduğunu tam olarak bilemiyordu. "Sen farklı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Benden farklı olarak neyin var?"

"Hayatta kalmak benim için önemli," dedi yabancı. "Ama aynı şeyin senin için de önemli olduğunu sanmıyorum."

Grace cevap vermedi. Veremezdi. Bu konuda hiç düşünmemişti çünkü. Her şeyi göze alan, korkusuz ve onun hayatta kalıp kalmayacağına önem veren biri vardı.

İçinin burkulduğunu hissetti. Bu konuda biraz düşünmesi gerekiyordu. Yüzüne bir tokat yemiş gibiydi.

"İnkâr etmeyeceksin, değil mi?" diye sordu yabancı.

Grace bir şey demeden karşısındaki bir zamanlar her şeyi bildiğine, her şeye karşı koyabildiğine inandığı kurtarıcısına bakıyordu. Bilmesine imkan yok, dedi kendi kendine. Aralarında geçen konuşmayı komik olarak niteliyordu. Yabancı'nın Onun aklından geçenleri okumasına imkan yoktu. Hem de gerçekleri kendine bile itiraf etmekten çekindiği bir anda.

Oysa her zaman nerede olduğunu biliyordu. Başının ne zaman derde girebileceğini de. Bunu nasıl yapıyor olabilirdi.

"Kimsin sen?" diye bağırdı.

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**
Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 01, 2007, 02:29:33 ÖS**

"Sadece bir insan olduğumu söyledim," dedi yabancı. "Bir Amerikalı."

"Doğru. Bir erkek ve bir Amerikalı. Ama asker değilsin. O halde nedin sen? Ne yapıyor ve kimin için çalışıyorsun?"

"Burada birkaç arkadaşım ile birlikteyim. Amerikan hükümeti adına çalışan birkaç kişiyle birlikte. Bağlı olduğumuz yerin adını söyleyebilirim. Ama bunun sana bir şey ifade edeceğini sanmıyorum."

"Casus musun?"

"Teröristlere karşı eğitildim. Çok gizli."

"Ya öbür arkadaşların?"

"Hepimiz aynı yere bağlıyız. Onlar iş adamını kurtarmakla görevlendirilmişler ve görevlerini başarıyla yerine getirmişlerdi. Tam buradan kaçmak üzereydik ki, Milero seni kaçırdı. Bende..."

"Sen de onların arasında mıydın yoksa? Beni kaçıranların?"

"Öyle de denebilir."

Kafasında cevap bekleyen onlarca soru vardı Grace'nin. Ancak hepsini bir tarafa bıraktı ve, "Neden?" diye sordu. "Neden? Ben senin için ne ifade ediyorum?"

"Bazen sinirlerimi bozabiliyorsun, Grace. Ancak ne olursa olsun, seni korumaya kararlıyım. Neden işimi zorlaştırıyorsun?"

"Peki, sen neden beni koruyorsun? Sana ne ifade ediyorum ben?"

"Çok şey."

"Neden? Sen sıradan bir erkek olduğunu söylüyorsun. Ben de sıradan bir kadınıym. Bir doktor. Yeryüzünde yüzlerce bayan doktor var." V

"Senin gibisi yok."

"Var. Çalıştığım örgütte benim gibi yüzlerce doktor var. Sen de bir askersen onlarcasıyla karşılaşmışsındır. Hepsini de beni koruduğun gibi koruduğunu iddia etme sakın."

"Etmiyorum."

"O halde neden ben?"

"Senin korunmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Bunu hakettiğini de..."

"Neden? Ben sıradan biriyim ve hiçbir özelliğim yok."

"Var."

Sesinde ciddi bir ifade, belki de bir hayranlık vardı. Grace birden donup kaldı.

Olan biteni az da olsa anlamaya başlamıştı. Ancak yine de böyle bir şeyin olacağına ihtimal vermiyordu. Kimliğini onca yıl gizlemeyi başarabilmişti. Ama gizli bir servis için çalıştığını söylemişti yabancı. Nasıl bir yerdi burası acaba. Arkadaşları nasıl kişilerdi?

Belki de tek bir telefonuyla istediği her şeyi öğrenebiliyordu.

Hafifçe geriye çekildi. İçinde kalın bir duvar vardı ve bu duvarın kapısını istediği an örtbiliyordu. O anda da hızla kapanmıştı o kapı.

Yabancı hakkında hiçbir şey öğrenmek istemiyordu artık. Öğreneceklerinin onu götüreceği noktadan korkuyordu. Yabancıнын onun hakkındaki her şeyi bildiğini söylemesinden...

"Tamam," dedi. "Beni istediğin kadar takip edip gözleyebilirsin. Ama öğrendiğin her şeyi kendine sakla."

"Ne?"

Kaşlarını çattı ve bakışlarını mağarada gezdirdi. Üzgündü, yorgundu ve üşüyordu. En temel ihtiyaçlarını karşılamak için bir şeyler yapmayı düşünüyordu. Böylece yabancıyı ve onun yanında hissettiklerini unutabilirdi belki.

Bakışlarını ona çevirdi ve gözgöze geldiklerinde, "Burada sabun var mı?" diye sordu başka tarafa bakmaya çalışarak.

"Ne?"

"Ya da dişlerimi fırçalayabileceğim bir şey?" Sırf konuyu değiştirebilmek için soruyordu bu soruları. Yabancıнын işini ya da onun hakkında neler bildiğini öğrenmek istemiyordu artık. Bu konuda kimse konuşturamazdı onu.

"Saka yapıyor olmalısın," dedi yabancı.

"Hayır."

Aklından geçenleri anlıyormuş gibi bakıyordu Grace'ye. Onu tanıyor, sırlarını biliyor muydu acaba?

"Lütfen," dedi gözlerini kapatarak. "Sadece biraz temizlenmek istiyorum. Böylece kendimi biraz olsun normal biri gibi hissedebileceğim."

Yabancı ısrarla baktıkça Grace onun açmak istemediği konulara değinmesinden korkuyordu. Ancak az sonra kutulara doğru yönelmesiyle biraz rahatladı. Nefes alış verişleri ve kalp atışları normale dönmüştü.

En iyisi sırlarını kendine saklasın, diye düşündü. O da kendi sırlarını kendine saklayacaktı.

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**
Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 01, 2007, 03:31:48 ÖS**

ALTINCI BÖLÜM

Mağaranın derinliklerindeki geçici lavaboya beraberce gittiler. Yabancı elindeki sabun ve suyu bıraktıktan sonra kendi temiz tişörtlerinden ve pantolonlarından birini getirdi ona. O şartlar altında bundan daha iyisini yapmasına imkan yoktu zaten.

Grace'yi görebilmek için oraya gelmek istemiş, ancak eniştesini buna ikna etmekte epey zorlanmıştı. Çünkü o, o takımdan değildi ve onların aldığı uzun ve zorlu eğitimi almamıştı. Ancak onları hazırladıkları planın Milero gibi bir isyancı tarafından kaçırılan Grace'yi kurtarabilecek bir plan olmadığı konusunda ikna etmeye çalışmıştı.

Sonunda onlarla gelmeyi başarmış ve Grace'yi Milero'nun elinden kurtarmıştı. Her şey yolunda gidiyordu. Geriye sadece Grace ile konuşmak ve onu başı daha fazla derde girmeden oradan ayrılma konusunda onu ikna etmek kalmıştı.

Ancak asıl sorun da buradaydı zaten. Grace'yi buna ikna ilebileceğini hiç sanmıyordu. Oysa son on yıldır, Grace henüz tıp fakültesinde bir öğrenciyken yardım örgütünün sağlık kanadında çalışmaya başladığından beri bunu yapıyordu.

O sabah Milero'nun onu kaçırdığını bildiren mesajı aldığı anda ise...

Yıllardır hiç o kadar sinirlendiğini, tepkilerini kontrol etmekle zorlandığını hatırlamıyordu.

Grace'nin işini yapmak için kendi hayatını hiçe saydığını biliyor ve onu tehlikelerden korumak için elinden geleni yapıyordu. Bu sırada kendini belli etmemeye de özen gösteriyordu

Ancak bu kez yeterince dikkatli olamamıştı. Onun sadece çamur sellerine kapılan insanlara yardım etmeye çalıştığını ve güvende olduğunu düşünmüştü. Yanında bombalar patlamadığı, ateş altında kalmadığı sürece güvendedeydi o. Böyle ortamlarda Grace'yi takip etmeye, kollamaya gerek görmüyordu. Ancak bu konuda yanılmıştı.

Aman Allahım, dedi kendi kendine. Ya o adam onu öldürseydi?

Canını yakmış, hatta tecavüze yeltenmişti. Onu öldürmesi Grace'yi oldukça sarsmıştı,

ancak başka türlü onu oradan sağ salim çıkarabilmesi çok zordu.

Ve o anda da onu kurtarmaya çalışıyor, ona dokunmamak, onu öpmemek için kendini zorluyordu. Oysa onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki, tıpkı o yıkık kilisede görüştükleri gece öptüğü gibi öpmek istiyordu onu. O gece de sadece gerekli uyarıyı yapıp gitmek niyetiyle gelmişti kiliseye. Ancak ne Grace onu bırakmak istemiş, ne de onun içinden hiç konuşmadan çekip gitmek gelmişti.

Grace ve arkadaşları onun hakkında kim bilir neler düşünüyordu. Grace zaten çok meraklı, canlı, hareketli, ilgi çekici ve son derece güzel bir kızdı.

Kim bilir kaç gece onu düşünmekten gözüne uyku girmemişti. Onu kilisenin avlusunda öptüğü geceden beri de hep kollarına aldığını sım sıkı sarıldığını hayal ediyordu.

Sadece çok kısa bir süre öpüşmeleri bile yetmişti aklının başından gitmesine. Ona karşı bir kadın için asla hissedemeyeceğine inandığı duygular içindeydi. Bu inanılmaz derecede etkileyici, çarpıcı, güzel, cömert ve aynı zamanda da inatçı kadının büyüüne kapılmıştı bir kez.

Ona ilk kez bu kadar yakın oluyordu. Bir mağarada başbaşaydılar ve artık ona olan ilgisi güvenini sağlamaktan öteye geçmişti. Mutlu olduğunu görmek en büyük zevki haline gelmişti. Üzülünce ne yapacağını bilemiyordu.

İşini sevip sevmediğini merak ediyordu. Çok yorucu, zaman alıcı ve zor bir iş olduğunu biliyor, ancak bunların ona mutluluk verip vermediğini bilmiyordu.

İkisi arasındaki tek farkın kendisinin hayatta kalmak için çabalaması, ancak onun buna hiç önem vermemesi olduğuna inanıyordu. Bunu ona söylediği zaman nasıl baktığını hatırlıyor ve bu bakışın aradığı cevap olduğuna inanıyordu.

Verdiği cevap açık ve anlaşılırdı. Bu konuda ona yardım edebilecek tek kişinin kendisi olduğuna inanıyordu. Ancak ne yapacaktı?

Grace onun kim olduğunu bile bilmediğinden yakınmıyor muydu?
Oysa kendisi gerçek kimliğini etrafındaki herkesten gizlemek zorundaydı.

Elini yüzünü yıkayınca kendine gelir gibi oldu. Aslında zor şartlara alışkındı ve hiçbir yerde konfor aramazdı. Yiyecek yemekleri, içecek suları ve sığınabilecekleri bir yerleri vardı. Daha ne isteyebilirdi?

Tek sorun o idi. Aklını karıştırmış, düşüncelerini alt üst etmişti. Grace en zor şartlarda bile soğukkanlılığını ve kontrolünü korumayı bilmişti ve bununla da her zaman gurur duyardı. Her türlü karmaşa ve felaketi yaşamıştı.

Ancak erkekleri fazla tanımıyor ve o yabancıнын tehlikeli olduğunu seziyordu. Bu yüzden de ona yaklaşırken tedbiri elini bırakmamaya özen göstermeliydi. Kaşlarını çatı. Ond an uzak durması gerektiğini düşünürken bile onun ne kadar etkili biri olduğunu düşünmeden edemiyordu. Zihnini sürekli olarak meşgul ediyor, ruhuna işliyor ve... Birden onunla birlikte olmanın aynı yatağı paylaşmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Doyumsuz bir erkek olarak hayal ediyordu onu. Birliktelikleri nasıl olurdu acaba?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yabancı.

"Ben mi?" Gözlerini kırıştırdı. Kurduğu hayalden sıyrılmaya çalışıyordu.

"Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı."

"Hiçbir şey," dedi küçük bir yalan söyleyerek. "Bir şey düşünmüyordum."

Yabancı ona inanmamıştı elbette. Aklından geçenleri okuyordu çünkü. Grace ise onun bu özelliğini düşünmek bile istemiyordu

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Şimdi daha iyice misin?"

"Evet. Elbiseler için teşekkür ederim."

Bakışlarını ona diktiğini, ısrarla kendisini süzdüğünü fark etti. İçinin tuhaf bir duyguyla dolduğunu hissetti. Yabancıнын ona bakmaktan hoşlandığı belliydi ve Grace o güne kadar kimsenin ona bu şekilde baktığını hatırlamıyordu. Bakan olmuşsa bile o fark etmemişti. Erkeklerle olan ilişkilerinde duygusallığa yer yoktu. Hayatına giren erkekler ya arkadaş, ya meslektaş ya da hasta olarak girmişti zaten.

Yapacak ya da söyleyecek bir şeyler bulma umuduyla etrafına bakmaya başladı. Silahlardan biri dikkatini çekmişti. Tehlikede olduklarını hatırlayarak, "Milero'nun adamları bizi arıyorlar mıdır?" diye sordu hemen.

"Sanmıyorum,," dedi yabancı. "Bu fırtınada dışarı çıkabildiklerini hiç sanmıyorum. Yine de işimizi şansa bırakmamalıyız."

Fırtına, amansız bir yağmur ve rüzgar seli. Bazen diner gibi oluyor, çok geçmeden yoğunlaşıyor ve tıpkı bir aslanın kükremesini anımsatan bir gürültüyle tekrar coşuyordu.

"Böyle bir havada adadan ayrılmamızın imkansız olduğunu bilirler," dedi yabancı.

"Dışarı çıkmamızı bekleyeceklerdir Er ya da geç fırtına sona erecek ve biz de dışarı çıkacağız. Bunu biliyorlar."

"Bu durumda fırtına bittiğinde onlar bizi bulmadan burdan kaçmaya çalışacağız, öyle mi?"

"Buradan kaçacağız, Grace. Sana söz veriyorum."

Bir söz daha vermişti yabancı. Ve Grace de bir kez daha hatırlamıştı birilerinin ona söz vermesinden hiç hoşlanmadığını. Hoşlanmamaktan öte bunu rahatsız edici bile buluyordu, içinden onu durdurmak ve, bana sakın hiçbir şey için söz verme demek geliyor ve bunu yapamadığı için sıkıntı duyuyordu. Onun yakınına gelmekten korkuyor, yaklaştığı takdirde kendini tutamayıp kollarına atılacağından endişe ediyordu. Artık rahatça düşünebiliyor, son birkaç gün yaşadıklarını, kaçırma olayı da dahil olmak üzere çok net hatırlıyordu.

Çok korkmuştu. Hayatı alt üst olduğundan beri böyle bir korku yaşadığını hatırlamıyordu. Beyninin kötü hatıralarını sakladığı köşesini açmak istemiyordu. Açmak değil, aklına getirmek bile istemiyordu o anıları.

Başını kaldırdı ve onun tam karşısında durduğunu gördü. O kadar yakındı ki, nefes alışverişlerini ve bedeninin sıcaklığını bile hissedebiliyordu. O kadar usulca hareket ediyordu ki, fark edilmesi neredeyse olanaksızdı. Onun sıra dışı özelliklerinden biri, dedi kendi

kendine.

"Korkman çok doğal," dedi yabancı. "Özellikle de yaşadığın onca şeyden sonra. Fırtına dışında her şey bitti. O biter bitmez de buradan ayrılacağız." Güçlü elleriyle onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti. Vücutlarının birbirine değmesi ikisinin de aklını başından almıştı.

Bu duygu hiç de yabancı değildi ona. Kaldığı hücrede onu ısıtmaya çalışırken de böyle kucaklamış ve her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalışmıştı. Dokunuşları sözlerden çok daha etkiliydi. Onu oradan kurtaracağına inanıyordu. Çünkü kafasına koyduğu her şeyi yapabilecek biriydi o.

Başını yabancının omuzuna dayadı. Yüzünü boynuna gömmek, erkeksi kokusunu içine çekmek geliyordu içinden. Elleriyle önce belinden tuttu. Ardından omuzlarına kaydırđı ellerini. Her zamanki gibi karşısındakine güven veren bir hali vardı.

Bu kadarla kalmıyordu elbette. Göğüsleri yabancının sert bedenine değerek eziliyor, bacakları kasıklarını eziyordu. Önceki gece onun sertleştüğünü fark ettiğinde hissettiklerini düşündü. Tepeden tırnağa heyecanla sarsılmış, başından aşağı kaynar sular dökülmüşü sanki.

Ona tahrik etmek için dokunmamıştı hiç. Sadece rahatlatmak için ellerini bedeninde gezdirmiş, sırtını okşamıştı. Ama her şeye rağmen o da hiçbir şey söylememiş, Grace sadece nefes alış verişlerini duymuştu yabancının. İkisi de büyülenmiş gibiydi o anda.

Ona sarılmak, hatta sadece biraz olsun yaklaşabilmek için duyduğu istek sinirlerini bozmuştu. Geriye çekildi. Yabancı ne itiraz etti, ne de onu durdurmaya çalıştı. Sadece seyretti. Hiç kıılmıdamadan baktı ona.

"Özür dilerim," dedi sonunda.

"Neden?"

"Seni huzursuz etmek istememiştim."

Grace kaşlarını çatdı. Onun yanında gerçekten tedirgin olduğu halde o sırada bunu düşünmek istemiyordu. İster ondan bir kadın olarak etkilendiğini düşünsün, ister korktuğumu sansın, dedi. Yaptıklarına ve söylediklerine aldırmmamaya kararlıydı. Bakışlarını etrafta gezdirerek, "Beklemekten başka çaremiz yok herhalde," dedi. Onan uzak durmayı ve fazla konuşmamayı düşünüyordu.

Bu durumda yapabileceği hiçbir şey kalmıyordu. Oysa o boş boş oturmaktan ve hiçbir işe yaramamaktan nefret ederdi. Yaptığı işi de bu yüzden seviyordu zaten. Hastalarıyla uğraşırken başka hiçbir şeye ayıracak zamanı olmuyordu. Geçen her dakika sinirlerim daha da bozuyordu. Mağaranın derinliklerine çevirdi bakışlarını.

"Buraya daha önce de gelmiş miydin?"

"Elbette." Sesinin tonundan bu soruyu saçma bulduğu belliydi. Grace de ona hak verdi. Kiminle konuştuğunu bir an unutmuştu sanki. Yabancı hiçbir şeyi şansa bırakmayacak biriydi.

"Fazla uzağa gidiyor mu?"

"Hayır. Kaçacak bir yer yok senin anlayacağın. Burada sadece sen, ben ve yağmur varız."

Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Vücudunu ateş basmış, midesi kasılmıştı. Asla telaşa kapılmayan Grace büyük bir telaş yaşıyordu o anda.

"Yanında oyun kağıtları yoktur herhalde," dedi.

"Maalesef," dedi yabancı. "Bu aklıma gelmedi. Sıkılacağını düşünmemiştim."

Grace durmadan sızlanan ve özellikle de yok yere şikayet eden kadınlardan nefret ederdi. Oysa o anda kendisi de aynı şeyi yapıyordu.

O güne kadar ki yaşamından bir şikayeti yoktu. Günleri dolu dolu geçiyor, yaptığı iş ona zevk veriyordu. Yabancıнын onun için hayatını tehlikeye atmasına karşı onun şikayette bulunması hiç de kabul edilebilir değildi.

"Ne kadar kaçabileceğini düşünüyorsun, Grace?" diye sordu yabancı.

Kalbi tekrar yerinden çıkacakmışçasına atmaya başlamıştı. Yabancı biliyordu demek. Ve o konu hakkında konuşmak istiyordu.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum," dedi Grace.

"Çünkü senin için endişeleniyorum.

"Ben iyiyim. Endişelenmene gerek yok."

"Grace, senin için daima endişelendim ben."

"Nedenini bilmiyorum," diye yalan söyledi Grace. "Bilmek de istemiyorum. Hiçbir şey sana hayatıma karışma hakkını vermez."

"Şu anda senin hayatın benim. İkimiz de birbirimize muhtacız."

"Yaptıkların için sana müteşekkirim. Ama hiçbir şey sana ... sana böyle bir hak..."

"Ne hakkı?" diye sordu yabana. "Hayatını korumak için daha dikkatli olman gerektiğini söyleme hakkı mı?"

"Bu benim tercihim ve seninle tartışmak istemiyorum. Ben bir doktorum ve yardım kuruluşlarında çalışmayı tercih ettim. Beni nereye gönderirlerse, nerede bana ihtiyaç varsa arada çalışmaya hazırım."

"Sadece verilen emirlere uyersin,, değil mi?"

Başım evet anlamında salladı. Yabancı başka soru sormadı, ancak bu sormayacağı anlamına gelmiyordu.

"Bu seni korkutmuyor mu?" dedi az sonra. "Onca tehlikeli yerde çalıştıktan sonra insanlar senin ne kadar korkusuz olduğundan söz ediyorlar, değil mi?"

Grace cevap vermedi, sadece baktı.

"Bu doğru. İnsanların hakkında neler söylediklerini biliyorum."

Nasıl? diye bağırmak geliyordu Grace'nin içinden. Ancak bağıramazdı. Kendini tuttu. Başka soru sormayacaktı. Oysa aynı şey yabancı için söz konusu değildi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu sonunda dayanamayarak. "Benden ne istiyorsun?" "Benimle konuşmanı."

"Ne hakkında?"

"Ailen."

Bütün gücünü toplayarak ona aynı soruyu yöneltti. "Sen de ailen hakkında konuşacak mısın?"

"Evet."

"Güzel, o halde. Anlatacak bir şey olup olmadığından emin değilim, ama," diye başladı söze. Her zamanki yalanları söylemek niyetindeydi. "Ben tek çocuğum."

"Hayır, değilsin."

Grace bembeyaz olmuştu. Bakışlarını önce ona çevirdi. Sonra kaçırdı. Ne yapacağını bilmiyordu ve çaresizdi. "Ben doğduğumda annemle babam kırk yaşlarındaymış, diye devam etti. "Artık hayatta değiller. Hepsi bu."

"Sıradan insanlar ve sıradan hayatlar, değil mi? Kayda değer bir şey yok yani?"

"Yok."

Yabancı derin bir nefes aldı. "Bırak bunları, Grace. Sana her şeyi bildiğimi söyledim."

Bilemez, diye düşünüyordu Grace. Belki çok kaba olarak bir şeyler öğrenmiş olabilirdi. O da eski gazetelere ve dergilere baktıysa mümkündü. Öğrendikleriyle arasında bir ilişki kurmuş olabilirdi o zaman. Ancak gerçekten söylediği gibi biriye ve yüksek yerlerde arkadaşları varsa, bazı belgelere ulaşmış olabilirdi.

Bu bile her şeyi, gerçeği bilmesine yetmezdi.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi.

"Korkarım ilgilendiriyor. Son birkaç gün ölüme çok yaklaştığına tanık oldum. Buna dayanamam, Grace. Bu yüzden bu beni ilgilendiriyor."

"Beni bu konuda konuşmaya zorlayamazsın," dedi Grace inatla. Paniğe kapılmış gibiydi. Yabancı bir anda yaklaştı ve kolundan tutarak uzaklaşmasına engel oldu.

"Seni konuşturamam, belki," dedi. "Ama beni dinlemeni sağlayabilirim. Allah kahretsin! Hayatını mahvetmene seyirci kalmak istemiyorum."

"Hayatımı mahvetmiyorum."

"Korkakça davranma, Grace. Sana hiç yakışmıyor. Sen tanıdığım en cesur kadınsın. En güçlü ve en kararlı kadın. Senin her şeyine hayranım, ama bu özelliğine değil."

"Bırak beni," diye yalvardı Grace. "Bırak beni, gideyim."

"Hayır. Bunu daha önce kabul etmek istemedim. Düşüncesi bile rahatsız ediyordu beni. Senin de bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum. Ama bir gerçek var ortada. Ölmek mi istiyorsun, Grace? İsteddiğin bu mu? Yoksa sadece yaşamak sana bir şey ifade etmiyor mu?"

"Benim bir şeyim yok," dedi Grace ısrarla.

"Babanı düşün. Senden ne istediğini düşün."

Grace ağlamaya başlamıştı. Onu ağlattığı için, böyle bir şeye neden olduğu için yabancidan nefret ediyordu. "Babam benimle gurur duyardı!" diye haykırdı.

"Bu hariç her şeyinle gurur duyardı," dedi yabana. "Ancak hayatını hiçe saymana o da dayanamazdı."

"Böyle bir şey yapmıyorum."

"Sevgilim, yaptığını biliyorsun."

Yüz ifadesi yumuşamıştı. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ve bakışlarını ona dikmişti. Elini kaldırarak yanağını avucunun içine aldı.

Allah kahretsiz! dedi Grace kendi kendine. Yakınlık gösterip kibar davranacaktı. O sırada buna dayanabileceğini hiç sanmıyordu.

Elline geçirdiği fırsatı değerlendirdi ve bütün gücüyle kaçmaya başladı. Yabancı arkasından bağırarak onu durdurmaya çalışıyordu. Mağaranın girişi fazla uzakta değildi. Kendini dışarı attı. Yağmur hala bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve Her yer çamur içindeydi..Grace ondan, sorularından, suçlamadan ve bildiği her şeyden kaçmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Grace Dur!"

Aldırmadı. Bütün gücüyle koşuyordu. Ancak çok geçmeden fırtınadan yıkılan ağaçlardan birinin gövdesine takıldı ve dengesini kaybederek yere yuvarlandı. Yabancı hemen yetişmiş ve üzerine abanmıştı.

Grace bir yandan, "Bırak beni!" diye bağırıyor, bir yandan onun elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ancak yabancının gücüne karşı koyabilmesi mümkün değildi. Çok geçmeden mücadeleyi bıraktı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sırlıslıkla ıslanmış, üşümeye başlamıştı. Hareket edemiyor, durmadan ağlıyordu. Bu duruma daha fazla dayanamayacağını düşündü.

"Bırak beni gideyim," dedi yalvarırcasına."Ne olur, bırak da gideyim."

"Bırakamam."

"Neden?"

"Hayatım pahasına da olsa buradan canlı olarak çıkmanı sağlayacağım."

"Tamam. Ama şu an için yalnız kalmak istiyorum."

Bir ağlama krizine tutulmuştu sanki. Hıçkırı hıçkırı, sarsıla sarsıla ağlıyordu. Yabancı ise başını onun başına, dudaklarını yağmurdan sıırsıklam olmuş boynuna dayamıştı. Bedeni bütün ağırlığıyla onun üzerindeydi ve Grace nefes almakta zorlanıyordu. "Şttt," dedi yabancı onu sakinleştirmek için. Ağacın üzerine yüzüstü kapaklandığı için göğsü sırtını tıpkı bir battaniye gibi örtmüştü. Yağmur da, rüzgar da bütün şiddetiyle devam ediyordu ve ikisi de o adada kaderleriyle başbaşa kalmış gibiydiler.

"Beni bu şekilde burada tutamazsın" diye bağırdı Grace. "Tutamazsın."

"Özür dilerim, bebeğim. Üzgünüm."

"Buna hakkın yok. Adını bile bilmiyorum henüz."

"Sean. Adım Sean."

Ürperdi. En sonunda bir kimlik kazanabilmişti yabancı! Kendini bıraktı. Artık dayanacak gücü kalmamıştı. Sean isa onu kucakladı ve sıkıca sarılarak öptü. Grace'nin aklı başından gitmişti sanki. Ne yağmur, ne rüzgar, ne öfke, ne de gözyaşı. Hiçbir şey umurunda değildi artık.

Yabancı en zorlu fırtınalardan daha tahrip ediciydi ona göre. Büyük bir tutku ve istekle öpüyordu Grace'ydi. O bir kahramandı ve onu fethetmişti. Grace Sean'ın onu kurtaracağına inanıyordu. Kendinden kurtaracaktı onu Sean. Yıllardır açığı vuramadığı sırlarından kurtaracaktı.

Ona sıkıca sarıldı. Gitmesini hiç istemiyor, onun bir parçası olmak, onun içinde erimek, yok olmak istiyordu.

Büyük bir haz duyuyordu o anda. Sean ona dokundukça aklı başından gidiyordu. Böyle bir hayat yaşamaya değer, diye düşündü.

Bütün tehlikeleri göze almak istiyordu. Büyük tehlikeleri... Birini sevmeyi, ihtiyaç duymayı, güvenmeyi istiyordu. Birçok kişinin hiç düşünmeden verdiği sözlerle inanmak istiyordu.

Hafifçe gerildi. Sean'ın çelik gibi sert kaslarını hissediyordu tüm bedeninde. Hayatta ilk kez bu kadar büyük bir zevk duyuyor ve her şeye rağmen o anın bitmesini hiç istemiyordu. Sean istese ona hemen oracıkta, delicesine yağan yağmurun altında sahip olabilirdi ve Grace buna hiç itiraz etmezdi.

Sean dudaklarını onun dudaklarından ayırıp yüzüne baktığında Grace'nin de zevk aldığını anlaması hiç de zor olmadı. O da onunla olmak istiyordu. Grace'nin içinden ise ona daha da sokulmak,, bacaklarıyla belini sıkıca sarmak ve hemen oracıkta, hiç vakit kaybetmeden ona sahip olması için Sean'a yalvarmak geliyordu.

Grace," diye mırıldandı Sean. Yüzüne bakmaktan çekiniyordu.

Grace onun da titrediğini fark etti. Aynı durumda olduğunu, onunla aynı şeyleri hissettiğini görmek hoşuna gitmişti. Gerçek hayata dönmek, tekrar mağaraya gitmek ve söyleyeceklerini dinlemek istemiyordu.

Ancak Sean yavaşça geri çekilerek, "İçeri girmeliyiz," dedi.

"Ben girmeyeceğim."

"Grace!"

"Olmaz."

"Allah kahretsin! Olur!"

Onun gitmesine izin veremezdi. Sarıldı ve birlikte mağaranın on, on beş adım ötedeki girişine yöneldiler. Ancak içeri girmediler. Sean olduğu yerde kalarak etrafa dikkatle bakmaya başladı.

Ona sıkıca sarıldığından Grace kalbinin yerinden fırlayacakmışçasına attığını hissediyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Miler çok ihtiyatlı biridir," dedi Sean. "Mağaraların bu adada bulunabilecek en güzel gizlenme yerleri olduğunu biliyor. Buraya kamp kurmadan önce belki bir düzine bubi tuzağı temizledik. Hepsini yok ettiğimizi sanıyorum, ama bundan emin olamayız."

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 02, 2007, 01:30:17 ÖÖ**

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bubi tuzağı mı?" dedi Grace korkuyla. "Aman Allahım."

Sean'ın neden o kadar korkup endişelendiğini anlamıştı. Hayatına önem vermeyip dikkat etmemekle suçladığı zaman ona itiraz etmişti. Ancak Sean haklıydı. Öyle bir adada kimin ne ile karşılaşacağı belli olmazdı.

Hayatına gerçekten hiç önem vermiyor muydu?

Vicdanı bunu kabul etmiyordu. Sadece uyarılarını dikkate almayı unutmuştu. Sean onu çok zorlamış, o da umutsuzluğa kapılarak Sean'dan kaçmak istemişti. Ancak bu bir mazeret olamazdı.

"Üzgünüm," dedi.

Sean cevap vermedi. Çalılıkların arasından yolunu bulmaya çalışıyordu. Ancak Grace bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Çünkü görünürde yol falan yoktu. Adanın bitki örtüsü balta girmemiş ormanları anımsatıyordu. Sık ağaçlar, çalılıklar ve sellerin kökünden sökerek getirdiği ağaç gövdeleri, kırılan dallar yüzünden zor yürüyorlar, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzünden ise iki adım ötesini göremiyorlardı.

Ama Sean yine de buldu yolunu. Bir yandan ihtiyatla yürümeye çalışıyor, bir yandan da söz dinlemeyen, inatçı ve dediğim dedik kadınlara verip veriştiyordu.

Birkaç dakika sonra içeridelerdi. Yağmurdan kurtulmuşlardı sonunda. Grace'yi bıraktı ve derin bir nefes aldı. Yorulmuş olmalıydı. Grace onun ilk kez bir zayıflık gösterdiğine şahit oluyordu ve gözleriyle görmese inanmazdı böyle bir şeye.

Ama gerçek ortadaydı.

Sean'ı korkutmuştu.

Onun için ne ifade ettiğini bilmiyordu. Anlayabileceğini de sanmıyordu, ama onu korkudan titrettiğinin farkındaydı.

Sean bakışlarını ona çevirdi. Yüzünde sert ve öfkeli bir ifade vardı.

Belki de hala kızgın, diye düşündü Grace. Hareket etmeye korkuyordu.

"Ne koymuş olabilirler?" diye sordu. "Ne tür bubi tuzakları?"

"Patlayıcılar," dedi Sean ters bir sesle. "Sakin bir daha emirlerime karşı gelme. Buradayken benim sözüm geçer. Seni adadan sağ salım çıkarana dek söylediğim her şeyi yapmalısın."

"Pekiyi."

"Ve beni asla bu sefer ki gibi korkutma. Emin ol, seni ellerimle boğabilirim"

Onu kurtarmaya çalışan bir adam için oldukça tuhaf sözlerdi bunlar. Ancak Grace tartışmaya girmek istemedi. Birinin onu düşünmesini zaten yeterince tuhaf buluyordu. Bir zamanlar Jane düşünürdü onu. Ancak kaygısızlığına sinirlenmiş ve sonunda vazgeçmişti bundan.

Jane de onun dikkatsiz olduğunu ve hayatına önem vermediğini düşünmüş müydü acaba? Grace bunu bilmiyordu. Sean'a ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Mağaranın girişinde durarak beklemeye başladı. Korkmuştu, başı dönüyordu. Yağmurun yağışını seyrediyor, esen rüzgarın içerilerden bile hissedildiğini düşünüyordu. İkisi de sıırsıklam ıslanmışlardı ve üzerlerinden sular damlıyordu.

Bakışlarını yere çevirdi. Islandığı için üşümeye başlamıştı. Işıslak olmuş tişörtünün bacaklarına yapıştığının ve bütün hatlarını ortaya çıkardığının farkındaydı. Göğüslerinin tamamen ortaya çıktığını, belirginleşen göğüs uçlarının çıplakmışçasına görüldüğünü biliyor, kollarıyla göğüslerini kapatmamak için büyük çaba sarf ediyordu. Ancak bunun da bir faydası olmayacağını farkındaydı.

Dizleri titremeye başlamıştı. Sean'm ona tekrar sarılması o güçlü ve güven veren bedeniyle bedenini örtmesini ne çok isterdi. Onu korkuttuğu için gerçekten çok üzgündü. Onu düşünmesi, onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atması çok etkilemişti Grace'yi. Nedenini sormak istemiyor, sadece bu duygunun tadına varmak istiyordu. Kendini bildi bileli yalnızdı ve birinin onu düşünmesi çok hoşuna gidiyordu.

Acaba bunu da biliyor mu, diye düşündü. Sonunda ona adını söylemeyi kabul etmişti.

"Gel," dedi Sean yorgun bir sesle. "Üstümüzü başımızı kurutmamız gerek."

Malzemelerin bulunduğu kutulardan bir pantolon ve kendi giydiğine benzer bir tişört çıkarak uzattı. "Üzerindeki çıkarıp bunları giy. Sana verecek daha iyi bir şeyim yok."

"Teşekkür ederim."

"Ve acele et." Giyeceklerin yanında bir de battaniye uzattı ve arkasını dönerek üzerindeki çıkarmaya girişti.

Grace'nin içinden onu seyretmek geliyordu. Ondan çok etkilendiğini hiç rahatsız olmadan

kabul ediyor ve bundan da hiç gocunmuyordu. Ancak arkasını döndü ve aceleyle üzerindekiyi değiştirmeye girişti. Titreyip durduğundan bu pek kolay olmayacaktı. Üzerindekiyi çıkarıp elinden geldiğince kurulandı ve kuru tişörtü giydikten sonra battaniyeye sarındı. Ardından saçlarını eliyle topladı ve suyunu sıktıktan sonra silkeleyerek kurutmaya çalıştı. Gür ve uzun oldukları için kolay kolay kurumasına imkan yoktu.

Arkasına döndü ve Sean'ın çıplak olduğunu sandı. İçi birden heyecanla dolmuş, kalbi yerinden çıkacaktı. Sıcaklığına atmaya başlamıştı. Muhteşem bir erkek vücudu duruyordu karşısında. Oysa Sean çıplak değildi ve üzerinde sadece zor seçilen bir şort ya da dar bir eşofman altı gibi bir şey vardı.

Dudaklarının kupkuru olduğunu fark etti. Bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu, ama... Hayatı boyunca bu kadar etkileyici bir erkek görmemişti. Sadece geniş omuzları ya da kaslı vücudu değildi onu etkileyen. Bir bütün olarak her yeriyle aklını başından alıyordu Sean.

Keşke biraz daha ışık olsaydı diye geçirdi içinden. Yüzünü daha net olarak görebilirdi. O anda yüzünün ciddi bir ifadeye büründüğünü ve kaşlarını çatmış olduğunu fark etti. Kızgınlıktan, öfkeden ya da sıkıntıdan olabilirdi bu ifade. Ne olursa olsun ona hak veriyordu Grace.

"Ben..." diye başladı söze. Ancak ne diyeceğini bilemiyordu. "Ben çok üzgünüm," dedi sonunda.

Sean önce cevap vermedi. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Sonra ısınmana yardımcı olayım," dedi.

Grace başını evet anlamında salladı. Neredeyse soğuktan donmak üzereydi. Verilen ilaçların yüzünden bir türlü toparlanamıyor ve gereğinden fazla üşüyor olabilirdi. Vücudu eski dengesine ve sıcaklığına kavuşamamıştı henüz.

Sean yere oturarak arkasındaki malzeme kutularına yaslandı. Yere uzattığı bacaklarını hafifçe kırmıştı. Eliyle Grace'ye gelmesini işaret etti. Grace hemen denileni yaptı. Sean onu güçlü elleriyle belinden tutarak yere oturttu ve sırtını göğsüne dayadıktan sonra bacaklarını onunkilerin yanına koydu. Sımsıkı sarılmış, bacaklarıyla onunkileri sarmıştı. Grace buz gibi olmuş topuklarının bile bir anda ısınmaya başladığını hissetti.

Üzerindeki battaniyeyi çekmiş, kendi de battaniyenin içine girebilecek şekilde omuzlarına almıştı. Ellerinden biriyle Grace'yi belinden sıkıca tutuyordu. Diğeriyle başını yumuşak bir hareketle omuzuna koydu. Grace de başını çevirmiş, başı, buz gibi olmuş burnu ve dudakları onun boynuna değmişti.

Derin bir nefes aldı. Yıllardır bu kadar rahat ettiği bir yer tanımamıştı. Sean onu kucaklamasına ve ısıtmak için çabalamasına rağmen kendisi hiç üşümüyordu ve bedeni hala sımsıcaktı.

"Sen hic üşümez misin?" diye sordu Grace.

"Pek sık değil."

"Ama üşürsün?"

"Sana söyledim, Grace. Ben de bir insanım. Bütün insanlar zaman zaman üşürler."

"Anlat bana. En çok ne zaman üşüdün?"

Derin bir nefes aldı ve, "Bosna'da," dedi. Nefes alış verişlerini, göğsünün inip kalktığını, nefes verdikçe alnına sıcak bir havanın değdiğini hissediyordu Grace.

Başını evet anlamında salladı. Orada şartların çok zor olduğunu hatırlıyordu. Ne elektrik ne de yakacak gaz yağları vardı oradayken. Isınmak için hiçbir şey yapamıyorlardı.

"Orada ne yapıyordun?" diye sordu.

"Birleşmiş Milletler barış gücünde görevliydim. Uçağımda küçük bir sorun çıkmıştı."

Pilottu demek. Buna hiç şaşırmamıştı. Pilot olabilecek kişilik ve cesaret vardı onda.

"Uçağı havaalanı dışında bir yere indirmek zorunda kalmıştım. Yaptığım en yumuşak zorunlu iniş olmuştu. Ancak dizimi incitmiş ve otuz altı saat ormanda saklanmak zorunda kalmıştım. Kasım ayıydı..."

Grace ürperdi. Öyle bir yerde otuz altı saat yaralı olarak kalmanın ne demek olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

"Canlı kaldığın için şanslısın," dedi.

"Herkes böyle söylüyor."

Güldü. Sean yaşadıklarından sıradan bir olaymış gibi söz ediyordu. Sanki otuz altı saat akıbetinin ne olacağını bilmeden saklanmak zorunda kalan o değildi.

"Ve sen beni hayatıma gereken önemi vermemekle suçluyorsun?"

"Benimki hesaplanmış riskti, Grace. Ben iyi bir pilotum. Uçağım da çok iyiydi. Orada sayısız kereler uçmuştum ve hiçbirinde de burnum bile kanamamıştı."

"Ben de işimi yaparken hiç yaralanmadım."

"Şu ana kadar."

"Ve ölmek gibi bir niyetim de yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir düşünsene... Sean? Bu senin gerçek adın mı?"

"Evet."

"Sean, düşünsene. Ben bir doktorum. İstedğim her türlü ilacı bulabilirim. Onları nasıl kullanacağımı da biliyorum. Eğer gerçekten ölmek isteseydim, ölürdüm. Çabuk ve acısız olarak ve istediğim zaman."

"Belki ölmek istemiyorsun," dedi Sean. "Ama ben senin yaşamak istediğini de pek sanmıyorum."

"Bu doğru değil."

"En tehlikeli yerlere gidiyorsun."

"Sen de."

"Ben nereye gönderilirse oraya gidiyorum."

"Bende."

"Sen gönüllüsün."

"Sen değil misin?"

"Bu günlerde çatışma alanlarına pek girmiyorum. Oralarda uzun süre çarpıştım ve ne yalan söyleyeyim, zaman zaman da bunu özlediğim oluyor. Ancak işi artık benden yirmi yaş genç olan gençlere bıraktım. Tek yaptığım onlara yol göstermek."

"Senden yirmi yaş küçük olanlara yetişemeyeceğini mi sanıyorsun? Buna asla inanmam." Onun enerjisinin herkesle yarışabilecek kadar fazla olduğuna inanıyordu.

"İşi başkalarına bırakmanın vakti geldi, Grace."

"Neden?"

"Neden korkuyorsun? Boş boş oturmaktan mı? Düşünecek çok fazla zamanın olmasından mı? Kendini dinleyip bazı şeylerin farkına varacak kadar vaktin olmasından mı? Bunca yıl neden kaçtın?"

"Hiçbir şeyden kaçmadım."

"Bırak bunları, Grace. Yirmi yıldır kaçıyorsun."

Yirmi yıl? Grace donup kalmışta. Gerçekten de tam yirmi yıl olmuştu. Neredeyse yıl dönümü gelmek üzereydi.

"Biliyorum," dedi Sean. "Ailene ne olduğunu biliyorum. Bu gerçekten daha fazla kaçamazsın. Buna izin vermeyeceğim. Durumu senin için zorlaştırmak ve seni üzmem istemiyorum. Ama bu konuşmayı yıllar önce yapmalıydın. Ve eğer biriyle konuşacaksan bu ben olmalıyım."

Ortaya rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü. Sean'ın sabırla ve inatla bir cevap beklediği belliydi. Grace sonunda, "Olanları bilmene imkan yok," dedi.

"James Evans Porter," diye cevap verdi Sean. "Öğretmen, tarihçi, yazar, seyyah, sözünü sakınmayan bir barış gönüllüsü. Nobel ödülü sahibi. Baban." Grace'nin ürperdiğini fark edince daha sıkı tuttu onu.

"Anne Wrigh Porter, . Hemşire, misyoner, seyyah. Annen Ve John Evans Porter. Ağabeyin. Babanın izinden gidiyordu. Sen daha on bir yaşındayken bir teröristin attığı bomba yüzünden üçü birden hayata veda etti. Ben seni tanıyorum, Grace. Olayın üzerinden neredeyse yirmi yıl geçti. Bence artık yaşama yeniden merhaba demelisin."

Grace gözlerini kapattı. İçinden kulaklarını tıkamak ya da onu susturmak geliyordu. Ancak bu mümkün değildi. Hiç kımıldayamıyor, nefes bile alamıyordu. Midesine korkunç bir ağırı çöreklenmiş, karın bölgesine yayılmaya başlamıştı. Tepeden tırnağa kadar ateş

gibi yandığını ve ter içinde kaldığını hissetti. Sean onu tutmasa, güçlü kollarıyla sarılıp ayakta kalmasını sağlamasa hemen yere düşüp bayılırdı.

Parmağını oynatacak kadar bile enerjisi kalmamıştı. Gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülüyordu. Başını Sean'ın güven veren göğsüne yasladı ve küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı. O anda dünyada bulabileceği en güzel yerde bulunduğunu düşünüyordu. Sıcak ve yumuşak bir ten, güçlü ve bir o kadar da nazik ve şefkat dolu kollar. Sean onun sırtını, saçlarını okşamaya başlamıştı. Ellerin her dokunuşunda Grace biraz daha rahatladığını, üzüntüsünün azaldığını hissediyordu.

"Onlar hakkında hiç konuşmadın mı?" diye sordu Sean.

"Hayır."

"Onları sonsuza dek kalbine gömemezsin, hayatım. Onları yok farz etmek, düşünmemeye çalışmak acını hafifletmez."

"Hiçbir şey acımı hafifletmez."

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun."

"Acı ve sevilen kişilerin kaybedilmesinden doğan kederi senin kadar bildiğimi söyleyemem belki. Kardeşlerimden birini körfez savaşında kaybettim. Her gün hatırlıyor, asla aklımdan çıkaramıyorum."

"Ben ise onları düşünmeyi yasakladım kendime. Hiç düşünmüyorum." •

"Ama bu düşüncenin içini kemirmesine izin veremezsin."

"Allah kahretsin. Bir psikologa ihtiyacım olsaydı çoktan gidip konuşurdum zaten.."

"Bir psikologa ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermeyecek misin? Senin için gerçekten önemli bir kişi yok mu bu dünyada? Güvenebileceğin, dayanabileceğin bir kişi?"

"Bu en son ihtiyacım olan şey."

"Grace. Neler yapabileceğini biliyorum. Ne kadar güçlü, inatçı ve cesur olduğunu da. Ama senin bile birilerine ihtiyacın olabilir."

"Kimseye ihtiyacım yok."

"Çünkü korkuyorsun. Çünkü günün birinde her şeyin duman olup uçacağından korkuyorsun."

"Hayır," dedi Grace inatla. Çünkü patlamayı ve ardından çıkan dumanı hatırlamıştı. Sıcaklığı, gürültüyü kanı ve terörü.

"Ah, bebeğim," dedi Sean pişmanlıkla. "Özür dilerim. Sana her şeyi yeniden hatırlattım."

"Hayır!" diye bağırdı Grace. "Hayır! Ne sen ne de bir başkası bana olanları hatırlatamaz! Onlar hakkında konuşmak zorunda değilim. İstersem onları tamamen unuttur, kalbime

gömebilirim."

"İçini kemirsinler, seni yok etsinler diye mi? Hayatını alt üst edene, acı anılarınınla birlikte yok olana kadar mı? İstedğin bu mu, Grace?"

"Bilmiyorum."

"Beni korkutan da bu zaten. İstedğinin bu olmasından korkuyorum."

Belki de bu, diye düşündü Grace. Evet, belki de buydu istediği.

Başını adamın göğsüne gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Hıçkırıkları dinmeye ve kendinde konuşacak gücü bulmaya başladığında, "Neden ben de onlarla birlikte ölmedim sanki?" diye sordu başını hiç kaldırmadan. "Birlikte olurduk. Gittiğimiz her yere birlikte giderdik biz."

"Ve onlar seni bırakıp gittiler."

Hem de yapayalnız bırakıp gittiler, diye düşündü Grace. Kimsenin bu kadar yalnızlık çekebileceğini sanmazdı. Onları kaybettiği güne kadar ailesi onun tüm dünyası olmuştu ve o güne dek birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

Annesi ve babası gittikleri her yere onu ve ağabeyini de götürürlerdi. Annesinin boynundaki kolyede Grace'nin bebeklik resimleri vardı. Babası misyoner olarak dünyanın yardım muhtaç hemen hemen her yerine gitmiş ve kızıyla oğlunu da gittiği yerlerdeki çocuklarla birlikte okula göndermiş, hepsine birden bir şeyler öğretmeye çalışmıştı.

Annesi ve babası o kadar sevecen, o kadar iyi kalpli ve o kadar sıcaktılar ki, gittikleri her yerde insanları kendilerine çekmeyi bilmişlerdi. Etraflarında hep onlardan bir şeyler bekleyen bir kalabalık olurdu ve her zaman dördü birlikte hareket ederlerdi. Birbirlerine çok düşkün ve çok bağılydılar. Babası birlikte olduktan sonra yapamayacakları hiçbir şey olmadığını söylerdi hep.

Grace, babasının onunla gurur duymasını sağlayacak her şeyi yaptığı için kendini rahat hissediyordu. Ailesini yok eden o patlamadan sonra kimliğini gizlemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Çünkü artık o olaydan sonra aktif bir barış gönüllüsü olarak çalışamazdı. Ailesinden geriye bir tek o kalmıştı. Patlama olduğunda o binanın girişinde bulunuyordu. Biri onu kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkarmış ve tam o sırada da bir gazeteci fotoğraflarını çekmişti. Arka planda yoğun bir duman bulutu yükseliyor, her yer alev alev yanıyordu. Ön planda ise Grace görülüyordu. Yüzü dumandan kapkara olmuş, her yanı kan içinde kalmış ve gözleri korkudan büyümüştü. O haliyle bütün gazetelerin baş sayfalarında yayınlamıştı resimleri. Ardından basın onu yakından takip etmeye başlamıştı. Babasının cenazesine katılması, ailesini toprağa vermesi, tuttuğu yas ve iyileşmesi gün gün izlenmişti basın tarafından.

Daha sonra Grace ortalarda görünmek istememişti. Babaannesinin kızlık soyadını almış, İngiltere'nin ücra köşelerinden birinde yatılı bir okula gitmeye başlamıştı. Yaşadığı olaydan ise kimseye söz etmemişti. Liseden mezun olur olmaz tıp fakültesine gitmiş ve bitirince de gönüllü olarak yardım derneklerinde çalışmaya başlamıştı.

Çalışmaya başlayınca eski, alıştığı ve sevdiği ortama döndüğünü hissetmişti. Annesi ve babası gibi kırsal kesimlerde çalışıyor, biraz farklı da olsa onların yaptığı işi yapıyordu. Bu iş hayatına bir anlam kazandırmış, ona yaşamak için gereken enerjiyi vermişti sanki.

"Onları çok özleyorum," diye mırıldandı. O anda bile kalbinin sıkıştığını hissediyor, nefes almakta zorlanıyordu. Babası Nobel ödüllerinin dağıtılmasından iki ay önce Roma'da bir konferansa katılmış ve o yıl ki Nobel Barış Ödülünün kendisine verileceğini öğrenmişti. Roma'daki konferansta dünya liderlerine hitaben bir konuşma yapacaktı.

Bomba patladığında binaya yeni girmiş danışmada kayıt yaptırıyordu. Annesi ve ağabeyi de babasıyla birlikte girmişlerdi binaya. O ise tam içeri girecekken aynı zamanda babasının arkadaşlarından birinin kızı olan eski bir arkadaşına rastlamış ve içeri girmeyip dışarıda onunla anılarını tazelemeyi yeğlemişti.

O günü düşündükçe kalbine müthiş bir sızı saplanıyordu. Gürültü. Duman. Alevler ve haykırışlar.

"Onları özlediğini biliyorum," dedi Sean. "Ama onların senin bu şekilde yaşamayı isteyeceklerini hiç sanmıyorum."

"Elimden geleni yapıyorum." Ne yapmasını bekliyordu sanki? Bir işi hem de çok zahmetli ve zor bir işi vardı. Bir kadının başka neye ihtiyacı olabilirdi?

"Aradan yirmi yıl geçti, Grace. Bence seni mutlu görmek isterlerdi."

"Ama ben..." dedi Grace hemen. Ona mutlu olduğunu söyleyecekti.

Ancak Sean onun aklından geçenleri anlamıştı. "Bu yalanı istediğin herkese söyleyebilirsin, hayatım," dedi. "Ama bana söylemeye kalkma. Çünkü ben inanmam."

Grace söyleyecek bir şey bulamıyordu. Son derece bitkin, üzgün ve hüzünlüydü.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi sadece.

"O halde daha iyisini yapman için çalışmalıyız. Biraz bana kulak vermelisin. Söylediklerimi dinlemeli, sana yardım etmeme izin vermelisin."

Grace içini çekti. Sözleri hoşuna gitmiyordu belki, ama yine de onu dinledikçe rahatladığını hissediyordu. Onun okşaması, gözyaşlarından ıslanmış yüzünü öpücüklerle boğması içini ısıtıyordu. Onun kollarındayken korkmuyor, kendini daha genç hissediyordu. Yirmi yaş birden gençleşiyordu belki.

Ancak buna daha fazla izin veremezdi. Yalnızken, kendinden başka kimseye güvenmezken daha güvende hissediyor kendini. Yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymamıştı. Sean kim oluyordu ve neye dayanarak ona ne yapması gerektiğini söyleyecek cesareti kendinde buluyordu?

"Bana kimsenin yardım etmesini istemiyorum dedi.

"Neden?" dedi Sean gülümseyerek.

"İstemiyorum."

"Ben de bu işten vazgeçmek istemiyorum, Grace. Seni mutlu görünceye kadar peşini bırakmamaya kararlıyım."

"Neden?" Ona sadece adını söylemişti, ama kendisi hayatını en küçük ayrıntısına kadar biliyordu. "Neden seni bu kadar ilgilendiriyorum?"

Ellerini göğsüne koymuştu. Hafifçe geriye çekilerek yüzüne baktı. Karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Onun için hala esrareniz bir erkekti Sean. Karanlıkta gelmeyi tercih eden, yüzünü göstermekten kaçman bir erkek.

"Neden?" diye sordu bir kez daha. "En azından bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

Sean cevap vermek yerine sadece kaşlarını çattı. Grace parmaklarını dudaklarında gezdirmek isteğini frenleyemedi ve dolgun ve yumuşak yanaklarına dokundu parmak uçlarıyla. Bedeninin sıcaklığını hissediyor, heyecanına engel olamıyordu. Sean'ın nefes alış verişlerinin farklılaştığını, kalbinin daha hızlı atmaya başladığını fark etti. Dudaklarını yalayan ılık nefesi aklını başından alıyordu. Hissettikleri için kendine kızıyor, durmadan ona ihtiyacı olmadığını telkin ediyordu kendine. Ancak arzularıyla başa çıkabilirdi. Herkesin bir takım temel ihtiyaçları olduğunu biliyordu ve bunlarla nasıl başa çıkılacağını okulda öğrenmişti. Bütün arzularını bastırması, düşünmesi gereken daha önemli şeyler olduğunu söylemişti kendine, o ana kadar. O anda ise son derece çekici ve muhteşem bir erkeğin kolları arasındaydı.

Daha da yaklaştı. Dudakları onun dudaklarını arıyordu. Sean onun tekrar yaşamaya başlamasını, bir şeyler hissetmesini istiyordu ve bunu gerçekleştirmek için de ona yardımcı olacaktı. Bütün o korkunç anıları silip atmak ve hayata yeniden başlamak istiyordu. Bunun mümkün olduğunu ona Sean söylemişti. O halde gerçekleştirmesine de yardım etmeliydi.

Götür, diye düşündü dudaklarını onunkilere değdirirken. Bütün acılarımı al, uzaklara götür.

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**
Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 03, 2007, 02:44:21 ÖS**

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sean daha önce arzularına karşı giriştiği savaşların hepsini kazanmıştı. Ancak bu kez... Bu kez durum çok farklıydı.

Uzun zamandır rüyalarını süsleyen kadın artık kollarındaydı. Yumuşak ve biçimli vücudunu ona dayamıştı ve dudakları arasında sadece birkaç santim vardı. Sadece bununla kalsaydı, onu rahatlatmak ve bedeninin sıcaklığıyla ısıtmak için elinden geleni yapardı.

Ancak Grace parmaklarını usul usul dudaklarında gezdirmeye başlayınca vücudunun verdiği tepkiye engel olamadı. Dudaklarını dudaklarında hissetmek, kollarını ona dolamak ve başını onun başına dayamak dayanılmaz bir sarhoşluk vermisti ona.

O kadar narindi ki, onu incitmekten korkuyordu Sean Böyle bir şeyi bilerek asla yapmazdı.

"Ah, Grace," dedi inleyerek.

Göğüsleri aklını başından alıyordu. Tişörtünün içindeki kolayca hissedilen yumuşacık ve dolgun göğüsleri onunkilere değişiyorlardı. Bacakları ise o ana kadar gördüğü en uzun bacaklardı. İçine girerken beline dolamak ve daha da derinlere inmek isterdi. Dışarıda ağaca yaslanmışken ve o da en az Grace kadar korkuyorken nasıl da arzulaşmıştı onun

içine girmeyi.

Üzerinde bol tişörtten başka bir şey yoktu ve Sean elini tişörtün altına sokup göğüslerini okşamaktan başka bir şey düşünmüyordu. O yuvarlaklıkları avuçlamak, uçlarını okşamak dudaklarının arasına alıp onu tahrik etmek geliyordu içinde Başını ikisinin arasına gömmek ve büyük bir açlıkla emmek istiyordu bu iri ve diri göğüsleri. İstese o an elini sırtında, bel de, kalçalarında gezdirmeye başlardı.

O anda dudakları birleşmiş ve Grace dilini onun ağzında gezdirmeye başlamıştı. Hiçbir kadınla öpüştüğünde bu kadar çok zevk almamıştı Sean. Aralarında müthiş bir tutku, karşı koyulmaz bir arzu vardı.

Serleşmişti ve kasıklarıyla Grace'nin beli arasında sadece üzerindeki şort ve Grace'nin uzun tişörtü olduğunu düşünüyordu. Grace gerilerek onu daha da büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Sean ise hem onun vücuduna değen bedeninin, hem de onunla öpüşmesinin verdiği zevkle hafifçe inledi.

Artık dayanamıyordu. İçinden hemen o anda onu hafifçe kaldırarak bacakları iki yana açılacak şekilde kucağına oturtmak ve sabırsızlıkla içine girmek geliyordu. Korkunç fırtına adayı alıp uzaklara savuracak kadar şiddetlenmiş de olsa umurunda değildi artık. O anda tek istediği şey bir an önce Grace'nin içine girebilmektir.

Grace de en az onun kadar arzuluyordu birleşmeyi. Hala ıslak olan saçları Sean'ın bedenine değdikçe, tüy kadar hafif eli vücudunda dolaştıkça Sean aklının başından gittiğini hissediyordu. Grace bir şeyler mırıldanıyor ve durmadan adını söylüyordu yalvarırcasına. Evet sanki yalvarıyor gibiydi ona.

O kadar sıkı sarılmışlardı ki, tek bir vücut gibiydiler o anda. Sean birden boğulacak gibi olduğunu hissetti. Nefes alamıyordu.

Yapamayacağım, dedi kendi kendine. Böyle bir şeyi yapamaz, sırf kendini tatmin etmek için onu kullanamazdı.

"Grace," diye fısıldadı. Grace dudaklarını onun dudaklarından ayırmadan hafifçe kımıldandı. Göğüsleri hala birbirine değiyor, elleri bedeninde dolaşıyordu.

Önce ellerini tuttu ve bedeninden uzaklaştırdı. Ardından omuzlarından tutarak bedenlerini birbirinden ayırdı. En zor dudakları ayrılmıştı birbirinden. Sean da hiç istemiyordu ondan ayrılmayı.

Ancak yapmak zorundaydı bunu. Karanlık canını sıkıyordu. O anda onun yüzünü, dolgun göğüslerini ve sertleşmiş göğüs uçlarını görebilmek için neler vermezdi. Bir yandan onu açlık ve arzuyla kendisini beklerken görmek istiyor, ancak öte yandan göremediği için tanrıya şükrediyordu.

"Bu seni arzulamadığım anlamına gelmiyor," dedi sonunda.

Grace'nin anlamlı bir şekilde, "Biliyorum," demesi üzerine kendini tutamayarak güldü.

"İçinde bulunduğumuz durumdan ve ruh halinden yararlanmayacağım."

Grace bir an düşündü. Ardından, "Belki de fark etmedin," dedi. "Seni open bendim. Ellerimi vücudunda gezdiren ve ayrılmak istemeyen..."

"Ailen hakkında konuşmak istemiyorum. Yeni bir hayata duyduğun gereksinim ve şu anda hayatında tek değişiklik olarak beni görmem hakkında da." Bu fikir hiç hoşuna gitmiyordu, ama gerçeklerden kaçamazdı. Onu hep arzulayacağını, ancak asla elde edemeyeceğini düşünüyordu. Bir erkek buna nasıl dayanabilirdi?

"Seni anlamıyorum," dedi Grace.

"Bende seni anlamıyorum."

Grace yerinden kıpırdamadı. Bakışlarını ona dikmiş, ellerini göğsünde dolaştırmaya başlamıştı. Allah kahretsin, dedi Sean kendi kendine.

"Bunu gerçekten istiyor olamazsın, Grace."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum."

Hayatında hiç erkek olmadığını, sürekli olarak çalıştığını biliyordu. Çünkü hemen hemen her zaman onu takip ettirmişti. Yirmi dört saat değil belki, ama dünyanın hangi köşesinde olduğunu ve ne yaptığını bilecek kadar izletiyordu onu. Dünyanın her yeri ile bağlantıları, haber alma kaynakları vardı. Hayatına çok kısa süreli de olsa bir erkek girmiş olsaydı bundan mutlaka haberdar olurdu. Ve elbette bundan hiç mi hiç hoşlanmazdı. Ancak olmadığını biliyordu ve buna hem seviniyor, hem de üzülüyordu.

Onun güvendiği erkek olmak isterdi. Onu sorunlardan kurtaran değil, ona çoktan hakkettiği her şeyi veren, verilen sözlerin tutulacağına olan güvenini kazandıran, aşktan korkmamasını sağlayan kişi olmak isterdi. Ancak bunu yapabilmesinin bir yolu yoktu.

Grace onun başını ellerinin arasına aldı ve, "Ne oldu?" diye sordu endişeli bir sesle.

"Hiçbir şey, Grace. Sadece bunu yapamayacağım. İstiyorum. Gerçekten çok istiyorum, ama yapamayacağım."

"Askerlik kuralları mı engelliyor seni?"

"Hayır. Kendi kurallarım engelliyor." Ancak yaşadığı suçluluğa ve o ana kadar ona söylemediği şeylere değinmemişti. Ona söyleme cesaretini asla bulamayacağını sandığı şeylere. "Seni incitmek istemezdim," dedi.

"O halde sarıl bana. Öp beni. Seviş benimle. Ama zihnimi kemirmeyi bırak, lütfen."

Elinde değildi. Eğildi ve öptü onu. Elinden geldiğince incitmemeye çalışıyordu. Onun için yapabileceği her şeyi yapar, elinden gelse ailesini bile ona geri vermek isterdi. Bu durumda Grace'nin ona ihtiyacı da kalmazdı. O zaman mutlu olur, hayatını gereksiz yere tehlikelere atmazdı. En önemlisi de kaybettiği kişilere ulaşmaya, onlarla birlikte olmaya çalışmazdı.

Sean birdenbire üzölmüş ve aynı zamanda da ciddileşmişti.

Onun kendisini her an kırılabilir bir cam gibi öpmesi Grace'nin gözlerini yaşatmış, sesindeki acı kalbini burkmuştu. Onun da acı duyabileceği hiç aklına gelmemişti çünkü.

"Ne yaptım?" diye sordu ona.

"Hiçbir şey."

"Yaptım. Seni üzecek bir şey yaptım."

"Grace..."

"Bana bu konunun üzerine gitmememi mi söyleyeceksin?"

"Böyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum."

Oysa Grace onun her şeye dayanabilecek, hiçbir şeyden kolay etkilenmeyecek bir yapıda olduğunu sanıyordu. Ama öyle olmadığı da ortadaydı.

Kendini çok kötü hissetti. Onu üzmemi hiç istemezdi çünkü Onu çok seviyor, büyüleyici buluyordu. Güçlü, inatçı ve etkileyici bir erkek. En önemlisi onu gerçekleri göremeyecek kadar çok sevmesiydi. Ona iyilik olsun diye söylediği şeyleri bile yanlış anlamıştı.

En kötüsü de ona gitgide alışmasıydı. Ona ihtiyacı olduğunu hissediyor ve bu da hiç hoşuna gitmiyordu.

Kimseye ihtiyacı olmayacağını düşünürdü hep. Sean'ın ona önem verdiğini, onu düşündüğünü düşünmek bile huzursuz olmasına yetiyordu.

Birkaç yılda bir ihtiyacı olduğunda ortaya çıkıp sadece birkaç dakika görünmesi hayatını ona adadığı anlamına gelmezdi elbette. Ona güvenmemesini de söylemişti zaten. O sadece bir insandı ve gün gelecek ihtiyacı olduğunda bile onun yanında olamayacaktı. Kaçırıldığında olamadığı gibi. Onu sadece bir buçuk gün sonra hapsedildiği yerden kurtarmış olmasına rağmen San Reino sokaklarında kaçırıldığında yanında olamamıştı.

Bu yüzden bu duruma bir son vermeli ve ondan uzak durmanın bir yolunu bulmalıydı.

Kimseyi sevemezdi o. Hayatı boyunca da sevmeyecekti. Kendi kendine söz vermişti buna. Asla ailesini kaybettiği zaman yaşadığına benzer bir acı yaşamak istemiyordu.

Kendi kendine verdiği sözleri kutsal kabul ediyordu. Aklını başında tutan, bir kutu ilaç alıp hayatına son vermesini engelleyen tek şey de buydu zaten.

Geriye çekilerek ayağa kalktı ve "Tamam," dedi kararlı bir sesle.

"Haklısın. Bunu yapamayız. Çünkü bu bir hata olur."

"Evet, Grace. Hem de büyük bir hata."

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**
Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 03, 2007, 03:37:07 ÖS**

O akşam bu son derece mantıklı gelmişti ona. Gerçekten büyük bir hata olurdu beraberlikleri. Ancak ertesi sabah bunu kabullenmekte epey zorlandı.

Onun üzerinde uyumuş, bedeni ona bir yastık görevi görmüştü. Bunun nasıl olduğunu tam olarak bilemiyordu. Üzerinde bir battaniye vardı. Ayrıca ikisini birden kaplayan biri battaniye daha vardı üzerlerinde.

O gece önce biraz rahatsız olduğunu hatırlıyordu. Ondan uzaklaşmaya çalışmış, en azından uzaklaşması gerektiğini düşünmüştü. Ancak yavaş yavaş yattığı yere alışmış, hatta oldukça rahat bulmaya başlamıştı.

Başını onun göğsüne dayamış, ellerini göğsündeki yumuşak tüylerin arasında dolaştırmamak için kendini zor tutmuştu. Teni bazı yerlerde düzgün ve yumuşaktı. Bazı yerlerde ise yara izlerinden pütürlü bir hal almıştı. Bedenindeki bütün yara izlerini bulup okşamak ve nerede nasıl yaralandığını öğrenmek için çok şey verebilirdi.

Kulağını kalbinin yakınların dayadığından kalp atışlarını duyuyor, nefes alış verişlerini hissediyordu. Kollarındaki ve omuzlarındaki çelik gibi kaslar, sert ve dümdüz karnı karşısında etkilenmemek çok zordu.

Sean ise bir eliyle onu sırtından tutarak kendine doğru bastırıyordu. Diğer eli ise tişörtünün altına, karnına doğru kaymıştı. Elim hareket ettirmesi, karnını ağır ağır okşaması aklını başından alıyordu Grace'nin.

Hafifçe kımıldadı. Bacaklarından biri onun bacaklarının arasına kaymıştı. Hala sert olduğunu fark edince hafifçe inledi. Sanki bütün gece öyle kalmış, normale dönememiş gibiydi Sean.

"Günaydın, Grace," dedi uykulu bir sesle.

"Günaydın."

Derin bir nefes aldı ve eliyle karnını son bir kez okşadıktan sonra tişörtünü çekerek örttü onu. "Başladığımız yere döndük, değil mi?"

Grace o kadar rahattı ki hiç hareket etmek gelmiyordu içinden. Ayrıca tek bir söz söyleyemeyecek kadar uyarılmıştı o anda. Erkekler bu şekilde uyanıyorlar herhalde, diye düşündü. Biraz kendini zorlasa bilimsel açıklamasını da hatırlayacaktı ancak onun tepkilerinde bilimsel olarak açıklanması gereken bir yön göremiyordu. Tepkilerinin uyurken rüyasında gördüğü başka kadınlar değil de kendisi için olmasını istiyordu.

"Özür dilemem mi gerekiyor?" diye sordu

"Özür dilemek mi?" dedi Sean elini dalgın dalgın sırtında gezdirirken.

"Üzgün olduğumu söyleyemem." Dedi Grace. "Ancak senin için durumu daha da zorlaştırıysam..." Durdu. Devam etmekte zorlanıyordu. "Eğer zorlaştırıysam özür dilerim." Dedi sonunda

"Daha da zorlaşacağını sanmıyorum, Grace." Bir kez daha gitmene izin vermek benim için zaten çok zor olacak."

Hafifçe kımıldadı. Grace onun ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu. Ancak acı duymuyor, sadece ona daha sıkı sarılmamak, bütün utanma duygusunu bir kenara bırakıp bedenini onun kine sürtmemek için mücadele ediyordu.

"Gerçekten çok mu kötü olur?" diye sordu soluk soluğa.

Elini tektar kalçasına koymuş, onu istediği pozisyona getirmişti. Grace hafifçe inledi. Onu büyüleyici buluyordu ve daha önce hiçbir erkeğe, hemde onun gibi tarif i imkansız şekilde etkilendiği, büyüleyici bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı.

Ellerini boynunda, göğsünde ve nihayet göğüs uçlarında dolaştırdı. Hiç bir şey düşünmek istemiyor, onunla birlikteliğinin tadını çıkarmaya çalışıyordu. Sean derin bir nefes aldı ve onu saçlarından tuttu. Önceleri uzaklaştırmak niyetindeydi. Ancak daha sonra vazgeçerek kendine doğru çekti.

Grace bütün vücudunun titrediğini fark ederek ürpermişti. Bir erkek bedeni nasıl bu kadar sert, bu kadar büyüleyici olabilir diye soruyordu kendi kendine.

Dikkatini tekrar göğüslerine yöneltti. Hiçbir erkeğe bunları yapmamış , yapmak istememişti. Ancak onun bedeninin her tarafına dokunmak geliyordu içinden. Dudaklarını vücudunun her yerinde gezdirmek, göğsünü karnını öpmek istiyordu. Sean hafifçe inledi. Elleri hala Grace'nin saçları arasındaydı. Kalçalarını hafifçe hareket ettirmesi Grace'nin aklını başından aldı. Kontrolünü tamamen kaybetmişti ve o anda Sean'ı içinde hissetmekten başka hiç bir şey düşünemiyordu. Çıldırılmıştı sanki. Daha önve hiç böyle bir şey yaşamamış, bu kadar arzu duymamıştı.

Kendini neden bu zevkten mahrum ertsindi ki? Hayatta zevk alabileceği çok az şey vardı zaten. Bunu Sean da söylemişti ona. Yaşamasını, hayattan zevk almasını istiyordu. Ve bu da hayatta tadabileceği en güzel şeydi o an için. Kolay kolay bir erkekle birlikte olabilecek biri değildi o. Yıllardır kimseyle birlikte olmamıştı zaten. Kimseyle birlikte olmamaya çalışmış, kimseye kapılmamıştı. Belki de hayattan bir ders alması gerekiyordu artık. Böyle bir zevki tattığı takdirde hayatı yaşanır bulabilir, kendine daha çok dikkat etmeye başlayabilirdi.

Onunla sevişmek, o zevki tatmak, kendini, özgür, hayat dolu ve canlı hissetmek için hayatta kalmaya çalışabilirdi.

"Yanlış bir şey olup olmaması umurumda bile değil," dedi. "Yanlış bir şey olduğunu da hiç sanmıyorum zaten."

"Grace," dedi Sean inlercesine.

Grace dilini göğsünde gezdirmeye başlamıştı. Ardından karnına ve kasıkların kaydı ağzı. Sean heyecan ve arzudan kıvranıyordu artık. Onu, itiraz edemeyeceği bir noktaya getirmişti Grace.

Ne olduğunu anlayamadan onu kollarında tuttuğunu ve yanına yatırdığını hatırlıyordu. Birkaç saniye sonra üzerindeydi Sean.

Heyecanlanmış, kendine hakim olamayan bir erkeğin çabukluğuyla içine girmesini beklemeye başlamıştı. Ancak Sean, "Sakin hareket etme," diye fısıldadı. "Hiç kıpırdama."

Sesindeki endişeye bir anlam verememişti Grace. Bir şeyler söylemeye çalıştı. Ancak onun ağzını eliyle kapattı.

Ardından, "Dışarıda biri var," dedi heyecanla. Konuşması, onu tutması, hatta sesi bile farklılaşmıştı.

Grace hiç ses çıkarmadı. Çıkaramazdı zaten. Ne düşüneceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Sonsuz bir zevk yaşarken bir anda korkuya dönüşmüştü duyguları. Sean'ın ne duymuş olabileceğini daha da önemlisi o rüzgar ve yağmur sesi arasında bunu nasıl duymuş olabileceğini düşündü. Kendisi o kadar büyük bir duygu yoğunluğu içindeydi ki, hiçbir şey duymamıştı, dünya yıkılsa duyamazdı o anda. Ancak Sean duymuştu. Yattıkları yerin arka tarafına uzanarak bir şey aldığını fark etti. Bir tabancaydı bu. Grace'ye döndü ve, "Kullanmayı biliyor musun?" diye sordu.

"Elbette," diye fısıldadı Grace. Silahlardan nefret ederdi, ama yine de her türlü silahı kullanmasını bilirdi.

"Yarı otomatik," dedi Sean. "On kurşun alıyor. Burada dur ve ben geri gelirken ateş etme. Ama benden başka kim olursa ateş et." Grace derin bir nefes aldı. Ne yapacağını bilmiyordu.

"Grace," diye uyardı onu Sean. "Vurduğun kişiyi on dakika sonra kurtarmak için çabalayabilirsin. Ama önce ateş et. Silahı göğsüne doğrult. En geniş hedef orasıdır."

Sözlerini bitirir bitirmez mağaranın çıkışına yöneldi ve gölgelerin arasında kaybolup gitti.

Grace onun bu şekilde ortadan kaybolduğuna çok tanık olmuştu. Bu kez de gidecek ve belki de bir daha ortada gözükmeyecekti. Ancak hayır, dedi kendi kendine. Bu kez onu terk etmeyeceğine dair söz vermişti ona. Onu oradan kurtaracağını söylemişti. Terk edip gitmeyeceğini düşünüyordu. Bunu o kadar inanarak söylemişti ki, Grace inanmıştı ona. Hiç şüphesi yoktu. Onu kurtarmak için elinden geleni yapacağını hatta gerekirse canını bile vereceğini söylemişti ve verdiği her sözü tutardı o.

Onun için ya da herhangi biri için böyle şeyler hissetmek hiç hoşuna gitmiyordu. Elindeki silah da en az duyguları kadar sinir bozucuydu. Onu nasıl kullanacağını biliyordu elbette. Ama barışın da en mükemmel şey olduğunu düşünüyordu. Ancak maalesef bazı insanlar inanmıyordu barışa. Tehdit . altında kendini savunmayı bilirdi. Babası öğretmişti bunu ona. Kendini koruması için gereken her şeyi öğretmişti.

Elinde silahla beklemeye başladı. Bir yandan da düşünüyor, babasının ona öğrettiği, başkalarına da öğretmeye çalıştığı şeyleri düşünüyordu. Babası hayatın çok kutsal bir şey olduğuna inanır, yaşadığı her anın tadını çıkarmaya çalışırdı. Annesi de aynı şekilde düşünürdü.

Hayatlarında bir amaç, bir anlam vardı ikisinin de. Çok çalışıyorlar, ancak karşılığını da alıyorlardı. Birbirleri için çok şey ifade ediyorlar ve ortak yaşamlarından haz duyuyorlardı.

Sean haklı mıydı acaba? Son yirmi yılı boşuna mı geçirmişti? Sean böyle bir şeyi ancak korkakların yapacağını ima eder gibi konuşmuştu ve bir korkak yerine konmak da Grace'ye çok dokunmuştu. Ancak belki de haklıydı. Babası onu bu halde görse üzülebilir, hatta utanç duyabilirdi.

Ardından pişmanlıklarını düşündü. Eğer başka vakti kalmadıysa ve orada ölecekse yaptığı hangi şeylerden pişmanlık duyardı acaba? Neleri farklı yapmış olmayı arzu ederdi?

O kadar çok şeyden, dedi korkuyla. Çok şeyden.

Orada o halde sonsuzluk kadar uzun gelebilecek bir süre boyunca oturdu. Sean'ın sözlerini düşünüyordu. Sadece bir erkekti o. Ama sıradan bir erkek değildi elbette. Yine

de bir insandı. Etten kemikten biri.

Onun yaralandığını ve acı çektiğini görmek istemiyordu. Kendini onu iyileştirmeye çalışırken hayal etti. Bunu başarabileceğini sanmıyordu. Onun yaralanmış bedeni üzerinde çalışırken ellerinin titreyeceğine emindi.

Yanında hiçbir malzeme yoktu. Yeterli ve uygun malzeme olduğu takdirde birini iyileştirebileceğini bilmek, ancak sırf malzeme yokluğundan dolayı bunu yapamamak, bir hayatın yok yere kayıp gittiğini görmek kadar korkunç bir şey olamazdı herhalde ve bunu zaman zaman yaşamak zorunda kalmıştı...

Onun başına böyle bir şey gelmesine dayanamazdı. Aman Allahım, dedi dehşetle. Ona büyük bir bağlılık duyduğunu fark etmişti. Oysa kendine verdiği bir söz vardı. O söze ne olmuştu?

Yine de çok geç değildi. O akıllı ve dikkatliydi ve istediği takdirde her şeyi başarabilir, kendiyle mücadele edebilirdi. Ona karşı beslediği duygularla savaşması ve bu savaşı kazanması hiç de zor olmazdı onun için.

Duyduğu bir hışırtıyla sıyrıldı düşüncelerinden. Silahını mağaranın girişine doğru doğrulttu ve beklemeye başladı. Artık hiçbir şey göremiyordu. Göremediği bir şeye de nasıl ateş edebileceğini de bilmiyordu.

Ve Sean'ın seslendiğini duydu.

Nefes almaya bile korkuyor, onun sesini gerçekte duymadığını, sadece duymayı çok istediği için öyle bir hayal gördüğünü düşünüyordu. Onu tam olarak görünceye kadar gözünü kırpmadan bekledi. Sonra silahı indirdi. Sean onu rahatlatmak için başını tehlike yok anlamında salladı ve yaklaştı. Sırılsıklam olmuştu. Üzerinde hala sadece şortu vardı. Tam bir askerdi ve son derece yakışıklı görünüyordu. Aynı zamanda da tehlikeli ve güçlüydü.
"İyi misin?" diye sordu Grace'ye.

Grace başını evet anlamında salladı ve bakışlarını kaçırdı. "Emin misin?"
"Evet. Sorun neymiş?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey göremedim. Yağmur yüzünden sadece yerdeki çalıları ve etraftaki birkaç ağacı seçebildim. Belki de rüzgardan uçuşan dal parçalarının sağa sola çarparak çıkardığı sesleri duymuşumdur. Galiba fırtına azalmaya yüz tutmuş. Hava raporunu alabilsek çok iyi olurdu. Yine de her an harekete hazır olmalıyız."

"Ne yapacağız?"

"Diğerleriyle buluşabileceğimiz bir yere gideceğiz. Sonra da bu Allahın belası yerden kurtulmaya çalışacağız."

Grace cevap vermedi. Sadece başını evet anlamında sallamakla yetindi.

"Grace..."

Grace kıpkırmızı olmuştu. İyi ki ortalık karanlık, diye geçirdi aklından. Söyleyecek bir şey kalmadığını düşünüyordu.

"En iyisi bu," dedi Sean. "İkimiz de aynı fikirdeyiz."

"Biliyorum." Neden çekindiğini bilemiyordu.

"Allah kahretsin," dedi Sean. "Yanımda prezervatif yok. Böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti ve sen... Sen bir doktorsun. Sana önlem almadan sevişmenin doğuracağı risklerden söz etmeme gerek olduğunu sanmıyorum."

"Yo, gerek yok," dedi Grace. Sadece işim gereği her şeyle karşılaşabiliyorum. Bu yüzden de düzenli olarak testten geçiyorum. Temizim."

Bakışlarını ona çevirdiğinde kaşlarını çatığını gördü. "Devam et," dedi Sean. "Durumu daha da güçleştir."

"Şey," diye devam etti Grace kaşlarını çatarak. "Doğum kontrol aşısı oluyorum."

"Ne?"

"Hap almak gibi bir şey. Tek fark aynı etkiyi aşının göstermesi. Üç ayda bir." Bu durumda hamile kalmayacaktı. "Bu normal bir olay," diye devam etti Grace. "Barış gönüllüsü olarak, ya da sivil halka yardım etmek üzere düşman bölgeye giren bütün kadınlara aynı aşı yapılıyor. Her ihtimale karşı... Hamile kalınmasını önlemek için."

Sean yüzünde nefret dolu bir ifadeyle kımıldamadan duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Grace. Sean cevap vermedi. Sadece yaklaştı ve onu kollarının arasına alarak öptü. Dilini ağzında dolaştırıyor, onu heyecanlandırıyor, tahrik ediyor, aklını başından alıyordu.

"Neden bunu daha önce söylemedin?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Sana dokunmamak için kendimi zor tutuyor, hamile bırakmaktan korkuyordum."

"O halde aşılı olmam iyi bir şey değil mi?"

"İyi bir şey elbette. Çünkü benim hiçbir önlemim yok. Bende bazı şeyler için zaman zaman testten geçmeliyim. Ama zaten bir buçuk yıldan beri hiçbir kadınla birlikte olmadım."

Grace ona hayretle baktı. "Bir buçuk yıldan beri mi?"

"Seni öptüğümünden beri. Bu yüzden de şu anda kendime hakim olmakta zorlanıyorum. Grace, senden nasıl uzak durabilirim?"

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 05, 2007, 01:39:31 ÖÖ**

DOKUZUNCU BULUM

Bunlar Grace'nin o ana kadar duyduğu en seksi sözlerdi. Övgü ve aynı zamanda da hayal kırıklığı dolu sözler.

Ondan neden uzak dursundu? Aklını kurcalayan bütün soruların cevabı belliydi artık. Hamile kalmayacağını ve ikisinin de bulaşıcı bir hastalığı olmadığını biliyorlardı. İkisi de yetişkin ve özgür insanlardı. Ve son bir buçuk yıldır Sean hiçbir kadınla birlikte olmamış, arkadaşlık bile yapmamıştı. Grace'yi en çok heyecanlandıran da buydu.

Bir buçuk yıl önceki öpüşmelerinden o yana kimseyle birlikte olmaması. Kimseyi öpmemesi. Demek ki en son o zaman öpüşmüştü ve harika bir öpüşmeydi bu. Grace o anı aklından çıkaramıyor, aldığı zevki unutamıyordu.

"İçimden bir ses bana içinde bulunduğum güç durumun ciddiyetini takdir etmediğini ve bana yardımcı olmayacağını söylüyor," dedi Sean.

"Anlamaya çalışıyorum."

Onu arzuluyordu. Hem de hiç kimseyi arzulamadığı kadar arzuluyor, ancak yine de onunla sevişmekten kaçınıyordu. Buna hiçbir anlam veremiyordu Grace.

"Evli misin?" diye sordu.

"Hayır!"

"Ben sanmıyorum, ama yine de bir kadın olarak sormalıyım. Kız arkadaşın var mı?"

"Hayır, Grace. Gerçekten. Dokunduğum son kadındın."

"Ve bana tekrar dokunmak istemiyorsun. Yani.. Aslında istiyorsun, ama kendini frenliyorsun."

"Doğru."

"Neden?"

"Ne biçim soru bu?"

"Sadece merak ediyorum. Erkeklerin çoğunun kadınlar söz konusu olduğunda kendilerine herhangi bir kısıtlama koymadığını biliyorum. İsteyerek yani."

Sean'ın küfretmesi üzerine güldü. "Sen beni çıldırtmaya çalışıyorsun," dedi Sean.

"Hayır. Sadece seni anlamaya çalışıyorum. Ben... Belki bu konularda tecrübeli değilim, ama..."

Sean hala kaşlarını çatmış, ona bakıyordu. Elini omuzuna koydu ve hafifçe okşadı. "Biliyorum, hayatım. Ben de bu yüzden centilmenliği muhafaza etmeye çalışıyorum."

Grace eliyle göğsünü okşadı. İrkildiğini hissetmişti. İçinden onu tahrik etmek geliyor ve bu da onu endişelendiriyordu. Onu sevmeye başlamıştı çünkü. O adadan yakın bir zamanda kurtulacaklarını ve Sean'ın her zaman olduğu gibi yok olacağını biliyordu. Orada kalmak istediğini fark etmişti. Onunla o mağarada yaşamak onu çok mutlu edecekti. Onu yatak olarak kullanabilir, dışarıdaki fırtına ile başa çıkmayı öğrenebilir ve yiyecek fazla bir şey istemezdi.

Bu artık mantıklı olarak düşünüp bu işe bir son verme zamanının geldiğinin işaretiydi. Çok

geç olmadan. Ona aşık olmadan.

Kalbinde bir acı hissetti. Bunun tıbbi açıdan bir açıklamasını yapamıyordu. Tam olarak acı da diyemiyordu hissettiği şeye. Sean'ın ailesine olanları bildiğini söylediğinde onlar hakkında konuşmakta ısrar ettiğinde hissettiği acıdan farklı bir şeydi bu. Hoş, ılık bir şeydi. Kendini bıraksa yüzüne anlamsız bir gülümseme ve aptalca bir ifade yerleşeceğinin farkındaydı.

Bu komik, liseli kızlara özgü duyguyu bir kez daha yaşamıştı. Sean'ın ilk ciddi erkek arkadaşı olacağını düşünüyordu. Tek sorun kendisinin bu iş için çok yaşlı olmasındaydı. Sean onun öldürücü cazibeye sahip ilk erkeği olabilirdi.

Sean'a baktığında elinde olmadan onunla o tür maceralar yaşayabileceğini düşünüyordu. Ona seks hakkındaki en küçük ayrıntıları bile anlatabileceğine, hatta uygulamalı olarak gösterebileceğine ve bu işi de çok iyi yapacağına inanıyordu. Kokusu, bakışları, dokunuşu. Elleri ve çelik gibi sert kasları. Ona karşı son derece nazik ve dikkatliydi, ancak Grace onun istediğinde ne kadar sert ve vahşi olabileceğini de biliyordu. Ve ondan gelebilecek her şeyi arzuluyordu. Yumuşaklığı da. Vahşiliği de.

"Grace," dedi Sean şikayet eder gibi bir sesle.

Grace başını kaldırdığında gözgöze geldiler. Onu eskisinden çok daha fazla arzuluyor, onunla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

O anda hemen sevişmeye başlayacak değillerdi elbette. Ona bakarken bir gün önceki konuşmaları sırasında onu bırakıp mağaradan deliler gibi kaçtığını hatırladı. Konuşmaları yarım kalmıştı. Oysa öğrenmek istediği şeyler vardı Grace'nin.

"Nasıl oluyor da benim hakkımda bu kadar çok şey bilebiliyorsun?" diye sordu.

"Durmadan beni mi takip ediyorsun?"

"Zarar görebileceğin ya da başının derde girebileceği ortamlarda olduğunda seni takip etmek üzere birini görevlendiriyorum."

"Kimi? Ve neden?"

"Senin uzun ve mutlu bir hayatı hakkettiğine inanıyorum."

"Aileme olanlardan dolayı mı?"

Başını evet anlamında salladı. "Bence bu ülke sana borçlu ve ben de bu borcu ödemek niyetindeyim."

"Ama nasıl? Neden?"

"Birleşik Devletler herkesin izini takip eder. Çeşitli nedenlerdendir bu."

"Yani peşimde hep biri mi vardı? Beni her an takip eden biri?" Bunu düşünmek bile canını sıkmaya yetmişti.

"Kentteki yatılı okulda başını derde sokacak bir şey olabileceğine ihtimal vermedik. Ama daha sonra yardım topluluklarında çalışmaya başladığında... İnsanların senin için endişelenmelerine neden olabilecek yerlere gitmeye başladın."

"Nasıl?"

"Pasaportuna herhangi bir işaret koymak zordu. Ya da çalıştığın kurumun seni nerede görevlendireceğini tahmin etmek."

"Ve tehlikeli yerlere gittiğimi öğrendiğinde sen de geldin."

"Seni sürekli olarak takip eden biri bulunuyordu. Bulunduğun yeri belli etmek için harita üzerine küçük kırmızı bir işaret koyuyorduk. Oranın durumunu sürekli olarak izliyor ve eğer barış gücü varsa orada görevli Amerikalı komutanı durumdan haberdar ediyorduk. Durum iyice kötüye gittiğinde ise seni ve tüm çalışanları oradan tahliye ediyorduk."

"Profesyonel bir iş."

"Aklına gelebilecek her yeri yine aklına gelebilecek her türlü nedenden dolayı izleriz biz."

"O halde askeri istihbarat servisindensin."

Başını evet anlamında salladı. "Ve takip etmen gereken kişi de tesadüfen ben oldum?"

"Aslına bakarsan ben seni bulduğuma inanıyorum. Hatırlıyor musun? On altı yaşlarındaydın ve boynunda stresle oyun oynayan bir çocuk gibiydin. İlgilendiğin hasta senin doktor olamayacak kadar küçük olduğunu söyleyip yaşını öğrenmeye çalışırken ben de seni Kuveyt'ten çıkarmak için uğraşıyordum."

"Sen oradaydın demek."

"Orada görevliydim. Seni görür görmez... Bana birini hatırlattın."

"Kimi?"

"Küçük kız kardeşimi. O da aşağı yukarı senin yaşında ve kendi hayatı söz konusu olduğunda senin kadar dikkatsiz."

"Beni gördün, Sana kızkardeşini hatırlattım ve..."

"O işin başındaydı. O zamanlar çok gençtin. Ya da genç görünüyordun."

Bu Grace'nin aklına başka bir soru getirmişti. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Kırk üç," dedi Sean gülümseyerek.

Grace kaşlarını çatı. "Epey yaşlıymışm."

Sean ise meydan okur gibiydi. "Seni tekrar öpmemi ister misin?"

"Evet."

Bir an ondan merak ettiği soruların cevabını aldığını unutmuştu. "Yani..." dedi. "Ben senin takip ettiğin kişi mi oluyorum?"

"Her fırsatta, diyelim. Bulunduğun yeri gösteren işareti haritada gördüğümde epey endişelendim ve sana yaklaşmaya karar verdim. Kilisede."

"Yeterince yalan değildin."

"Ve San Reino'da. Seni yeterince dikkatle izleyemedim."

"Ah, Sean. Burada olanlardan seni sorumlu tuttuğumu düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü öyle bir şey aklımın ucundan bile geçmiyor. Beni ve arkadaşlarımı ölümün eşiğinden döndürdün. Hem de kaç kez. Bunun için sana minnettarım. Biliyor musun? Herkes benimle birlikte çalışmak istiyor."

"Bilmiyorum. Ama senin gibi birine yakın olmak istemelerine hiç şaşırmadım."

"Bunun nedeni sensin. Senin hakkında çıkarılmış bir sürü hikayeler duyuyorlar. Gerçek dışı şeyler. Sen gönüllüler arasında bir efsane gibisin. Hepsi sana güveniyorlar. Bazıları... Belki batıl inanç olarak da nitelenebilir. Ama birlikte çalıştığım arkadaşlarımdan hiçbirini kaybetmedim ve herkes bunun nedeninin sen olduğunu düşünüyor. Seni hep benimle birlikte düşünüyorlar ve benimle olduklarında kendilerinin de korunacaklarına inanıyorlar."

Sean bir şeyler demek istedi. Ancak Grace buna izin vermedi. Bakışlarını gözlerinin içine dikerek parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi ve, "Teşekkür ederim," dedi fısıldayarak.

Sean geriye çekilerek Grace'nin ellerinden tuttu ve kendinden uzaklaştırdı. Huzursuz olduğu belliydi. "Sana teşekkür etmeme izin vermiyor musun?" diye sordu Grace.

"Ben sadece işimi yaptım."

"Öyle mi? Bu senin için sadece bir iş mi?"

"Hayır. Elbette değil. Sen sadece işimin bir parçası değilsin. Ama burada yapmam gereken bir işim var. Senin güvenliğini sağlamak zorundayım, ama dikkatimi dağıtıyorsun."

"Özür dilerim," dedi Grace gülümseyerek. Sesi gittikçe daha neşeli çıkıyordu.

"Bu ciddi bir durum, Grace. Durumumuz inanılmaz derecede tehlikeli. Ancak başa çıkabileceğimi sanıyorum. Sana bunun için söz verdim ve ben boşa söz vermem. Bu etrafta olan biten her şeye dikkat etmem anlamına geliyor. Kendimi sana kaptırdığım takdirde bunu yapamam."

"Oh, özür dilerim."

"Sana bir şey olursa kendimi asla bağışlamam."

"Ben de sana bir şey olursa kendimi asla bağışlamam."

"Grace..."

"Çok ciddiyim."

Nefesi tutulmuş gibiydi. Eğer ona bir şey olursa... Düşüncesi bile aklını başından almaya yetiyordu. Ona çok önem verdiğini fark etti. Çok uzun süredir hiç kimse onun için bu kadar önemli olmamıştı. Bakışlarını ona çevirdi Kalbinde dayanılması zor bir acı hissediyordu. Sadece birkaç gün oldu, dedi kendi kendine. Geri dönmek için geç değil. Sevdiği o kadar çok insanı kaybetmişti ki... Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ve aynı acıları tekrar yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Sean'ın ona ne kadar zarar verebileceğini, dikkatle kontrol altında tuttuğu hayatını nasıl alt üst edebileceğini fark edememişti.

"Sanırım haklısın," dedi. "Böyle bir şey yapmamalıyız."

Sean sert bakışlarla süzüyordu onu. Sözleri hoşuna gitmemiş gibiydi. "Doğru," dedi sonunda. "Yapmamalıyız. Yapamayız."

"Tamam. Ben..." Allah kahretsin, bunu isteyen oydu. Onu tahrik eden, bedeninde ellerinin ve dudaklarının değmediği yer bırakmayan oydu. "Özür dilerim."

Sean omuzlarını silkti. Fazla önemli olmayan bir konudan bahseder gibiydi. "İkimiz; de yetişkiniz. Bunun üstesinden gelebiliriz."

Gelebilirlerdi elbette. Bakışlarını mağarada gezdirdi. Hiç bir şey göremiyordu. Oraya hapsedilmiş gibi hissetti kendini. Sadece ikisi vardı ve başbaşıydılar. Bir hücrede de başbaşa kalabilirdik, diye düşündü.

Birbirimize dokunmamaya çalışarak günler boyunca kalabilirdik. "İlginç bir tecrübe olacaktı.

Grace Sean'ın elindeki alete merakla bakıyordu. Kullanan kişinin dünya üzerindeki yerini hemen hemen sıfır hata payıyla veren bir GPS cihazıydı bu. Grace'nin de tam olarak nerede bulunduğunu merak ettiği zamanlar olmuştu.

Cihazın gösterdiği işaretlere baktı ve elindeki haritaya bir takım noktalar koydu.

"Artık her an için gitmeye hazır olmalıyız," dedi işini bitirince.

"Nereye gideceğiz?"

"Duncan ve Reed'le buluşmaya. Adadaki diğer iki ajan. Ve onların kurtardığı rehine. Fırtına yavaş yavaş yön değiştiriyor. Birkaç saat sonra fırtınanın tam ortasında kalacağız. Tam o sırada buradan çıkıp ve sakinleşmeye başlamadan onları bulmalıyız. Zamanlamayı çok iyi yapmak zorundayız."

"Fırtına en büyük şiddetini yaşarken adayı boydan boya geçmek mi istiyorsun?" Bu fıkirden hiç hoşlanmadığı belliydi.

Sean güldü. "Fırtınadan yararlanacağız."

"Bir fırtınadan nasıl yararlanılır?"

"Şu ana kadar fırtına hep bize yardım etti, Grace. Milero' nun adamlarının dışarı çıkıp bizi aramalarını engelledi."

"Ama adada kalmamıza da o neden oldu."

"Doğru. Ama fırtına olmasaydı da buradan gitmekte zorluk çekerdik."

"Nasıl gideceğiz?"

"Milero'nun teknelerinden birini ele geçireceğiz. Ana kara ile burası arasında sürekli olarak

gidip gelen ve gerekli şeyleri taşıyan tekneleri var."

"Ama onları şu ana kadar ele geçirememenin nedeni de yine fırtınaydı."

"Kısmen fırtınaydı. Şu ana kadar harekete geçmememiz de senin durumunun çok kötü olması, Duncan'ın omuzundan yaralanmış olması ve ellerindeki rehinenin her şeyden şikayet edip durması da etkili oldu."

"Arkadaşlarından biri bu adada ve yaralı, öyle mi?"

"Evet."

"Neden bunu bana daha önce söylememdin?"

"Söyleseydim ona ulaşmaya çalışacağımı biliyordum. Oysa bunu yapacak gücü toplayamamıştın henüz. Herkesin olduğu yerde kalması hepimiz için iyi oldu. Dinlenmek Duncan'a da iyi geldi. Hem o emin ellerde."

"Kimin ellerinde?"

"Reed'in."

"Reed doktor mu?"

"Hayır, ama ne yapması gerektiğini biliyor. Bu tür şeylerde yapılması gerekenler üzerine de bir eğitim aldık. Hem sadece etinden yaralanmış."

Önemli bir şey değil."

"Bu benim uzmanlık alanım. Buna benim karar vermem gerekir."

"Tamam. Onlarla buluştuğumuzda Duncan'la sen ilgilenirsin."

"Teşekkür ederim."

Sean gülmeye başlamıştı.

"Eğer fırtınanın ortasında yola çıkacaksak onun için endişelenmen gerekir," dedi Grace.

"Şu anda onu değil, bu adadan nasıl çıkacağımızı düşünüyorum. Fırtına azalır azalmaz Milero'nun silahlı adamları bizi aramaya çıkacaklardır. İlk fırsatta tekneye ulaşmalıyız. Diğerleri oraya bizden daha yakın. Bizim daha önce harekete geçmemiz gerek. Planlarımızı Duncan'ın durumunu gördükten sonra yapacağım."

"Tamam. Eğer fırtınanın ortasında yola çıkabileceğimizi söylüyorsan..."

"Fırtınalar hakkında bir şeyler biliyor musun? İleri doğru ilerledikçe rüzgarın ve yağmurun şiddeti artar. Fırtınanın sonu için de tersi söz konusudur. Şiddet gitgide azalır. Tam orta kısmı ise son derece sakindir. Ne rüzgar, ne de yağmur olur. Eğer sakın kısmı gün içinde olursa güneşin açtığını bile görebiliriz. Bu büyük bir fırtına. Sakin kısmının kırk beş dakika kadar süreceğini tahmin ediyorum. Acele etmeliyiz, başarabileceğimize inanıyorum. Bana güveniyor musun, Grace?"

"Elbette güveniyorum." Bu konu üzerinde konuşmayı bile gereksiz buluyordu.

"Devrilen ağaçlara ve sellerin getirdiği pisliklere dikkat etmeliyiz. Umarım yılanlarla ve Milero'nun adamlarıyla karşılaşmayız."

"Sen dersin onu yaparız."

"Güzel."

"Ne zaman yola çıkacağız?"

"Buna karar vermek için radyoyu dinlemek gerek. Yaklaşık olarak altı saat sonra çıkabiliriz sanıyorum."

Altı saat, diye düşündü Grace. Sonra yanlarında başkaları da olacaktı. Altı saat daha dayanabilirim, diye geçirdi aklından.

Grace elini yüzünü yıkadı. Üzerindeki kamuflaj pantolonunu belinden sıkıca bağladı ve paçalarını altı yedi kez katladı. Uzun bir yürüyüşe hazırdı artık. Sean yanlarına alacaklarını küçük bir sırt çantasına koymuştu. Grace çantayı taşıırken yardım etmeyi teklif etti ona. Ne de olsa kendisi de sık sık yer değiştiriyordu ve bu sırada da tıbbi malzemeleri ve eşyalarını kendisi taşırdı. Ancak Sean ona öyle bir baktı ki, Grace böyle bir teklifte bulunmasının komik olduğunu hemen anladı. Çanta onun için tüy kadar hafifti çünkü.

Yola çıkma vakti yaklaştığında neredeyse gece yarısıydı. Sean hem kendi yüzünü hem de onunkini siyah boya ile boyamaya girişince Grace onu asla gün ışığında göremeyeceğini düşündü. Ona ait net bir resim, bir görüntü asla oluşamayacaktı zihninde. Onu her düşündüğünde hakkında bilmediği çok şeyin olduğunu hatırlayacaktı. Tüm hazırlıklarını tamamladıklarında ve oturup gitme zamanını beklemeye başladıklarında, Grace, "Nerede doğdun?" diye sordu Sean'a.

"İtalya'da. Ama ailem Virginia'lı."

Grace başını salladı. Aksanından anlamıştı zaten bunu. "Peki niçin farklı dillerde ve aksanlarda konuşuyorsun benimle?"

"Sadece seninle değil. Dikkat çekmemek için işim gereği değişik yerlere gitmek ve kültürlerle kaynaşmak zorundaydım. Kimliğimi gizlemek benim için neredeyse alışkanlık haline geldi. Kimi zaman yüzümü, sesimi, kullandığım dili ve hatta aksanları bile değiştirmem gerekiyor."

Grace CIA'dan mı acaba? diye düşündü. Özel hareket timinden ya da ordu istihbaratının özel bir bölümünden mi?

Nerede çalışıyor olursa olsun son derece zorlu biri olduğu ortadaydı.

"Babam üst düzey ordu mensubuydu," dedi Sean. "Kara kuvvetlerinde generaldi. Dünyanın her yerinde görev yaptı. Gidebildiğimiz yerlere biz de onunla gittik. Gidemediğimiz zamanlarda ise Virginia'da kaldık."

"Yani benim gibi dünyanın her yerinde bulundun."

"Evet."

"Kardeşin var mı?"

"Rich'ten söz etmiştim."

Kaybettiği kardeşi olduğunu hatırladı Grace hemen.

"Hava kuvvetlerinde olan bir erkek kardeşim daha var. Pilot. Kız kardeşim ise benim gibi Deniz Harp Okulu'ndan mezun. Bir süre Deniz Kuvvetlerinde çalıştıktan sonra başka şeylerle ilgilenmeye başladı."

"Ne gibi başka şeyler?" diye sordu Grace. Kızkardeşinin bile orduda olması ilgisini çekmişti.

"Duncan ve Reed hakkında fazla bir şey anlatmayacağım için sana bir şey ifade edeceğini sanmıyorum. Ama kızkardeşim de onlarla birlikte çalışıyordu."

"Böyle işler mi yapıyordun?" Kulaklarına inanamıyordu. "Peki sen bu konuda ne düşüyordun?" diye sordu.

"Ne düşünebilirdim sence?"

"Pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Haklısın. Ama çok inatçıdır ve bana sorma gereği bile duymadı. Ona başka bir iş seçmesini söyledim, ama beni dinlemedi

"Şimdi ne yapıyor?"

"Şu anda Virginia'da çocuklarını büyütmeyle meşgul. İşteki patronuyla evlenerek oraya yerleşti. Küçük erkek çocuklarıyla ilgilenmenin yaptığı işten daha az tehlikeli olmadığım söylüyor, ama ben yine de bu işlerden uzak durduğu için memnunum."

Grace gülmeye başladı. İçinde kabaran kıskançlık duygusunu bastırmaya çalışıyordu bir yandan da. Çocuk sahibi olmayı o da çok arzuluyordu, ama bunu içi önce evlenmesi gerekiyordu. Birini onunla evlenecek kadar çok sevmeliydi.. Çocuklarını ve eşini dünyalar kadar seveceğinden emindi, ama sevginin olduğu yerde kaybetme korkusu da vardı hep. Ne zaman bir bebeğin doğumuna girse, dünyaya gözlerini yeni açan yavrulardan birini eline alsa, arzularıyla savaşmaya başlar ve onları bilinç altına iterdi. Onun hiç çocuğu olmayacaktı. Asla.

Ancak son zamanlarda arzularını dizginlemekte zorluk çekmeye başlamıştı. İçinde bir türlü engelleyemediği bir huzursuzluk vardı.

Gerçekten istediğim ne? Hayatın bana verebileceği başka bir şey yok mu? gibi sorular beynini kurcalayıp duruyordu hep. Hastalarına yardım etmeye çalışıyor ve onlar için çabalamaktan büyük bir zevk alıyordu, ancak bir kadının hayatında başka şeylere de yer olmalıydı.

"Sence kardeşin mutlu mu?" diye sordu.

"Mutlu olduğunu biliyorum."

"Sen mutlu musun?"

"Bilmiyorum, Grace." Uzun süre baktı ona. "Hayatım şu anda farklı. Zamanımın çoğunu Washington'da geçiriyorum. Çoğu kez bir masanın başında oturmak zorunda kalıyorum

ve bundan da pek hoşlanmıyorum. İstesem hemen emekli olabilirim, ama emekli olunca ne yapacağımı bilmiyorum. Ya sen? Sen mutlu musun?"

Dizlerim çenesine doğru çekti ve bacaklarını kollarıyla sardı. "Bundan önce mutlu olduğumu söyleyebilirdim. Fena bir şey değil."

Birçok insanın hayatında mutluluk nedeni olabilecek hiçbir şey yoktu. "Çok daha fazlasına sahip olabilirsin, Grace. Bunu hak ediyorsun."

"Bu benim de kafamı kurcalamaya başladı zaten."

Çocukluğu klinikteki hastalara yardım eden annesini seyretmekle geçmişti ve kendini bildi bileli doktor olmak isterdi. Üniversiteye başlayacağı sırada gideceği fakülteyi seçmek için hiç zorlanmamıştı.

Daha sonra tıpkı Sean'ın ordunun gönderdiği her yere gittiği gibi o da yardım kollarının gönderdiği her yere hiç itiraz etmeden gitmişti. Ancak artık hayatını sorgulamaya başlamıştı. İsteddiği her şeyi yapabiliirdi, asıl sorun ne istediğini bilmemesiydi.

"Hayatının geri kalanını şekillendirebilsen, dedi. "İstedğin her şeyi özgürce yapabilecek olsan, ne yapmak isterdin?"

Sean kaşlarını çattı ve bakışlarını ona dikti. Yüzündeki ifadede özlem mi, hayal kırıklığı mı yoksa pişmanlık mı olduğunu anlamak çok zordu.

Çok komik, diye düşündü Grace. Yüzünü tam olarak göremiyordu bile, ama değişik bir ifadeye büründüğünü hissedebiliyor, derin bir üzüntü, öfke ve hassasiyet yansıttığını biliyordu,

"Bazen senin hayatının da benimki gibi pişmanlıklarla dolu olduğunu düşünüyorum," dedi Grace.

Sean bir şey söylemeden ayağa kalktı ve mağaranın çıkışına doğru yürümeye başladı. Grace de peşinden gitmiş, o bakışlarını dışarıdaki yağmur ve rüzgara dikerek dalıp gittiğinde kolundan tutmuştu. Ona sarılmasını, kollarına alıp bedenine bastırmasını istiyordu. Ancak Sean hiç hareket etmedi. "Neden üzülüyorsun?" diye sordu Grace.

"Sana üzüldüğüm şeylerin bir listesini verebilirdim. Ama buna vaktimiz yok.

Az sonra çıkmamız gerek."

Grace ondan ayrılma vaktinin yaklaştığını düşününce paniğe kapıldı. Çok geçmeden diğer iki ajan ve rehine de yanlarında olacaktı. Bu da Sean'la bir daha başbaşa kalamayacakları anlamına geliyordu. Oysa ona söylemek ve onun hakkında öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki...

Sean'ın arkasına dönüp uzaklaşmak istemesi üzerine, "Bir dakika," dedi kolundan tutarak. "Bu şekilde gitmene izin veremem. Bundan sonra hiç başbaşa kalamayacağız, değil mi? Yanımızda hep başkaları da olacak."

"Evet."

"İster inan ister inanma, burada geçirdiğimiz zamanı özleyeceğim."

"Ben de."

"Sana teşekkür edip etmediğimi bilmiyorum."

"Ettin."

"Diğer şeyler için de. Bunlar önce yaptıkların için."

"Bu benim işim Grace."

"Sadece bu kadar mı? Çünkü aramızda benim fark edemediğim, senin de söylemediğin başka bir şeyler olduğunu seziyorum."

Sean'ın tereddüt ettiğini fark etmesi şüphelerini daha da arttırmıştı. "Lütfen," diye üsteledi. "Bilmek istiyorum."

"Babam babanı tanıyordu."

"Ya." Böyle bir cevabı hiç beklemiyordu. "Arkadaşı mıymış?" diye sordu.

"Yakın arkadaş diyemeyeceğim. Zaman zaman karşılaşıyorlarmış. Babam senin küçüklüğünü hatırlıyor. Birleşmiş Milletlerde çalıştığı sırada baban da oradaymış."

Bu durumda, Sean daha sonra onu gördüğünde.... "Bana karşı bir tür sorumluluk hissettin demek," dedi.

"Bir tür."

"Ya." Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Sean'ın babasından söz etmesi bile içinin hüznle dolmasına yetmişti. Ondan kimse söz etmemişti o güne kadar. Çünkü kimse kim olduğunu bilmiyordu.

"Grace," dedi Sean onu kollarının arasına alarak. "İkimiz de kendi yolumuza gitmeden önce sana söylemek istediğim bir şey var. Beni istediğin zaman arayabilirsin. Gece ya da gündüz hiç fark etmez, istediğin zaman ve istediğin yerde. Sadece telefon et. Beni bulamasan bile bana ulaşacak birini mutla bulursun."

Bu büyük bir sözdü ve Grace onun ihtiyaç duyduğu her zaman yanında olacağını adı gibi biliyordu, işin başından beri biliyordu bunu. O adaya gelmeden, adını bile öğrenmeden önce bunu öğrenmişti.

"Bana söz ver, Grace," dedi Sean. "Başın derde girdiğinde, ya da gireceğini düşündüğünde beni mutlaka arayacaksın."

Grace başını hayır anlamında salladı. Başı derde girdiğinde onu arayacaktı, öyle mi? Sean böyle diyordu, ama vücudu hiç de aynı şeyi söylemiyordu.

Onu mağaraya taşıdığı anı hatırladı. Yağmurdan ıpslak olduğunda soyduğu, ısıttığı, rahatlattığı anları. Onun da ruhunda derin yaralar olduğunu fark ettiği anı. Kendi yaralarını ona anlatmış, ancak ona ait hiçbir şey öğrenememişti.

Ayrıca onunla sevişmemesinden duyduğu acıyı hala hissediyordu. İkisi için de en iyisinin bu olduğuna inanıyor ve kendi nedenlerini biliyordu. Ama Sean'ın nedenleri konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sean elleriyle onu dirseklerinden tuttu ve yaklaşarak başını eğdi. Grace onun ılık nefesini duyuyor, içinden onu öpmek geliyordu. Titremeye başladı.

"Korkuyor musun?" diye sordu Sean.

"Hayır."

"Seni buradan sağ salim kurtarabileceğime inanmıyor musun?"

"üzüntümün nedeni o değil," dedi Grace. "Seni özleyeceğimden korkuyorum. Böyle bir şeyi aklıma getirmemem gerektiğin biliyorum, ama yine de..."

Sean eğilerek onu dudaklarından öptü. O kadar dikkatliydi ki, incitmekten zarar vermekten korkar gibi bir hali vardı.

"Anlaşmıştık," dedi hafifçe geri çekilerek.

"Biliyorum."

"En iyisi bu, Grace."

"Neden? Ben de en iyisinin bu olduğunu biliyorum. Nedenini de biliyorum, ama senin neden çekindiğini bilemiyorum. Benim hata yapacağımı mı düşünüyorsun? Beni şu anda bile korumaya mı alışyorsun? İçinden geçenleri biraz olsun söyleyemez misin bana?"

Sean cevap vermeden sarıldı ona. Grace onun kollarındayken büyük bir huzur duyuyordu. Orası onun için yaratılmıştı sanki ve eğer yleyse Sean neden ondan uzak durmaya çalışıyordu? Başını göğsüne dayadı. Ağlamaktan korkuyordu. zerindeki gömleğin olmamasını diledi bir an. Teninin onun tenine değmesi ne hoş olurdu kimbilir?

"Ben aşık olacak bir erkek değilim," dedi Sean elini onun sırtında ağır ağır gezdirirken.

"Neden? Beni sevemez misin?"

"şu ana kadar hiçbir kadına aşık olmadım."

"Aşka inanmıyor musun?"

"Ondan değil."

"Bana aşık olamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, hayatım. Sana aşık olabilirim." Bir kez daha öptü onu. "Daha derinden, daha tutkulu bir pşmeydi bu. "Ama bunu iyi yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Senin için en iyisinin bu olduğuna ve sonunda mutlu olacağına inanmıyorum. Yine de sana aşık olabilirim. Seninle sevişmekten söz etmiyorum. Ama bunu da yapabilirim."

"Sonra da pişman olursun," dedi Grace. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Evet... Senin de pişman olacağını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum, Grace. Pişman olmaz mısın?"

"Olurum. Ama sana bunun nedenini de söylemek istiyorum. Çok sevdiğim bir sürü insanı kaybettim. Biliyorsun, benim için önemli olan kişilerdi bunlar. Bunun için insanlarla yakınlaşmak istemiyordum, araya hep bir mesafe koyuyordum. Bunu kendimi korumak için yapıyordum, ama bu konuda biraz ileri gitmiş olabilirim. Bir daha acı çekmek istemiyordum. Bunun en kolay yolu olarak da insanların bana yaklaşmasına izin vermemeyi görüyordum. Kimsenin benim için önemli olmasına izin vermemeliyim. İşte bu yüzden beni korkutuyordun."

"Ah, hayatım. Özür dilerim."

"Çünkü sen benim tehlikeleri göze almamı istiyorsun. Bir daha asla göze almamaya yemin ettiğim tehlikeleri. Bu benim için uçurumdan aşağı atlamak gibi bir şey. Kaybedeceğimden emin olduğum bir oyun."

"Onları kaybettikten sonra yaşamak istemedin," dedi Sean.

"Haklıydın, bir süre hastanede kaldım ve aklımdan her türlü şey geçti o sırada. Kimbilir kaç kez düşündüm kendimi öldürmeyi. Orada biraz daha kalsaydım belki yapardım da. Bu şekilde mutlu olacağımı düşünüyordum. Tekrar ailemle birlikte olacaktım. Gözlerimi kapatıp onları gördüğümde beni çağırdıklarını hayal ediyordum. Beni beklediklerini. Böylece yine hep birlikte olacaktık."

Sean ona daha da sıkı sarılmaya başlamıştı.

"Buna fırsat bulamadım," diye devam etti konuşmasına. "Ne ortalıkta ilaç bırakıyorlardı ne de yalnız kalmama izin veriyorlardı. Aklımdan geçenleri anlamışlardı sanki. Birisinin beni izlediği hissediyordum. Bunu hep hissettim zaten. Ne kadar aptalca, değil mi?"

"Yo, değil. Böyle hissetmene sevindim doğrusu."

"Sen ortaya çıktığında ve beni kurtaran kişinin hep aynı kişi olduğunu düşünmeye başladığımda her şey bir bir yerine oturdu sanki. Yanımda hep sen vardın. Tek fark başlangıçta biraz daha uzakta olmadı." Hafifçe geriye çekilerek gözyaşlarını sildi ve başını yine Sean'ın göğsüne dayadı. "Benim için daima esrarengiz ve büyümlü bir erkek oldun." Gülümsedi. "Yakınımda olduğunu bilmek bana huzur veriyordu."

"Eğer gerçekten sihirli güçlerim olsa, şu anda harika bir hayatın olurdu, Grace." Başını ellerinin arasına aldı ve dudaklarından öptü onu. "Seni üzebilecek her şeyi ortadan kaldırır, korkularını ve acılarını yok ederdim. Sana her şeyi verirdim, Grace. Dünyada verebileceğim her şeyi."

"Ama böyle bir şeyi yapabileceğini sanmıyorsun, değil mi?"

"Yapamayacağımı biliyorum. Allah kahretsin, keşke bunun bir yolu olsaydı... Ama yapamam. Çok üzgünüm, Grace. Bunu yapamam."

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 05, 2007, 01:50:52 ÖÖ**

Sean bir kahraman değildi ve Grace'nin onu sihirli bir varlık olarak görmesi bir an da olsa hoşuna gitmişti. Ancak artık bu işe bir son vermeli, sıradan bir insan olduğuna onu inandırmalıydı.

Hayatı boyunca hep yolunda gitmeyen işleri yoluna sokmak için çalışmıştı. Grace'nin işlerini de kolaylaştırabilirdi. Ancak tersini yapmış, onu büsbütün bir çıkmazın içine sokmuştu. Onu oradan kurtarmak başka şeydi, Milero tarafından kaçırılmadan önceki şartlarını iyileştirmek başka şey.

Sean yapmak istediği şeyleri gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdu mutlaka. Mutlaka. O sırada da onu mutlu etmek istiyordu. Ancak bunu sağlayamıyordu. Onca yıldan sonra ona istediğini veremeyecekti. Geçmişini silip atamayacak, ailesini ona geri veremeyecek, onu mutlu edemeyecekti. Bunların hiçbirini yapabilmesine imkan yoktu.

Ancak Grace'ye erişebilirdi. Ona biraz daha sıkı sarıldı ve dudaklarını yüzünde gezdirdi. Grace hala titriyordu ve Sean onun yüzünü göremediği halde hala ağladığını hissedebiliyordu. Onu ağlarken görmek hayatta en son arzuladığı şeydi. Buna dayanamazdı. Ve Grace ona önem vermeye başlıyordu. Sean onu korkutmaya başlamıştı. Ona aşık olmaktan korkuyordu.

"Ah, Grace," dedi inlercesine. Bir bilsen... En başından beri yarı aşıktı ona. Neden hayatının büyük bir bölümünü onu kollamakla geçirdiğini ve kalanını da aynı şekilde geçireceğini, ona neden aşık olamayacağını ve onun da kendisine aşık olmasına izin veremeyeceğini ona anlatamazdı. Bunu kabul etmesi kolay değildi ve kendini böyle bir şeyi itiraf edebilecek kadar cesur bulmuyordu. Grace'nin onun hiçbir şeyden korkmadığına inanması hoşuna gidiyordu. Ama korkuyordu işte. Ve bunu da daha fazla saklayabileceğini sanmıyordu.

Durdu ve ona baktı bir süre. Onu o kadar çok arzu ediyordu ki. Hem de sadece cinsel olarak değil, akla gelebilecek her açıdan arzuluyordu onu.

O da yıllar boyunca sevdiği bir sürü insanı kaybetmişti. Onun yaşadığı boşluk duygusunu yaşadığını iddia edemezdi, ama bir dakika önce yanında olan birinin bir dakika sonra bu dünyadan ayrılıp gitmesinin ne demek olduğunu biliyordu. Sevdikleriyle vedalaşmak için zaman bile bulamamanın, çok istediği halde bir hoşçakal bile diyememenin ne kadar zor olduğunu da öğretmişti hayat ona.

Ancak bu kez her şey çok farklıydı. Grace'yi kollarına almak... Bırakıp gitmek zorunda olduğunu bilmek... Ne derse desin, ne yaparsa yapsın durumu daha da güçleştireceğini iyi biliyordu. En zoru da buydu.

İnsan üstü bir çabayla onu sıkıca saran kollarını gevşetti. "Lütfen," dedi Grace yalvarırcasına. "Lütfen gitmeme izin 'erme."

"Ah, bebeğim. Yapmak istediğim en son şey seni bırakmak."

Yağmur dinip fırtına bittiğinde Grace bir mucize olduğunu düşündü. Daha bir dakika önce gözgözü görmüyordu. Bir dakika sonra ise güneş pırıl pırıl yüzünü göstermişti. Fırtınanın kulakları sağır eden gürültüsü olmadan havanın nasıl olduğunu unutmuştu sanki. Sessizliğin ne kadar güzel ve büyüleyici olduğunu da.

Ortalık çok sessizdi. Alışamayacağı kadar, sinirlerini bozacak kadar sessiz.

Ondan ayrılma vaktinin geldiğini biliyor ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülürken kendine hakim olamıyordu.

Sonunda ondan ayrılmayı başarabildi. Ama onun güçlü ve güven verici ellerini hissetmemek çok acıydı.

O andan sonra sadece işini yapmak için çalışmıştı Sean. İşi onu kurtarmaktı. Bunu başarabilmek için de bir sürü emirler veriyor, Grace de ona itaat ediyordu. Balta girmemiş bir ormanda gibiydiler.

Devrilmiş ağaçların, kırılıp gelen dal parçalarının, sellerin sürüklediği, kütüklerin arasında zorlukla ilerliyorlardı. Sessizliği bozan en ufak bir gürültü olduğunda Grace' nin kalbi korkudan duracak gibi oluyordu.

Nerede olduklarını, nereye gittiklerini bilmiyordu. Ortada hiçbir yol ya da iz yoktu. Ancak Sean yönünü çok iyi biliyormuşçasına kararlılıkla ilerliyordu.

Tepeden tırnağa silahlanmıştı. Her şey için hazır ve her ihtimali göze almış gibi görünüyordu. Gerçekten de onu korumak için her şeyi yapmaya hazırdı Sean. Daha önce de gardiyanı öldürmüştü zaten.

Nasıl aynı anda bu kadar nazik ve centilmen ve bu kadar öldürücü olabiliyordu? Bir insan bu özelliklerin ikisini de nasıl barındırabilirdi içinde? Onda asla anlayamayacağı derin duygular olduğunu biliyordu Grace. Onu hem büyülüyor, hem de korkutuyordu Sean.

Hayatına hep saniyelerle ölçülebilecek kadar kısa süreler için girmiş, yüzünü bile göstermeden çekip gitmişti. Neden daha uzun kalmadığını, neden onunla birlikte olmadığını, olamayacağını bilmiyordu Grace.

İçinden bir ses Sean'ın onu sevdiğini, ona önem verdiğinin söylüyordu. Ama onunla olmaktan kaçınıyordu ve bunun nedenini de asla söylemeyecekti.

Saatlerdir yürüyorlardı sanki. Grace o kadar da uzun bir süre geçmediğini biliyordu oysa. Mağaradan ayrıldıklarında Sean kırk beş dakika yürüdükten sonra diğerleriyle buluşacaklarını söylemişti. Bunu başaramazlarsa fırtınaya yakalanacaklarını da söylemişti ona ve Grace ona güveniyordu.

Onunla nereye olsa gitmeye hazırdı.

Fırtına yavaş yavaş şiddetlenmeye başlamıştı. Sean elin ki işaret fenerini kaldırdı ve üç kez yakıp söndürdü ışığını.

Karşıdan da yanıt gelmişti. Çok geçmeden bir mağara girişine geldiler. Tam karşılarında açık renk saçlı bir adam gülümseyerek duruyordu.

"Bu Doktor Grace Evans," dedi Sean, Grace'yi göstererek.

Adam elini uzatarak Sean'ın elini sıkarken bir yandan da onu tepeden tırnağa inceliyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Ardından Sean'a döndü. "Hastam gitgide kötüleşiyor. Onu biraz daha uyutacak bir ilaç alması iyi olabilir."

"Neden?"

"Çünkü böyle devam ederse onu Milero'nun hücrelerine geri göndereceğim."

"Bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

"Onu oradan biz çıkardık, geri götürmeyi de biliriz," dedi Reed.

"Hastamıza baksam iyi olacak." Sean Grace'yi kolundan tutarak mağaranın derinliklerine doğru çekti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa canını sıkın bir şey vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Grace endişeyle.

"Bir şey yok."

Birkaç metre ötesinde yere oturmuş, korkuyla etrafına bakan bir adam olduğunu fark etmişti. Dizlerini çenesine doğru çekmiş, kollarını da bacaklarına dolamış olan adam tedirginlikle Sean'a bakıyordu. Onu kolundan tutup dışarı atacağından korkuyordu sanki.

"Bu George Roberts," dedi Reed. "Burada olmaktan hiç de hoşnut olmadığı her halinden belli değil mi?"

George başını hafifçe kaldırarak kaşlarını çattı.

"Şu ana kadar kurtardıklarımızın içinde bu kadar nankörüne rastlamamıştık," diye fısıldadı Reed.

Sırtını mağara duvarına yaslayarak yere oturmuş olan adamın tedirginliğini Grace de fark etmişti. Yüzünün solgunluğu ve sürekli kısa kısa nefes alıp vermesi dikkatini de çekmişti.

"Duncan," diye seslendi Reed. "Ziyaretçilerimiz var."

"Galiba Dr.Evans, değil mi?" diye sordu Duncan.

"Sizi gördüğüme sevindim, Dr. Evans."

"Bana Grace deyin, lütfen."

"Kendini pek iyi hissetmiyorsun galiba," dedi Sean.

Duncan yüzünü buruşturarak, "iyiyim," dedi hemen. "Kendini iyi hissetmeyen ben değilim, George. Aptallık bende zaten. İşimi yapıp onu kurtardım. Onu biraz daha iyi tanımış olsaydım kurtarmak için parmağımı kıpırdatmazdım."

Grace hem konuşmaları dinliyor, hem de Duncan'ın durumunu inceliyordu. Biri, büyük ihtimalle de Reed, sağ kolunu omuzundan geçirdiği bir bantla göğsüne doğru kaldırıp bağlamıştı. Gazlı bezin kanlandığı göze çarpıyordu.

"Kurşun omuzunda mı?" diye sordu Grace.

"Evet."

Grace'nin yaklaşip bandı çözmesi ve omuzundaki gazlı bezi açmaya başlamasıyla hafifçe irkilerek Sean'a baktı. "Bir dahaki sefere bayan rehineyi kurtarmaya Reed ve ben gideceğiz."

Grace'ye gülümseyerek bakıyordu. Grace ise onun böyle bir zamanda bu kadar aldırmaz görünmesine şaşırmıştı. Ateş gibi yanan teni terden sırlıslıkladı. Ne de olsa dört gündür omuzunda bir kurşunla dolaşıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Grace.

"Bundan daha beter olduğum zamanlar olmuştu."

Bu dayanıklı erkek havaları Grace'ye hiç de yabancı değildi. Beni etkilemeye çalışıyorsa havasını alır diye düşündü. Ancak ağzını açmadı. Duncan gibileri başkalarını dinlemezdi nasıl olsa.

Sargı bezini açma işini bitirmek üzereydi ki, Sean elinde iki küçük paketle geldi ve, "Bütün malzememiz bu kadar," dedi elindekileri yere bırakırken.

"Teşekkürler."

"Dışarı mı çıkıyorsun," diye sordu Duncan.

Sean başını evet anlamında sallayarak Duncan'a bir tabanca uzattı. "Grace tabanca kullanmayı bildiğini söyledi."

"Evet," diye onayladı Grace tedirginliğini saklamaya çalışarak. "Nereye gidiyorsun?"

"Teknelere bakacağız."

"Reed de gidiyor mu?"

Sean kaşlarını çatarak, "Fazla vaktimiz yok," dedi. "İskelede ki duruma bakmamız gerek. Bunun için de birlikte gitemeliyiz."

"Siz gidin," dedi Duncan. "Bizi merak etmeyin. Bu fırtınada dışarı çıkmamıza ihtimal vermediklerine eminim. Eğer o sakın zamanda aramaya başlasalardı, şimdiye kadar buraya ulaşmışlardı. İskelede giderken onlara rastlarsanız, buraya gelmeden onları durdurursunuz."

Birkaç saniye içinde anlaşmışlardı. Sean ve Reed birlikte gidiyorlardı. Grace'nin tüm itirazlarına rağmen Duncan'ı mağaranın girişine taşımış, tedirginlikle sürekli söylenip duran George'yi mağaranın derinliklerine götürerek gözden uzaklaştırmışlardı. Onu yok farz ederek sorularını duymazdan geliyorlardı.

Çok geçmeden Sean ve Reed yola çıkmaya hazır hale gelmişlerdi. "Korkma," dedi Sean. "Fazla uzağa gitmeyeceğiz. Yanında telsiz var. Gerekirse birkaç dakika içinde burada olabilirim. Ayrıca Duncan iyi nişancıdır. Çok da dikkatlidir."

"Tamam." Yine de onun Milero'nun kontrolü altındaki bölgeye gitmesinden rahatsızdı. "Dikkatli ol," diye onu uyarmadan edemedi. "Unutma, sen sadece bir insansın."

Ona iyice yaklaşmıştı. Duncan ve Reed'in onlara baktığını biliyor, ama aldırmıyordu. Sean onu tutkuyla öperek, "Hemen döneceğim," diye fısıldadı. Sonra arkasını dönüp karanlıkta kayboldu. Reed de onun arkasında gitmişti.

Duncan'ın, "Sean ve sen hep böylesiniz demek," demesiyle sıyrıldı düşüncelerinden.

"Nasıl yani?" diye sordu merakla. Birbirlerine aşık olduklarını düşünüyor olmalıydı. Önce inkar edecekti, ancak ne yararı olacaktı ki? Birbirlerine karşı ne hissettiklerini kendi de bilemiyordu.

"Sana her baktığımda Sean'ın kızdığını fark ediyorum," dedi Duncan. "Seni kıskandığı belli. Seni öpmesi de, o bana ait diye beni uyarmak içindi sanki."

Kıskanmak mı, diye düşündü Grace. Belki de doğrudu. Orada oldukları kısacık sürede davranışları her zamankinden daha sertti. Ancak, Grace bunun içinde bulundukları şartlar nedeniyle olduğunu düşünmüştü.

"Sandığın gibi değil," dedi.

"Sen öyle diyorsan..."

Omuzu için elinden geleni yapmıştı. Dört gün vücudunda kurşunla dolaşan biri için durumu hiç de kötü sayılmazdı.

"Ne diyorsun?" diye sordu Duncan. "Yaşayacak mıyım?"

"Bana bir ameliyathane ve gerekli malzemeleri bul, seni hemen eski haline döndüreyim," dedi Grace. "Ama birkaç gün dinlenmen gerek."

Gülümsedi. Oldukça yakışıklı sayılırdı aslında. Saçları koyu renk, gözleri maviydi. Yaşı da otuz civarında olmalıydı, içinde bulunduğu duruma aldırmadığı belliydi.

"Bu senin için sıradan bir iş günü, değil mi?" diye sordu Grace.

"Genelde bu kadar şiddetli bir fırtınada dışarı çıkmayız. Ama başaracağız," dedi Duncan. "Ve anladığımı kadarıyla Sean hazır olur olmaz buradan gitmekte kararlı."

"Bana... Bana George'yi almak üzere ajanların çoktan geldiğini söylemişti."

"Evet. Ama George haftalardır burada. Onu bunca zamandır öldürmediklerine göre birkaç gün daha tutabilirlerdi. Biz de fırtınada yola çıkmak zorunda kalmazdık. Ama Sean senin burada bir dakika bile kalmama tahammül edemedi."

"Yani?"

"Beni hiç ilgilendirmediğini biliyorum, ama kim olduğunu da çok merak ediyorum."

"Sean söylemedi mi?"

"Sadece bir doktor olduğunu ve uluslararası yardım kurumları adına çalıştığını söyledi. Bu konunun özel olduğunu da. Daha fazla konuşacak vaktimiz olmadı."

Grace yanaklarının kızardığını hissetti. Gerçekten de özel bir konuydu bu. Çok özel.

"Onu yıllardan beri tanıyorum ve kontrolünü kaybettiğini hiç görmedim," diye devam etti Duncan. "Ama sen söz konusu olduğunda kolayca heyecana kapılıyor. Bunu ve seni çok ilginç bulduğumu itiraf etmeliyim, doktor."

Grace onun imasını duymazlığa geldi. O sırada daha fazla ilgilendiği bir konu vardı çünkü. "Sean kim?" diye sordu.

"Bilmiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Ona şüpheyle baktığını fark etmişti. "Bu.. Bu biraz karmaşık bir konu," dedi.

"Sean da biraz karmaşık biridir zaten."

"Ve sırlarla dolu."

"Haklısın."

"Bana Amerikan hükümeti adına çalıştığınızı söyledi. Gizli ajan olduğunu, kız kardeşinin sen ve Reed'le birlikte çalıştığını söyledi. Dediğine göre eskiden askermiş. Bir pilot."

"Doğru."

"Size kimin adına çalıştığınızı sormayacağım, ama Sean..."

"Gerçekten bilmiyorum, Grace. Son derece ketumdur. Ama iyi bir helikopter pilotu olduğunu biliyorum. Sıcak bölgede bulunan bir arkadaşımı kurtarmıştı. Aslında jet pilotuymuş. Dizinden yaralanmış. Daha önce de Deniz Kuvvetlerinin özel hareket timinde ve istihbarat servisinde çalışmış. Bazı askerlerin ona 'Albay' diye hitap ettiklerini duydum. Ama son zamanlarda değil. Artık Deniz Kuvvetlerinde çalıştığını sanmıyorum. Kendine sorarsan Pentagon'da masa başı bir görev yapıyor. Ama bunu da pek inandırıcı bulmadım. Onun gibi aktif göreve alışmış birinin masa başı gibi pasif bir işle tatmin olabileceğini hiç sanmıyorum. Pentagon'da olabilir, ama masa başı görev biraz şüpheli."

"Ben de bunu inandırıcı bulmadım," dedi Grace. Onun gibi enerji dolu, güçlü birini masanın başında otururken hayal bile edemiyordu.

"Harika biri," dedi Duncan. "O ve adamları başımız derde girdiğinde sayısız kereler yardımımıza koştular."

"Emrinde birkaç takım asker var. Ama kim olduklarını ve ne yaptıklarını tam olarak bilmiyorum."

"Ne tuhaf."

"Gerektiğinde birbirimize yardım ederiz. Sana bundan başka bilgi veremeyeceğim. Çünkü ben de fazlasını bilmiyorum."

Yeterince bilgi vermişti zaten. Sean'ın ona olduğu gibi arkadaşlarına da fazla bilgi vermediği belliydi. Üstelik Duncan onu yıllardır tanıdığını söylüyordu.

Nasıl oluyor da bir adam bu kadar esrarengiz kalabiliyordu? Neden kimseye kendinden söz etmiyordu? Ve neden onu bu kadar yakından takip etmesine rağmen belirlediği çizgiyi geçmiyor ve onunla daha da yakınlaşıyordu? Onu sevebileceğini söylemişti, ancak bunu itiraf etmek bile zor gelmişti ona.

Bunu bildiğine şükretmeliydi Grace. Ancak bunu öğrendikten sonra onu daha yakından tanımak için müthiş bir istek duymaya başlamıştı. Keşke bu kadar çok sırrı olmasa, diyordu. Keşke daha önce olduğu gibi yine ortadan kaybolup gitmese.

Sean gideli epey olmuştu ve Grace giderek daha çok meraklanıyordu. Duncan'ın durmadan konuşarak onu oyalamaya çalışmasına bakılırsa endişelendiğini o da anlamıştı. George gerçekten sinir bozucu bir adamdı. Tedirgin olabilirdi. Grace bunu normal karşılıyor ve durumuna saygı gösteriyordu. Ancak ikide bir yanlarına gelip bir şeylerden şikayet etmesi dayanılacak gibi değildi. Kurtarıcılarının verdiği her kararı sorgulamış, yaşadığı zorluklardan şikayet etmiş ve yeterince saygı göremediğinden yakınıp durmuştu.

Grace onun tüm yakınmalarını bir kez daha dinledikten sonra, "Reed bana elinde silahla ona yaklaşmana izin vermememi söylemişti," dedi. "Nedenini şimdi anlıyorum."

"Hey," dedi Duncan isyan edercesine. "Ben hareketlerimi kontrol edebiliyorum. Hem sonra kaç gündür onunla birlikteyim ve hiçbir tepki göstermedim."

Grace güldü. Duncan'ın gerçekten hoş biri olduğunu düşünüyor, gerçek yaşamda nasıl biri olabileceğini merak ediyordu. Kibar ve zarif biri olurdu mutlaka.

"Rahatlayabilirsin, Grace," dedi Duncan dışarıyı işaret ederek. "Geliyorlar." Önce Reed, ardından Sean yaklaştı mağaraya. Grace ne kadar sevindiğini belli etmiyor, Sean'ın onun için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istemiyordu.

Sean yaklaşarak elinden tuttu ve, "Bak," dedi. "Hiçbir şeyi olmadı. Gördün mü?"

"Döndüğüne sevindim." Kendini onun yarımdayken çok daha güvende hissediyordu. Daha da sokulmak geldi içinden

"İskelede durum nasıl?" diye sordu Duncan.

"Çok iyi. Tek yapmamız gereken ne zaman ayrılacağımız karar vermek."

"Ne zaman ayrılacağız?"

"Yakında."

Grace bakışlarını dışarı çevirdi. Fırtınanın sesi gittikçe kuvvetleniyordu sanki. "Okyanusu tekneyle geçemeyiz," dedi umutsuz bir sesle.

"Hayır," dedi Sean. "Ama fırtınanın ileri doğru hareketi artıyor. Bu uzaklaşıyor anlamına geliyor. Şafak vakti yola çıkabiliriz."

Bu kadar çabuk mu, diye düşündü Grace. İçinden zamanı durdurmak, ona sarılmak ve hiç bırakmamak geliyordu.

Ama yapamazdı. Ona karşı olan duygularını kontrol altında tutmalıydı. Bunu kendi için yapmak zorundaydı. Özür dileyerek yanlarından ayrıldı ve George'ye aldırmadan mağaranın derinliklerine yöneldi. Yalnız kalmak istiyordu.

Oturdu ve rüzgarın sesini dinlemeye başladı. Rüzgar dindiğinde yola çıkacaklarını biliyordu. Tekneyi çalacak ve adadan ayrılacaklardı. Sonrası çorap söküğü gibi gelecekti. Londra'ya dönecek ve Sean'ı çok özleyecekti. Gerçek hayata dönmeye çabalayacaktı. Ya da gerçek hayat diye isimlendirdiği hayatına.

Bu fikri beğenmemişti. Ama ne yapmak istediğini de bilmiyordu. Hayatında ilk kez araziye çıkıp çalışmak istemiyordu. Çalışabileceğini sanmıyordu çünkü. San Reino'da olanlardan gerçekten çok korkmuştu ve aynı ortama bir daha kolay kolay giremezdi.

Belki de bu tür çalışmalarına son vermenin vakti gelmişti artık. Sean haklı, diye düşündü. Gerçeklerden kaçıyordu o. Kaçmak için de işini kullanıyordu.

İşi olmasa günlerini nasıl geçirir, hayatını nasıl doldururdu?

Büyük bir yalnızlık duyardı mutlaka. Daha önce bunu hiç düşünmemiş, yalnızlıktan hiç bu kadar korkmamıştı. Ona fazla yakın olmasalar da etrafında hep birileri olmuştu. Ve kendini hep işiyle meşgul etmişti. Bunun işe yaradığını, ona sorunlarını unutturduğunu düşünüyordu.

Ancak daha fazla işe yarayabileceğini sanmıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu çünkü. Patlamadan sonra hastanede kendine geldiğinde hissettiklerim hatırladı. O zaman da sevdiği herkesi kaybettiğim fark etmiş, o günden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi

olamayacağım düşünmüştü. Ancak zorlukların üstesinden gelmişti. O zamanlar on bir yaşındaydı. On bir yaşında başardığı şeyi otuz bir yaşında da başarabilirdi mutlaka. Tek fark bu kez biraz daha zor olacaktı.

Sean'ın her zaman olduğu gibi karanlığın içinden yaklaştığım fark etti. Yanına gelerek oturdu ve kolunu beline doladı Sean. "Sorun ne? Bana söylemek ister misin?"

"Hayır."

"Buradan kurtulacağız, Grace."

"Biliyorum. Sana güveniyorum. Kesinlikle ve tamamen. Bunun benim için ne kadar alışılmadık bir şey olduğunu biliyor musun?"

"İnsanlara güvenmez misin?"

"Herkes'e değil. Kendime güvenirim. Yirmi yıldır başka kimseye güvenmedim. Ama sana güveniyorum. Her zaman da güvenmiştim zaten. Bunun bir saçmalık olduğunu düşündüğüm anlarda, adım bile bilmediğim zamanlarda bile. Ne zaman başım derde girse senin geleceğini biliyordum. Gelip beni kurtaracağım."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye fısıldadı Sean.

"Biliyorum."

"O halde sorun ne?"

"Buradan ayrılıyorruz," dedi Grace sakın olmaya çalışarak. "Bir tekne çalacağız ve daha sonra?"

"Bir gemiye gideceğiz. Bu civarda bizi alabilecek birkaç gemi var. Şu anda Amerika'da biri yetkililerle görüşüp bizi alabilecek olanı belirlemeye çalışıyor. Oradan Amerika'ya gideceğiz. Sen de bizimle geliyorsun, Grace."

"Tamam."

Orada onunla birkaç gün kalıp kendini toparlayabilirdi. Belki de bunu yapmaması gerekiyordu. Belki de birkaç günlüğüne de olsa onunla birlikte kalması hiç de iyi bir fikir değildi.

Hiç kımıldamadan oturdular bir süre. Onun güven verici güçlü bedenini hissetmek Grace'nin çok hoşuna gidiyordu.

Bu duyguyu içine çekip saklamak ve yalnız kaldığında ona ihtiyaç duyduğunda tekrar yaşamak geliyordu içinden.

"Sana nasıl veda edeceğimi bilmiyorum," dedi.

Sean derin bir nefes alarak onu kollarının arasına aldı. Ardından eğilerek nefessiz kalıncaya kadar öptü. Grace birden canlandığını, halsiz kalan bedeninin büyük bir enerjiye kavuştuğunu ve karşı konulmaz bir istekle onu arzuladığını fark etti. O anda tek isteği ona daha da yakın olmaktı. Onu içinde hissetmek istiyor, çıplak vücutlarının birbirine değmesini arzuluyordu. Aralarında hiçbir şeyin olmasına tahammülü yoktu. Ona sarılmak,

ılık nefesini, kalp atışlarını duymak için her şeyini verirdi. Onu tanımak, ona ait her şeyi bilmek, hayallerini umutlarını öğrenmek istiyordu. İsteddiği her şeyi, verebileceği her şeyi vermeye hazırdı ona. Onu mutlu edebilir miydi acaba? Ona ya da başka bir erkeğe yeter miydi? Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Bir erkeği bu kadar çok arzulayabileceği ve ona ihtiyacı olan şeyleri veremeyebileceği aklının köşesinden bile geçmemişti o ana kadar.

Sean onu öpmeyi bıraktı ve kollarını hafifçe gevşetti. Grace ancak o zaman ona ne kadar sıkı sarıldığını ve yanaklarının gözyaşlarından ıslanmış olduğunu fark etmişti.

"Seni mutlu edebilir miyim?" diye sordu. "Sana yetebilir miyim?"

"Grace benim için her şeydin sen. Kesinlikle her şey."

"O halde neden? Neden seninle olamıyorum?"

"Sorun sende değil, hayatım. Sorun bende. Benim yaptığım işte ve sorumluluklarımda. Senin için böyle bir beraberliğin hiç de iyi olamayacağını ve eninde sonunda acı çekeceğini biliyorum. Bunun için de doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ama Allah biliyor ya, gitmeni hiç istemiyorum."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Grace hiç uyumadı. Sean onu kollarına almıştı ve uyuduğunu sanıyordu belki. Ancak o onun kollarında olmanın tadını çıkarıyor, sıcaklığını ve sevgisini dolu dolu yaşamak istiyordu.

Daha sonra, Londra'ya döndüğünde ya da başka bir zaman onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak isteyebilirdi. Onun için bu anı dolu dolu yaşamalıydı. Belki onu zaman zaman görürdü yine. Belki korkularıyla başa çıkabilmenin bir yolunu bulur ve birini sevmenin, biriyle yakınlaşmanın o kadar da korkunç olmadığına kendini inandırabilirdi.

Belki dünyaya olan güvenini, bir çocuk sahibi olacak kadar kazanabilir ya da çocuk sahibi olmak isteyen bir erkekle birlikte olabilirdi. Belki.

Ya Sean? diye sordu kendine. Neden bu kadar çekiniyordu? Zihnini meşgul eden, ona işkence eden şey neydi? Bunu tahmin edebilmesi çok zordu. O gördüğü en güçlü erkekti ve Grace onun hakkından gelemeyeceği bir şey olmadığını düşünüyordu. Onu gerçekten sevseydi, birleşmelerine engel olan şey her neyse ortadan kaldırırdı.

Her şeyin bir çaresi vardı. Yeter ki insanlar o çareyi bulmak istesinlerdi. Grace bir riski göze alabilecek, onu sevebilecek gücü kendinde buluyordu. Onunla uzun sürecek bir beraberliğe evet diyebilirdi.

Sean'ın, "Haydi gidiyoruz," demesiyle hayallerinden sıyrıldı ve bakışlarını ona dikti. Loş bir ışıkla aydınlanan yüzünü hafızasına iyice kazımak istiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Sean.

"Hayır," dedi Grace. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Ne bana ne de sana hiçbir şey olamayacak dedi Sean. "Buradan gideceğiz. Hemen, şimdi."

Belki o anda sırası değildi, ama onunla mutlaka konuşacaktı Grace. Ya dibi görünmeyen bir uçuruma atlayacak ve onu sevecek ya da gitmesine izin verecekti. İkisinin dışında bir şey mümkün değildi.

Hep zor şartlarda bulunmuştu o. Zor seçimler yapmış, iki seçeneği teke indirmişti. İçinde bulunduğu zor şartlar karşısında çaresizliğe kapılıp sızlanmak yerine bir çare üretirdi hep.

Aynı şeyi bir kez daha yapacaktı.

Yola çıkmak üzere son hazırlıkları yapmaya başladılar. George hala sızlanıp duruyor, Reed onu susturmaya çalışıyordu. Grace, Duncan'ın sargılarını son bir kez kontrol ettikten sonra ayağa kalkmasına yardım etti. Yüzünün acıyla kasılmasına rağmen gülümsemeye çalıştığını fark etmişti.

"Gerçekten dayanıklı bir erkeksin, değil mi?" diye sordu.

"Kadınları etkilemek için elimden geleni yaparım," dedi Duncan.

"Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Ama bota kadar nasıl gideceğini bilmiyorum."

"Gidecektir," dedi Sean. "Reed, George ile ilgilenecek. Siz birbirinize göz kulak olun. Ben de önden gidip yolu göstereceğim. Eğilerek ilerleyeceğiz, sakın ayağa kalkmaya yeltenmeyin. Eğer ateş edilirse derhal yere yatın."

"Dikkatli olacağız," dedi Grace. "Bundan emin olabilirsiniz. Ancak kendine eskisi kadar güvenmiyordu. Bunu yola çıkmadan önce Sean'a da söylemek geçti içinden. Ama hiç yalnız kalamadılar.

Az sonra pançosunu üzerine geçirmiş ve Sean'ın anlattığı şekilde onu takip etmeye başlamıştı. Her taraf sellerin getirdiği yapraklar, ağaç dalları, çalılar ve öte beriyle doluydu. Milero'nun kalesi tam arkalarındaki tepede bütün heybetiyle yükseliyor, fakat bardaktan boşalırcasına yağan yağmur yüzünden ancak hayal meyal görünüyordu.

Aşağılarındaki sahilde Milero'nun marinasını gördüler. Fırtına botları oyuncaklarını dağıtan bir çocuk gibi sağa sola fırlatmıştı. Bir tanesi ortadan ikiye bölünmüş, diğeri başka birinin üzerine binmiş, bir üçüncüsü palmiye ağaçlarından birine çarparak parçalanmıştı.

Grace botların halini görünce büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. İskele de yer yer zarar görmüştü. Okyanusta ise büyük dalgalar vardı. Kıyıya yakın yerlerde denizin sürüklediği ağaç parçaları suyun içine bir dalıp bir çıkıyordu. Böyle bir ortamda denize açılmak intihara yeltenmek gibi biri şeydi Grace için.

Sean arkasına döndü ve onlara durmalarını işaret etti. Hepsi birden ağaçları siper alarak yere çömeldiler. Sean ise denize doğru ilerledi ve suya girip yüzerek iskelenin arka tarafına geçti. Öbür uçta bağlı orta büyüklükte bir balıkçı teknesini kestirmişti gözüne. Gerçekten de o denize dayanabilecek gibi görünen tek tekne o idi.

Teknenin içine girmiş, bir daha da dışarı çıkmamıştı. Grace heyecandan ne yapacağını bilemiyordu. Reed'in bir telsiz konuşması yaptığını fark etti. Reed konuşmasını bitirir bitirmez onlara döndü ve, "Aranan bot bulundu," dedi. "Tek yapmamız gereken iskeleye kadar gitmek. Sean botu çalıştıracak. Milero'nun adamlarının fazla uzakta olduğunu sanmıyorum. Motorun çalıştığını duyabilirler. Bu yüzden motor sesini duyar duymaz iskeleye hareket etmeliyiz. Kaybedecek zamanımız yok. Yıkılan bölüme kadar bütün gücümüzle koşacağız. Sean bizi oradan alacak.

Grace başını evet anlamında salladı.

"Size yatın dersem yatacaksınız, koşun dersem koşacaksınız, tamam mı?"

"Tamam," dedi Grace. Sean'a ulaşmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Duncan gülümseyerek baktı ona. Grace ise onun bota kadar koşabilmesi için dua ediyordu içinden. Ve eğer oraya ulaşabilirse bu sadece kararlılık ve inancın eseri olacaktı.

Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu sanki. Kalbi Sean'la birlikteydi. Onun bir gün geleceğine olan inancını hiç kaybetmemişti. Onu konuşturacağına ve hakkında her şeyi öğreneceğine de inanıyordu. Kaçırılmış olması ve çektiği onca acı bile umurunda değildi, Çünkü onunla bu sayede tanışabilmişti. Onunla birlikte geçirdiği günleri tekrar yaşayabilmek için neler vermezdi. Onu kaybetmeyi ise asla göze alamazdı. Henüz yolun basındaydılar ve birlikte çok az vakit geçirebilmişlerdi.

İskeleden gelen motor sesiyle sıyrıldı düşüncelerinden. Kilometrelerce öteden bile rahatlıkla duyulabilecek kadar kuvvetli bir sestti bu.

"Haydi," dedi Duncan. "Koş."

Grace bütün gücüyle koşmaya başladı. Duncan da tam arkasındaydı. İskeleye vardıklarında yıkılan yere kadar durmaksızın koşullar ve beklemeye başladılar. Sean tekneye gelmişti. İskeleye çarpmamak ve korkunç dalgalara rağmen tekneyi iskeleye en yakın noktada tutmak için büyük çaba harcadığı belliydi.

"Atla," dedi Duncan. "Tekneye atla." Grace bir suya bir tekneye bakıyor, başının dönmesine engel olamıyordu. Duncan'ın bir kere daha ikaz etmesiyle gözlerini kapattı ve kendini boşluğa bıraktı. Dizlerinin üzerinde düşmüştü tekneye. Hemen arkasından Duncan da atladı. Yana doğru düşmüş ve kolunu çarpmıştı. Acı dolu bir çığlıktan sonra toparlandı ve dümeni Sean'dan aldı.

İşte tam o sırada ateş edilmeye başlandı. Sean, Grace'ye "Yere yat!" diye bağırdıktan sonra makineli tüfeğini eline aldı ve ateşe karşılık vermeye başladı. Grace yere yatmış, artık bir şey görmüyor sadece duyuyordu. Kulaklarını korkudan buzüllmüş bir çocuk gibi elleriyle kapattı ve dizlerini karnına doğru çekti. Sean'ın ayaklarını görüyor ve bu da rahatlamasına yetiyordu. Ancak bir süre sonra Sean gözden kayboldu. Grace hemen dizlerinin üzerinde doğrularak etrafa baktı. Onun vurulduğunu ve denize düştüğünü sanıyordu. Ancak onu hiçbir yerde göremiyordu. Birkaç saniye sonra kendi kendine bağırp çağırın George atladı tekneye. Ardından da Reed. Atlar atlamaz elini Grace'nin başına koyarak itmeye başladı. "Yere yat! diye bağıırıyordu bir yandan da. "Sakın kalkma!" "Sean!" dedi Grace dehşetle. "Sean kayboldu."

"Milero'nun adamlarını oyalamaya çalışıyor," dedi Reed. "Merak etme."

Grace son bir gayretle doğrulduğunda onu iskelenin başında ateş ederken gördü. Neden geri dönmediğine akıl erdirememişti. Tek yapmaları gereken oradan süratle uzaklaşmaktır

artık. Ancak Milero'nun adamlarının onları bırakmaya hiç niyetleri olmadığı belliydi. Herkes ateş ediyordu sanki. Bir kurşun yağmuru başlamıştı ve bu yağmurda isabet almamak bir mucizeydi.

Reed'in ısrarla, "Eğil!" diye bağırdığını duyuyordu, Ancak bunu yapamazdı. Sean'ın nerede olduğunu görmesi gerekiyordu. Bakışlarını iskeleye dikti. İşte oradaydı. Ateş edip duruyordu. Derken, kulakları sağır eden bir patlama duyuldu. Ateş, alevler, barut kokusu ve rüzgar.... Grace bunları çok iyi biliyor, her şeyi tüm canlılığıyla hatırlıyordu. Korkunç bir çığlık atarak yere kapaklandı. Daha önce olan bitenin farkına bile varmamıştı. Çünkü olayın içindeydi. Oysa bu kez her şeyi görmüş, ancak hiçbir şey yapamamıştı. Tek yapabildiği onun adını haykırmaktı.

Bayılmış olmalıydı.

Kendine geldiğinde hızla yol alan teknenin içinde bir yandan öbür yana sallanıyordu. Silah sesi ya da patlama duymuyordu artık. Sadece motor sesi geliyordu kulağına. İçinin burkulduğunu, göğsünü büyük bir sıkıntının kapladığını hissediyordu. Boğazına bir şeyler düğümlemiş, yanakları göz yaşlarından sıılsıklam olmuştu.

"Sean," dedi inlercesine. "Ah, Sean."

Ve gözlerini açtı. Sean tam karşısında duruyordu. Çenesinde siyah bir iz, yana doğru uzatıp teknenin kenarına dayadığı kolunda kırmızı bir leke, alnında da yine bir kızamık vardı. Ne kadar tuhaf bir görüntü, diye düşündü Grace. Hayal görüyor olmalıydı. Sean ölmüştü ve bu gördüğü sadece bir hayaldi. Gözyaşları sicim gibi yuvarlanmaya başladı yanaklarından. Sean gerçek değildi.

Ama yine de ona doğru ilerlemeye devam ediyordu. Bakışlarını ona dikmişti ve yüzünde anlam veremediği bir ifade vardı.

"Gerçek olmadığını biliyorum" dedi Grace. "Hayal gördüğümü biliyorum."

Ancak Sean yavaş yavaş yaklaşmış ve yanına oturmuştu. "Hayal değilim, Grace," diye fısıldadı. "Sana herkes gibi biri olduğumu söylemişim."

"Ama senin öldüğünü gördüm," dedi Grace hıçkırarak. "Patlamayı ve ortadan kayboluşunu gördüm."

Sean başını hayır anlamında salladı. Grace onun da gözlerinde yaş olduğunu fark etmişti. Ellerini uzattı ve yüzüne dokundu. Çenesinde yanaklarında, burnunda, dudaklarında gezdiriyordu parmaklarını.

"Özür dilerim, Grace," dedi Sean. "El bombasını atana kadar düşünemedim."

"Neyi?"

"Patlamayı. Senin patlamalara olan tepkini biliyorum. Ancak o sırada sadece onları durdurmaya çalışıyordum. Tek amacım bir an önce tekneleri havaya uçurmak, iskeleyi yıkmak ve suya atlamaktı."

Grace bir şeyler söylemeye çalışıyor, ancak konuşamıyordu. Ellerini Sean'ın kömür karası, ıslak saçlarında gezdirdi. Ona ilk kez bu kadar yakından bakıyor, yüzünü ilk kez bu kadar açık seçik görebiliyordu. Şakaklarının beyazlandığını, göz ve dudak kenarlarında ince çizgiler belirdiğini fark etti. Alnıyla ve çenesinde yara izleri vardı ve çenesinin birkaç yerinden yaralandığı belliydi. Kahverengi gözlerindeki sıcak bakışlar insanın içine

işliyordu. Grace dudaklarını onunkilere değdirdi hemen geri çekildi. Dehşete kapılmıştı.

"Ben gerçeğim, Grace," dedi Sean. "Hep gerçektim zaten."

"Öldüğünü sandım," dedi Grace hıçkırarak. "Öldüğünden emindim. Tıpkı... Tıpkı herkes gibi."

Sean ona sıkıca sarıldı. "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Özür dilerim."

Ne kadar öyle kaldıklarını bilmiyordu. Sean onu sakinleştirmek ve rahatlatmak istiyordu. Bir patlamanın onu bu kadar etkileyebileceğini düşünememişti. Onun teknede yatıyor olduğunu düşünmüş, kalkıp onu seyrediyor olabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

Bombayı atıp suya atladığında Grace'nin onun adını haykırdığını duymuş ve bir an önce ona ulaşabilmek için elinden geleni yapmıştı. Ancak tekneye ulaştığında Grace çoktan bayılmıştı. Kendine geldiğinde bir sinir krizi geçireceğini sanmıştı, ancak Grace sadece şaşkın şaşkın bakmıştı ona.

Gözlerine inanmadığı, hayal gördüğünü sandığı belliydi.

Oysa Sean onun yirmi yıl önceki patlamadan sonra içine gömdüğü bütün korku, acı ve dehşetin ortaya çıkacağından endişeleniyordu. El bombası onlar için sıradan bir silahtı ve kaçarken kullanmak zorunda kalacaklarını biliyordu. Ancak bundan ona hiç söz etmemişti. Tepki göstereceğini, kalbindeki yaraların görüldüğünden çok daha derinlere indiğini biliyordu. El bombalarını atarken de fazla düşünmemişti. O sıradaki tek amacı Milero'nun adamlarını durdurabilmektir. Olayın Grace ile ilgili boyutunu ancak suya atladığında ve onun çığlıklarını duyduğunda düşünebilmişti.

Onu kucakladı ve yatağa yatırarak buz gibi olmuş ellerini ovuşturmaya başladı. Duncan kamaranın kapısı açarak başını uzatmıştı. "Nasıl?" diye sordu.

"Bitkin ve çok korkmuş."

"Senin öldüğünü sandı."

Sean başını evet anlamında salladı. Böyle bir şeye neden olduğu için kendinden nefret ediyordu.

"Hey, bırak üzülmeyi," dedi Duncan. "O Allanın belası adadan kurtulduk ve hepimiz hayattayız. Birkaç gece kabus gördükten sonra toparlanır ve..."

"O kadar basit değil. Daha on bir yaşındayken bütün ailesini bir patlamada kaybetti o. James Evans Porter'i hatırlıyor musun? Nobel barış ödülünü almıştı. Roma'daki bombalama olayını? Grace onun kızı."

"Hatırlıyorum," dedi Duncan kaşlarını çatarak. "Bir askerin kollarında olay yerinden uzaklaştırılırken çekilen resimleri dünya basınında yer almıştı. O kadar küçük ve zayıf görünüyordu yaşamasının mucize olacağını düşünmüştüm."

Sean başını evet anlamında salladı. O da o günü çok net hatırlıyordu. Kollarında taşıdığı küçük kıza bakmış ve aynı şeyleri düşünmüştü.

Grace uyandığında Sean hala yanındaydı ve hala son derece canlıydı. O ise kendini bitkin hissediyordu. Sean'ın yanında oturduğunu, ona dokunduğunu, okşadığını, hatta öptüğünü görüyor, ancak hiçbir hareket yapamıyordu. Tek istediği içine kapanmak, etrafına bir duvar örmek ve asla dışarı çıkmamaktı.

Bir yük gemisine alındıklarını ve karaya çıktıklarını ve bir uçağa bindirildiklerini hatırlıyordu. Gözlerini açtığında Sean'ın yanında, uçağın birinci mevki koltuklarından birinde oturuyordu. Hava karmış, Sean onun üzerine yumuşak bir battaniye örtmüştü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Washington'a."

Onun gerçek olduğundan hiç şüphesi yoktu artık. Onun için ne kadar önemli olduğundan da. El bombasının patlamasından önce fark etmemiştii ona bu kadar önem verdiğini.

"Orada mı yaşıyorsun?" diye sordu. "Washington'da mı?"

"Evet."

Hafifçe öksürdü. Avazı çıktığı kadar haykırdığı için boğazı tahriş olmuştu.

"Acıyor mu?" diye sordu Sean.

"Evet."

Hostesten bir bardak meyve suyu istedi ve Grace içtikten sonra kolunu ona dolayarak başını göğsüne yasladı. Sirtını, saçlarını okşuyor, ona güven vermeye çalışıyordu.

Grace ise hiçbir şey hissetmiyordu. Tamamen kabuğuna çekilmişti ve bir daha asla hiç kimseyi sevmemeye kararlıydı. Özellikle de onu.

Uçaktan indiklerinde uzun boylu, esmer ve sert bakışlı bir adam karşıladı onları. Adının Dan Reese olduğunu öğrendiği adam elindeki bastona hafifçe dayanıyordu. Onun yanında gümrükten geçerken Sean'ın tam adını öğrendi Grace.

Sean Patrick Douglas.

Adını bile bilmediği bu adama neredeyse aşık olacaktı.

Havaalanının gürültü ve karmaşası hiç hoşuna gitmemişti. Aceleyle çıkış kapısına ilerlerken adını duydu birden. Durdu ve duvara asılı televizyondan haberleri izlemeye başladı.

"Manuel Milero," diyordu spiker. "San Reino'nun en kanlı diktatörlerinden biri Nobel Barış Ödülü sahibi James Evans Porter'in kızını kaçırdığını iddia etmekte ve karşılığında üç milyon dolar istemektedir. Porter'in olayın olduğu tarihten itibaren halkın arasına karışmayan kızının şu anda otuz bir yaşında olduğu sanılmaktadır. Roma'daki korkunç patlamadan sağ kurtulan tek kişi olan Grace Porter'in kurtulduğu anı görüntüleyen fotoğraf daha sonra fotoğrafçısına Pulitzer ödülü kazandırmıştı."

Ve ekranda on bir yaşındaki çelimsiz kızla onu kollarında taşıyan askerin fotoğrafı belirdi. Grace sendeledi. Sean onu tutarak düşmesini engellemiş, sevgi dolu bakışlarını ona çevirmişti. Grace'nin içindeki tüm duvarlar yıkılır gibi olmuştu. Sean'ın bakışlarındaki sevgiyi ve sıcaklığı fark ediyor, onu sevdiğini anlıyordu. Sean duygularını açığa vurmaktan nefret ediyordu, ancak artık kendini frenleyebilmesi imkansızdı.

Belki de bana acıdı, diye düşündü Grace. Ekrandaki resmi görünce çektiklerimi hatırladı ve benim için üzüldü. Oysa kimsenin ona acımasını istemiyordu. O ana kadar kimseye muhtaç olmadan yaşamıştı. O andan sonra da kimseye ihtiyacı olmayacaktı. Kimsenin yardımını hele hele ona acımasını asla istemiyordu. Ancak bakışlarına da anlam vermekte zorlanıyordu. Onu hiç bu kadar çaresiz görmemişti o ana kadar.

Birlikte kapıya yöneldiler ve dışarı çıkıp kocaman, siyah bir jipin yanında durdular. Dan kapıyı açarak onları bindirdikten sonra kendisi direksiyona geçti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Grace.

"Yeni bir pasaport ve kimlik çıkarmak birkaç gün sürebilir," dedi Sean. "Televizyonda görüldüğün için medyanın seni rahat bırakacağını sanmıyorum. Sana kardeşim Jamie'den söz etmiştim. Dan onun eşi. Maryland'da yaşıyorlar. Gözlerden uzak bir körfezde."

"Bir sürü boş odamız var," dedi Dan. "Seni ağırlamaktan zevk duyacağız."

"Sadece birkaç gün için," dedi Sean. "Ortalık sakinleşinceye kadar."

Grace için nerede olduğunun, yanında kim olduğunun ya da olmadığının bir önemi yoktu artık. Sean'dan ayrılmak zorunda olduğunu kabullenmişti. O anda, ya da birkaç gün sonra ayrılımları neyi değiştirdi?

Sean onun elini ellerinin arasına alarak, "Her şey yoluna girecek," dedi.

Ancak Grace onu duymamış gibiydi. Bir kez daha ördüğü duvarın içine çekilmişti.

Geçmişini unuttuğu gibi Sean'ı da unutacaktı. Ne adını ne de yüzünü hatırlayacaktı onun.

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 08, 2007, 10:06:38 ÖÖ**

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sean onun uyuduğundan emin oluncaya kadar bırakmadı elini. Bakışları aynadan ona bakan Dan'a takılmıştı. Bir hafta önce Dan'ın bürosuna rüzgar gibi girdiğini ve George Roberts'i Milero'nun elinden kurtaracak takımda yer almak istediğini hatırladı. Böylece Grace'yi de kurtarabilecekti.

Fırtınaya ve bütün olumsuz şartlara rağmen oraya gitmekte diretmişti. Dan terörist hareketlerle mücadele etmek üzere kurulmuş olan bir servisin başındaydı. Onun oraya gitmesinin uygun olmayacağını savunuyordu. Ancak Sean, "Jamie'nin başı dertte olsa sen aynı şeyi yapmaz mıydın?" diye sormuştu ona. Bu sorunun işe yarayacağını biliyordu, çünkü kısa bir süre önce Jamie de aynı durumda kalmıştı ve yardımına herkesten önce Dan koşmuştu.

Dan'ın bir açıklama beklediği belliydi.

Yavaşça ön koltuğa geçti ve, "Olan biten için üzgünüm," dedi.

Dan omuzlarını silktili. "Duncan iyileşecek. San Reino ili olan sorunlarımızı da görüşme yoluyla halledeceğiz."

"Gitmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Gitmek zorunda olduğunu söyledin."

"Dosyaya baktın mı?"

"Evet. Grace eskiden beri izleniyormuş. Bunu baban mı sağladı?"

Sean başını evet anlamında salladı. Önceleri babası onu takip ettirmişti, daha sonra Sean işi ele almıştı.

"Bana bilmem gerekenleri söyleyebilirsin," dedi Dan.

Sean bir an irkildi. Ne cevap vereceğini bilmiyordu. Sonra,

"Ne istediğimi ben de bilmiyorum/' dedi. "Yirmi yıldır kimseye bundan söz etmedim."

"Jamie nereye gittiğini biliyor. O da bir açıklama bekliyordur herhalde. O zamanlar çok küçükmüş, ama yine de senin ve babanın olaydan sonra ne kadar üzüldüğünüzü hatırlıyor. Senin yaralandığını, babanın tuhaf bir sorumluluk hissettiğinin söyledi."

"Olay babam Birleşmiş Milletler'de çalışırken oldu. Barış konferansından önce İtalyanlar ısrarla bütün güvenlik önlemlerinin alındığını ve binanın son derece emniyetli olduğunu söylediler. Ancak konferans yaklaştıkça ve tehditler artmaya başladıkça paniğe kapılıp Birleşmiş Milletler'den yardım istediler. Babam son anda konferansın güvenliğinden sorumlu olarak görevlendirildi." Derin bir nefes aldı. "Grace bunları bilmiyor. Benim orada olduğumdan da haberi yok.

"Milero medyaya Grace'yi kaçırdığı yolunda demeçler vermeye başladığından beri Grace'nin resimleri ve özellikle de patlamadan sonraki küçüklük resmi yayınlanıp duruyor. Ancak resimdeki askerin sen olduğunu havaalanında fark ettim. Onu oradan kurtaran kişi

sendin demek."

Sean sadece başını evet anlamında salladı. Bir şey söyleyecek gücü bulamıyordu kendinde.

"Ve ona hiçbir şey söylemeyeceksin, öyle mi?"

Bunun hiçbir faydası olmayacağını düşünüyordu Sean. O ve Grace beraberliklerinin yürümeyeceği konusunda anlaşmışlardı. Kendisinin ne istediğinin önemli olmadığını düşünüyordu. Bu durumda ona gerçeği söylemesi Grace'nin ondan nefret etmesinden başka bir işe yaramayacaktı. Grace'nin bakışlarında nefret görmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Dan.

"Adadan kaçarken el bombası atmak zorunda kaldım. Benim de bomba yüzünden öldüğümü sanmış. O zamandan beri şokta. Önce onu bir hastaneye götürmek istiyorum. Ama kabul edeceğini sanmıyorum. Zaten bütün gazeteciler haberi kısa sürede alıp hastaneye doluşurlar." Gerçeği eninde sonunda öğreneceğini biliyor, ama süreyi uzatmaya çalışıyordu. "Her şeyden önce biraz dinlenmesinin iyi olacağını düşünüyorum," dedi. "Sonra Londra'ya dönmek isteyecektir sanırım. En kısa zamanda yardıma muhtaç bölgelere gitmeye başlayacağından da eminim. Ancak böyle dayanabiliyor içindeki acıya."

Söylediklerinden etkilenmiş olmasını diliyordu. Hayatına daha büyük bir önem vermesini, kendine yeni bir hayat kurmasını, hatta güvenilebileceği başka bir erkek bulmasını da istiyordu. Onu sevecek ve ona yalan söylemeyecek birini.

"Gitmesine izin vermeliyim," dedi. Bunu başından beri biliyordu zaten. Bilmediği onu ne kadar çok sevdiğiydi sadece. Her şey, dedi kendi kendine, o benim için her şey demek. Ancak birkaç gün sonra ondan ayrılmak zorunda kalacağını biliyordu.

Grace iki tarafında uzun ağaçlar bulunan taş yola girdiklerinde uyanmıştı. Yolun sonundaki üç katlı beyaz ev harika görünüyordu. Evin arka tarafında da muhteşem bir körfez manzarası bulunduğundan emindi. Sık ağaçların arasından denizin maviliğini seçebiliyordu çünkü.

Evin önündeki çimenlikte ve kameriyenin önünde sağa sola atılmış oyuncaklar olduğunu fark etti. Sağ taraftaki büyük ağaçlardan birinde bir salıncak vardı. Evin duvarlarını sarmaşık güller kaplamıştı. Her tarafta çiçek ekiliydi. Uzaktan ise kocaman, sevimli bir köpek koşarak onlara doğru geliyordu.

Harika bir evdi burası. Sıcak bir yuva. Onun hiç böyle bir evi olmamıştı. Ailesiyle durmadan seyahat edip durmuş, zor şartlar altında yaşamıştı. Böyle bir evde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Belli ki mutlu bir yuvaydı burası. Sean'ın kızkardeşinin ve yanındaki ona sert sert bakan adamın yuvası. Sean o adamla oldukça iyi geçiniyor gibi görünüyordu, Oysa o Dan Reeming'i korkutucu bulmuştu.

Onun arabadan inip sevinçle havlayan köpeği susturmasını izledi. Sean ise bu arada Grace'nin elinden tutarak araçtan inmesine yardım etti. Grace ona mümkün olduğunca yakın durmak, onun güven veren varlığının son kez de olsa tadını çıkarmak istiyordu. Elinden geldiğince sokuldu Sean'a. Tam o sırada evin ön kapısı açıldı ve küçük bir çocuk fırladı dışarı.

Dan'ın bu durumdan hoşnut olmadığı ortadaydı. Söylenerek bastonunu bıraktı ve çocuğu tutmak için merdivene yöneldi. Aşağı doğru zıplayarak inmeye çalışan çocuğu tam havadayken yakalamıştı.

Sarı saçlı, iri kahverengi gözlü çocuk olsa olsa iki yaşındaydı. Babasıyla oyun oynadıklarını sanarak kahkahalar atarken Dan alçak sesle de olsa küfrediyordu.

"Küfrettin, baba," dedi çocuk. Babasını kötü bir şey yaparken yakalamış olmanın keyfini duyuyordu.

"Rich," dedi Dan. "İnan bana..."

"Küfrettin, duydum."

"Seni yakalamasam bir gün kafa üstü yere çakılacaksın," diye uyardı onu Dan. Bu kadar tatlı bir çocuğa karşı nasıl o kadar sert bir ifade takınabildiğine Grace hayret etmişti.

Tam o sırada kapıda bir kadın belirdi. Kucağında bir bebek olan siyah saçlı, siyah gözlü çarpıcı bir kadın.

"Oğlun ön kapıyı açabiliyor,," dedi Dan'a bakarak. "Onca kilide rağmen Houdini'yi içeride tutmayı başaramadım."

Dan kucağında oğluyla verandaya giderek karısı Jamie'nin dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu. Birden bütün tersliği kaybolmuş, yüzünde güller açmaya başlamıştı sanki. O anda hiç de korkutucu bir hali yoktu. Grace içinin burkulduğunu hissetti. Dördünü birlikte görmekten neden bu kadar etkilendiğini bir türlü anlayamıyordu. Yıllardır yüzlerce aile görmüş, ancak hiçbirinden bu kadar etkilenmemişti.

Gözlerine biriken yaşları eliyle silerken Sean'ın, "Gel," dediğini duydu. "Seni küçük yaramazlarla tanıştırayım."

Sean'ın o tarafa yöneldiğini gören Rich, "Sean dayı!" diye bağırarak ona doğru attı kendini. Bu kez Sean tam vaktinde yakalamıştı onu.

"Bu gün şanslı günündesin, Rich," dedi gülerek. "Bak bu arkadaşım Grace. Kendisi doktordur. İstedikğin kadar düşebilir, yaralanıp berelenebilirsin. Seni hemen iyi edecektir..."

Rich gülerken Grace onun yanağında bir morluk, dizinde kabuk bağlamış bir yara, parmağında da bandaj olduğunu fark etti. Daha aklının ermediği ve etrafta onu bekleyen tehlikelerden habersiz olduğu ortadaydı.

"Grace," dedi Sean ona dönerek. "Bu aslan parçası benim ilk yeğenim Richard Douglas Reese."

Sesinden ve bakışlarından yeğeniyle nasıl gururlandığı belli oluyordu. Grace onun o anda çok mutlu olduğunu fark etti. Bu küçük sevimli çocuğun ve ailesinin yanında olmak ona huzur veriyordu belli ki...

Onu her zaman yakışıklı bulmuştu. Ancak o anda nefes kesiciydi Sean. Dikkatini başka tarafa yönlendirmeye çalışarak elini küçük çocuğa doğru uzattı. "Nasılsın?" Rich utanmış, hafifçe kıkırdarak bakışlarını ondan kaçırmış ve başını Sean'ın boynuna dayamıştı.

Grace bakışlarını onlardan kaçırdı. Onları birlikte görmeye dayanamıyor, Rich'in Sean'ın oğlu olduğunu hayal ediyordu. Günün birinde onu kendi oğluyla karşısında görebileceğini düşündü. Bu dayanması imkansız bir yıkım olurdu onun için. Ancak Sean o zaman belki daha mutlu olur, daha sık gülümserdi.

Grace onun mutlu olmasını istiyordu. Hiçbir şeyi kafasına takmamasını, daima gülümsemesini ve dertten tasadan uzak kalmasını. Okyanusun bir köşesinde atılan bir bombayla paramparça olmasını değil.

Bunu hatırlar hatırlamaz kalbini sevgiye bir kez daha kapadı. Birine aşık olmanın, hayatını biriyle paylaşmanın getireceği riskleri göze alamazdı. En iyisi ondan uzak durmak, kalbinde ona yer vermemekti.

Gülümseyerek Jamie'nin elini sıktı ve bebeği yanağından okşadı. Ardından Jamie onun evin kuytu bir köşesindeki sevimli bir odaya götürdü. Saatler boyu oturup körfez manzarasına bakarak toparlanmaya, gerçek hayata dönmeye çalışacağı odaya.

Toparlanacak ve hayatın sadece bir koşuşturmacadan ibaret olduğu, işlerden başını kaldırmaya zaman bulamadığı günlere geri dönecekti.

Aradığı huzuru iş yapmakta bulmuştu hep. Yine kendini işine verecek ve onu ne kadar sevdiğini unutmaya çalışacaktı, Ona bağlanmaması gerektiğini, ne olursa olsun onu bir gün kaybedeceğini adı gibi biliyordu çünkü.

Orada üç gün kaldı. Sean'a karşı nazik olmaya çalışıyor, ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Sean ise onun çevresine ördüğü duvarı yıkmıyor ve yıkmak için de fazla zorlamak istemiyordu. Grace son derece hassas görünüyordu çünkü. Fazla zorladığı takdirde onu tamamen kaybedeceğinden endişe ediyordu.

Onu orada daha fazla tutamaz ve kalması için zorlayamazdı. Üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Onun için yapabileceği en iyi şey günlük hayatına dönmesini sağlamak ve yine uzaktan onu seyretmeye, kollamaya devam etmekte.

O gün öğleden sonra kızkardeşinin evine geldiğinde elinde yeni bir pasaport vardı.

Verandaya çıktı ve bahçe sandalyelerinden birine oturup düşüncelere dalmış olan Grace'ye yaklaştı. Grace ona boş boş bakıyordu. O kadar yalnız ve çaresiz görünüyordu ki, Sean içinin sızladığını hissetti. Onu bu halde görmek ve ona yardımcı olamamak kadar zor bir şey yoktu onun için. Acısını içine gömerek yaklaştı ve yanma çömelerek, "Grace," dedi fısıltıyla. "Sana Dan'dan bir hediye getirdim."

Grace onun uzattığı zarfı ilgisiz bir şekilde uzanarak aldı ve ağır ağır açtı. İçindeki pasaportu gördüğünde yüzünde bir sevinç dalgası dolaşmıştı sanki. Ancak hemen kayboldu ve yine dalgın dalgın bakmaya başladı.

Gerçek bir ikiliydi onlar. O ve Grace.

"Herhalde Londra'ya gitmek istiyorsundur," dedi Sean. '

Grace başını evet anlamında salladı.

"Gelmeden önce havaalanını aradım. Bu geceki uçahta bir yer varmış. Senin için ayırttım. Gerçekten gitmek istiyorsan gidebilirsin."

Grace'nin bakışlarında iç parçalayıcı bir ifade vardı. Geri dön, dedi Sean içinden. Ne olur bana geri dön. Sadece tek bir an ya da tek bir saat de olsa içini dök bana.

"En iyisi bu olacak, değil mi?" diye sordu Grace. "Yapabileceğim başka bir şey yok, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Sean doğrularak. Ellerini cebine soktu ve bakışlarını uzaklara dikti. Ardından gözlerini kapattı. "Anlıyorum."

"O halde bu işi uzatmamızın bir anlamı yok."

Sean başını evet anlamında salladı. "Hemen çalışmaya başlayacaksın, değil mi?"

Grace evet demedi. Sadece, "Zaten yeterince gönüllü doktor yok," diye cevap verdi titrek bir sesle.

Sean o anda çok şey söylemek isterdi. Ancak sadece, "Lütfen dikkatli ol, Grace," dedi. "Lütfen, benim için."

"Pekiyi."

"Eğer bana ihtiyacın olursa..." Daha fazla konuşamadı. Titrediğini hissediyordu. Boş boş suya bakmaya başladı. İçinden ona sarılmak ve hiç bırakmamak geliyordu.

Grace'nin yerinden kalktığını görünce içi umutla doldu birden. Ona geleceğini sanmıştı. Ona koşmamak, kollarına almamak için zor tutuyordu kendini.

Ancak Grace ona gelmedi. Sadece baktı ve, "Toparlanmalıyım," dedi.

Sean yıkılmıştı sanki. "Jamie'nin şehirde yapacak işleri varmış," dedi. "Seni de havaalanına götürecek. Ben de telefon edip biletini alayım."

"Teşekkürler," dedi Grace. "Her şey için teşekkürler."

Grace eşyaların toparlarken Sean da salonun penceresinden denizi seyrediyordu. Kapı açılmış, içeri Jamie girmişti. Hiç bir şey söylemeden geldi ve kollarını Sean'ın beline dolayıp başını göğsüne dayadı. Onu teselli etmeye çalışması daha da üzmüştü Sean'ı. Grace'yi istiyordu. Hem de o kadar çok istiyordu ki, parça parça olmaya, canını vermeye hazırdı onun için. Birkaç dakika sonra gideceğini de biliyordu. Ona kalması için yalvarmak geliyordu içinden. Ancak gerçeği söylese ilelebet kaybedecekti onu. Çünkü gerçeği öğrendiği an onu terk edip gidecekti Grace Bunu adı gibi biliyordu.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu Jamie'ye.

"Elbette."

"Onu havaalanına götürür müsün?"

"Ben sanmıştım ki..."

"Yapamam, Jamie."

"Senden bu sözü duyabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi." Ona daha sık sarıldı.

"Ne olursa olsun, üstesinden gelebileceğini düşünürdüm."

"Bu hariç. Bunun üstesinden gelemiyorum."

"Ona aşıksın."

İnkâr etmek gelmiyordu içinden.

"Bunu ona söyledin mi? Onu sevdiğinden haberi var mı?" "Onu sevmemi istemiyor. Bunu bana kendi söyledi ve bunun için de haklı nedenleri var."

Geri dönülmez yollara girmedikleri için ne kadar şükretse azdı. Sevişmemişlerdi ve ona sevdiğini söylememişti Sean. Yoksa ayrılmalan çok güç, hatta belki de imkansız olurdu.

"Sean," lütfen," dedi Jamie. "Seni hiç bu halde görmedim."

"Toparlanacağım," dedi Sean. .Grace gibi o da kendini işine verecek ve kısa sürede toparlanacaktı. Bütün enerjisini tüketinceye kadar çalışırsa, geceleri yattığında düşünemeyecek kadar yorulursa onu unutabilirdi belki.

"Seni seviyorum," dedi Jamie. "Ve mutlu olmanı istiyorum."

Sean kardeşini çok seviyor, ancak onun aklından geçen her şeyi anlamasına kızıyordu. "Küçük bir değişiklik yap," dedi Jamie. "Ve o gittikten sonra sana yardım etmeme izin ver."

"Pekala," dedi Sean gülümsemeye çalışarak. "Birkaç gün üzerime titreyebilirsin. Şimdi git ve onu götür buradan."

Kapı bir kez daha açıldı. Sean bu kez gelenin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Grace yüzü gözyaşlarından ıslak bir şekilde tam karşısında duruyordu. Günlerdir onun gösterdiği ilk duygusal tepkiydi bu. Ve ona dokunabilmesi için de iyi bir mazeret sayılırdı. Kollarına alabilmesi, bir şeyler hissetmesini sağlayabilmesi için. Hissettikleri kızgınlık, öfke ve hayal kırıklığı da olsa günlerdir içinde bulunduğu boşluktan kat kat iyiydi.

Onu incittiğini çok iyi biliyordu. El bombasını attığı an bitmişti her şey. Ve Grace onu hiç sevmemişti. Duygularına gem vurmaya çalışmış, onu sevme iznini vermemişti kendine. Sevse ve kaybetse ne olacağını çok iyi biliyordu çünkü. Sean'm tek dileği onun bir gün tüm korkularından kurtulup birini sevebilmesi ve mutlu olabilmesiydi. Hayatı boyunca yapayalnız kalmasını istemiyordu onun.

O anda yapabildiği tek şey ona veda etmekte. Yanına yaklaştı ve ellerini beline ko koydu. Grace de ona sarıldı ve, "Seni bir daha görebilecek miyim?" diye sordu.

"Başın bir daha derde girecek mi?"

"Büyük bir ihtimalle."

"O halde ben yanında olacağım."

"Tüm bu olanlardan sonra da mı?"

"Sana her zaman yanında olacağımı söylemiştim, Grace. Seni her zaman izleyecek ve kollayacağım."

"Biliyorum. Ben sadece..."

"Sadece bekle. Bana ihtiyaç duyduğun bir anda birden karşına çıkıveririm. Başın derde girdiğinde bir telefon etmen yeter. Numara sen de var. Telefona yirmi dört saat cevap verecek birini bulabilirsin. Birisi mutlaka bana haber verecektir. Ve ben de nerede olursan ol, ne zaman olursa olsun sana ulaşacağım."

Başını göğsüne dayadı ve, "Keşke her şey farklı olsaydı," dedi hıçkırarak.

"Bunu ben de isterdim."

"Sen de mi?"

"Evet." Bir kez daha öptü onu. Kısa ve sıcak bir öpücüktü bu. Neredeyse kendini tutamayacak ve ona aşık olduğunu söyleyecekti.

"Seni asla unutmayacağım," dedi Grace.

"Unut beni," dedi Sean. "Sana yaptıklarımı, nasıl korkuttuğumu unut ve başka birini bul. Sevmekten korkmayacağın, birlikte mutlu olacağın birini."

"Bunu yapacak kadar cesur olsam o kişi sen olurdun."

Sean cevap vermedi.

Grace ise onu bir kez daha büyük bir açlık ve tutkuyla öptükten sonra "Gitmeliyim," dedi. Sean onun kollarından kayıp gitmesini ve kapının kapanmasını sadece seyretti. Arabanın çalıştığını duyuncaya kadar yerinden kıpırdayacak gücü bulamadı kendinde.

Jamie yüzü gözyaşlarından ıpslak olmuş Grace'ye hiçbir şey söylemedi. Sadece bir kağıt mendil uzattı eline. Havaalanına yaklaşıp kadar hiç konuşmadılar. Sonunda Grace, "Onu bu kadar üzen şey ne?" diye sordu dayanamayarak.

"Bilmiyorum," dedi Jamie. "Bana bundan hiç söz etmedi."

"Ama sen de bir şeye üzüldüğünün farkındasın, değil mi?"

"Sean duygularını belli etmez. Ama yine de onu hiç bu kadar üzgün gördüğümü hatırlamıyorum. Benim için hep çok güçlü,, dayanıklı ve kuvvetlidir o. Hiçbir şeyden etkilenmeyeceğini düşünürdüm. Benden on yaş büyük ve ne zaman ihtiyacım olsa hep yanımda olmuştur." Derin bir nefes alarak devam etti. "Aranızda neler olduğunu bilmiyorum. Duygularının ne kadarını sana belli ettiğini de. Ama gitmenin onu yıktığını söyleyebilirim. Bunun senin için de kolay olmadığı belli. Bu konu beni hiç ilgilendirmiyor, ama onun üzülmelerini görmek istemiyorum."

"Onu sevmekten ve kaybetmekten korkuyorum."

"O zaman onu kaybetmeyi peşin peşin kabulleniyorsun demektir. Ondan vazgeçiyor, sevmek riskini bile göze alamıyorsun."

"Yo, hayır. Bu doğru değil."

Jamie ikna olmamıştı, ancak cevap vermedi ve Grace'ye uçağa bineceği kapıya kadar eşlik etti.

"Ona benim yerime de bakacaksın, değil mi?" diye sordu Grace ayrılmadan önce.

"İzin verirse, evet."

Bu Grace için yeterdi. Birkaç dakika sonra yine yalnız kalmıştı. Onu Sean'dan ayıracak, uzaklara götürecek uçağın kapısında tek başınaydı ve ağlıyordu. Oysa daha birkaç saat öncesi ne kadar, Sean ona pasaportunu verene dek ne kadar da kararlıydı. Ancak pasaportunu eline alınca içinde bir şeylerin koptuğunu hissetmiş ve soğukkanlılığını kaybetmişti. Ne yaparsa yapsın, içindeki acıyı dindirmesi mümkün değildi.

Belki Londra'ya vardığında yaşadıklarının etkisinden kurtulurum, diye düşündü. Ancak buna kendi de inanmıyordu. Sevddiği erkekten, onun için her şey demek olan erkekten kaçmaya çalıştığını biliyordu. Ondan kaçmak ve eski, rutin hayatına dönmek, durmaksızın çalışmak istiyordu. Yaşamak istemiyor, hayatını mahvediyordu. Babasının haberi olsa kimbilir ne kadar üzüldü. Hayata değer veren biriydi babası. Kendi kızının hayatını hiçe saydığını görmek onu kimbilir ne kadar üzerdi.

Ondan uzak kalmaya çalışmış, onu sevmekten korkmuştu. Ancak artık çok geçti. Onu seviyordu ve sevdiğinin farkındaydı. Onu kaybetmeye dayanamazdı.

Giriş kapısında görevli hostese yaşlı gözlerle baktı ve fikrini değiştirdiğini söyleyerek çıkış kapısına yöneldi. Yürümüyor, bütün gücüyle koşuyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sean viski kadehlerini birbiri ardına boşaltıyordu. Ancak sarhoş olmak değil, unutmak istiyordu ve bunu da içki yardımıyla başaramayacağını biliyordu.

Georgetown'daki apartman dairesindeydi ve etrafta saatin tiktaklarından başka ses duyulmuyordu.

Sokağın köşesinde bir jimnastik salonu var, diye düşündü. Belki oraya gider ve bütün enerjimi tüketinceye kadar kum çuvalını yumruklarsam döndüğümde uyuyabilirim.

Uyandığında Grace'nin çoktan Londra'ya varmış olacağını biliyordu. Ondan kilometrelerce

uzak olacaktaki Grace.

Odanın içinde dolaşmaya başladı. Bir Ekim günü için hava oldukça sıcaktı. Terlemişti, yorulmuştu ve acı çekiyordu. Ancak yapılacak bir şey yoktu. Beklemeli ve dayanmaya çalışmalıydı.

Soğuk bir duş almaya karar verdi sonunda. Üzerindekileri çıkararak kabine girdi ve vücudunu suyun serinliğine bıraktı. Ellerini duvara dayamış, öylece durmaya başlamıştı. Ne Grace'yi ne de adadaki yağmurları düşünmemeye çalışıyordu. Ancak ne yüzünü ne uzun, harika saçlarını ne de üzerine tamamen yapışmış tişörtüyle o güne kadar gördüğü en erotik varlık olan bedenini aklından çıkarabilmesi mümkün değildi.

Kulaklarında onun tatlı sesi çınlıyor, adını söylediğini duyar gibi oluyordu. Savaşı kaybetmeye başlamıştı. Aklını kaçıırıyordu. Alnını duvara dayadı ve yumruklarını bütün gücüyle sıkarak kendine gelmeye çalıştı. O kadar dalgındı ki, duş kabininin kapısı açılıp birisi, "Sean," diye fısıldayınca kadar orada tek başına olmadığını fark edemedi.

Bu Grace'nin sesiydi. Onu çağıran sesi.

Arkasına döndü ve onu gördü. Yüzü solgundu, ancak pek üzgün görünmüyordu.

Ve son derece gerçekti Grace.

"Merhaba," dedi gülümseyerek.

Sean kaşlarını çatı. "Gerçek olmadığını biliyorum."

Grace güldü. "Şaşırtma sırası bende."

"Yo." Bir hayalle tartışmak istemiyordu. Ancak Grace o kadar gerçek görünüyordu ki, Sean elini uzattı. Ona dokunacak, onu hissedecekti sanki. "Grace," dedi fısıltıyla.

"Uçağın kapısına gelene kadar fark edemedim," dedi Grace.

"Neyi fark edemedin?"

"Artık çok geç olduğunu. Sana aşık olmuştum ve geri dönmek için artık çok geçti."

Sean kulaklarına inanamıyordu. Bu hayatta en çok istediği, gerçekleşmesi için canını bile seve seve verebileceği bir şeydi. Ancak ondan böyle bir şeyi asla isteyemezdi.

"Sen de beni sevebileceğini söylemiştin," diye devam etti Grace. "Başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Seni seviyor ve seninle birlikte olmak istiyordum."

"Grace..."

"Gerçekten kendine söz geçirebilir misin? Kendini kontrol edebilecek, duygularına söz geçirebilecek kadar güçlü olduğunu söyleyebilir misin bana? Beni sevebilir misin?"

"Burada olduğuna inanamıyorum, Grace. Çünkü seni o kadar çok seviyorum ki..."

"Kapıdayken fark edebildim," dedi Grace mutluluk gözyaşları içinde. "Jamie'yi yakalayabilmek için bütün gücümle park yerine koştum. Beni buraya o getirdi. Durmadan kapıyı çaldık, ama açan olmayınca Jamie'deki anahtarı kullanmak zo runda kaldık."

Sean hiç kıpırdamadan durmuş, heyecanla onu seyrediyordu. Dokun ona, dedi içinden bir ses. Elini uzat ve dokun.

Sular damlayan elini kaldırdı ve ona doğru uzattı. Bir an tereddüt etmiş, dokunmakla dokunmamak arasında gidip gelmişti. Karşısındakinin bir hayal olmasından korkuyordu hala.

"Yanında bıçak var mı?" diye sordu Grace. "Eğer varsa hayal olmadığımı kolayca anlayabilirsiniz."

Sean daha fazla dayanamadı. Uzanıp onu tuttu ve sıcak bedenine sarıldı kollarıyla.

Bütün gücüyle bedenine bastırıyor, gitmesine asla izin vermeyeceğine inanıyordu.

Grace suyun altına girince gülmeye başlamıştı. "Soğuk," dedi zorlukla.

Soğuk bile olsa Sean o anda bunu fark edecek durumda değildi. Ancak onun

üşüyebileceğini düşünerek duş kabininin kapısını kapattı ve suyu sıcağa ayarladı.

Ardından hafifçe geriye çekilerek gözlerinin içine baktı Grace'nin. O anda gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordu. Grace ise sırlıslıkla olmuştu. Ama yanında, yanı başındaydı ve Sean'ın onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ona olan aşkını yıllar boyunca inkar etmeye çalışmış, sonunda ise teslim olmuş, bunu başaramayacağını kabullenmişti. "Seni hak etmiyorum," diye fısıldadı ellerini kollarında, omuzlarında, saçlarında ve yüzünde gezdirirken.

"Ben ise seni hak etmek için bir şey yaptığımı hatırlamıyorum," diye cevap verdi Grace.

"Ah, bebeğim. Hiçbir şey bilmiyorsun sen."

Grace tıpkı o gece mağarada yaptığı gibi ellerini onun omuzlarında ve göğsünde gezdirmeye başlamıştı. Sean onun tüy gibi hafif, ateş gibi sıcak ellerinin verdiği hazzı hiç unutamamıştı. Üzerindeki sırlıslık olmuş tişörtü çıkardı ve bakışlarını dolgun göğüslerine dikti. Elleriyle ve diliyle okşamaya başlamışta onun dolgun göğüslerini. Dizlerinin üzerinde durdu ve pantolonunu çıkarmaya başladı. Ayakkabılarını da çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra dizlerinden başlamak üzere bacaklarını öpücüklere boğdu. Grace bazen gülüyor, bazen heyecandan titriyordu.

Sular tıpkı bir çağlayan gibi akmaya başlamışta bedeninden. Sean içinde durdurulamaz bir fırtınanın estiğini hissediyordu. Onu içinde hissetmek için dayanılmaz bir arzu duymaya başlamışta ve bu arzuyu onun da hissetmesini istiyordu. Bütün gücüyle ona sarılmasını, onunla birleşmesini istiyor, birlikte zevkin doruklarında dolaşmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Her şey bir anda olup bitecek ve Grace onun olacaktı. İçinde patlamaya hazır bir volkan vardı sanki. Onun içinde gidip gelmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmek bile başının dönmesine, aklının başından gitmesine yetiyordu. Onun bir parçası olmak istiyordu. Kalbinin, ruhunun bir parçası olmak, hak etmediği halde onun aşkını yaşamak istiyordu.

Onu hissetmek, öpmek, okşamak, dilini dudaklarını bedeninde dolaştırmak ve karşı koyamayacağı bir şiddetle onu tahrik etmek geliyordu içinden. Ona yalvarmasını, içine girmesi için ağlayarak yakarmasını istiyordu.

Onu duvara yasladı ve başını karnına dayayarak bacaklarını iki yana açtı. Dudaklarını kasıklarında gezdirirken bütün vücudunun titrediğini hissediyordu. Bacaklarından birini omuzuna attı ve dilini bacak arasında gezdirmeye başladı. Gra-ce kendini kaybetmişti sanki. Küçük çığlıklar atıyor, Sean'ın omuzlarını bütün gücüyle sıkıyordu.

Ona bu hazzı tattırabilmek, ona bu kadar zevk verebilmek Sean'ı çok sevindirmişti.

Grace'nin de onu en az onun onu arzuladığı gibi arzulamasını istiyordu çünkü.

Hafifçe doğruldu. Dudaklarını önce karnında sonra göğüslerinde ve boynunda gezdirmeye başlamıştı.

"Muhteşemsin," diye fısıldadı başını boynuna dayayarak. "Geceler boyunca seni hayal edip durdum. Nefesimi kesecek kadar güzelsin."

Grace hala duvara dayalıydı ve kıpırdamaya, vücudunu onun vücuduna sürtmeye çalışıyordu. "Bana işkence etmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Belki," dedi Sean.. "Adada bana yaptıklarını ödetmeye çalışıyor olabilirim. O gece kendimi nasıl tuttuğumu hala anlayamıyorum."

"Dayanmakta zorlandığını hiç belli etmedin," dedi Grace onu tutkuyla öperken.

"Sana sahip olmak için ölüyordum. Ancak şimdi, şimdi benim olacaksın."

Kalçalarının altından tuttu ve vücudunu hafifçe yukarı kaldırarak kendini ileriye doğru itti.

Ama bir türlü içine tam girmiyor; zaman zaman kenarlarında dolanıp, zaman zaman hafifçe başını içeriye kaydırıyordu.

İkisinin de nefesi tutulmuştu sanki. Grace kollarını ona dolayarak,

"Beni gerçekten yalvartacak mısın?" diye sordu.

"Buna gücüm yok," diye fısıldadı Sean zorla.

Daha fazla dayanamayacaktı. Gidip gelmeyi bıraktı ve bütün gücüyle girdi içine. Gözlerini kısmış, durmadan, "Grace," diye inliyor, kıvranıyordu.

Grace'nin durumu da farklı değildi. İkisi de zevkin doruklarında dolaşiyor, o anın hiç bitmemesini istiyorlardı.

"Seni incitiyor muyum?" diye sordu Sean.

"Hayır. Sadece... Sadece böyle olacağını tahmin etmemiştim. Yani bu kadar büyük bir zevk alacağımı." Bacaklarını açtı ve onu daha da derinlerde hissetmek ister gibi gerildi.

Vücudu yay gibi olmuştu.

İkisi de kendilerini kaybetmişlerdi sanki. Bir süre öylece kaldılar. Onun içinde olmak, onu hissetmek Sean'm hayal bile edemeyeceği kadar güzeldi."Benimsin," diye fısıldadı

zorlukla. "Sen bana aitsin. Her zaman da öyleydin zaten."

Grace ona sıkıca sarıldı. Kendini ona vermişti ve artık dönüş yoktu.

Prezervatif kullanmamıştı Sean. Aralarında hiçbir şey yoktu. Sıcaklık, ateş ve arzu vardı sadece.

Sean geldiğinde onu hamile bırakmış olabileceğini düşündü. Hiçbir önlem almamışlardı ve Grace ondan hamile kalabilir, onun bebeğini taşıyabilirdi.

"Grace," dedi tedirgin bir sesle.

"Biliyorum," dedi Grace onu öpücüklerle boğarak. "Biliyorum."

Grace'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Sean önce bunu anlamamış, yüzünün sudan ıslandığını sanmıştı.

Suyun bu ortamı bu kadar erotikleştireceği kimin aklına gelirdi? Zaten son derece etkileyici olan vücudu suyun alanda daha dokunulması gelmişti Grace'ye. Parmaklarını teninde gezdirmiş, çelik gibi sert kaslarını hissetmiş, bedenini ıslatan suyu tatmıştı.

Ortam ona adayı hatırlatmıştı. Ağaç kütüğüne dayalı olarak yattıkları günü ve o anda onu ne kadar arzuladığını nasıl unutabilirdi?

Sonunda onunla birlikte olduğuna ve birlikteliklerinin bu kadar eşsiz, bu kadar güçlü ve bu kadar yoğun olabileceğine inanamıyordu.

Ona sahip olmuştu Sean. Ona, "Benimsin," demişti. Ürperdi. Onun olmanın hazzını duymuştu bir kez. Kendini dünyanın en şanslı kadını hissediyordu artık.

"İyi misin?" diye sordu Sean.

"Evet."

Havadaki oksijenin, ciğerlerini doldurmaya yetmediğini düşünüyordu. Kalbi tıpkı Sean'ın kalbi gibi hala yerinden çıkacakmışçasına atıyor, omuzları bir inip bir kalkıyordu. Hala duvara dayalıydı ve Sean hala içindeydi.

Dizlerinin titremeye başladığını hissetti. Bacakları onu taşımakta zorluk çekiyordu. Başını Sean'ın omuzuna yasladı ve kendini ona bıraktı.

Sean hafifçe geri çekilerek ona baktı. "Artık yatağa gitsek iyi olacak. Kaldığımız yerden orada devam ederiz."

Grace ürperdi. Onu bu kadar isteyebileceğini, daha o içindeyken özlemeye başlayabileceğini aklının ucundan bile geçirmezdi. Sean'ın hafifçe geri çekilip ondan ayrılması üzerine, "Bana destek olmazsan yürüyebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı. Sean onu kucakladı ve dışarı çıkarak büyük, mavi bir havluyla kuruladı. Kendi de aynı havluyla kurulandıktan sonra onu kollarına alarak yatağa götürdü ve tertemiz, mis kokulu çarşafın üzerine koydu. Bakışlarını çıplak vücuduna dikmiş, onu hayranlıkla süzmeye başlamıştı.

"Sen gördüğüm en muhteşem erkeksin," dedi Grace de ona bakarak. "Sana dokunmak, seni öpmek istiyorum."

"Bana işkence etmek mi istiyorsun?"

"Olabilir. Belki de seni tahrik etmek, yalvarmak, bana yaptıklarını ben de sana yapmak istiyorum."

"Yapıyorsun, sevgilim. İnan bana, yapıyorsun. Ama bunu tam olarak kanıtlamak istiyorsan, devam et."

Grace onu öpüp okşarken, bedenini bedenine göğüslerini göğsüne sürterken o sadece sırt üstü yattı ve zaman zaman gülümseyerek, zaman zaman da inleyerek ve titreyerek bekledi onu. Onun hoşuna giden ve kendi hoşuna giden şeyleri çok geçmeden öğrenmişti Grace. Ona dokunmak bile büyülenmesine yetiyor, onun kendine ait olduğunu düşünmek aklını başından alıyordu.

Bedeninde ellerinin ve dudaklarının değmediği yer kalmamıştı. Bacaklarının arasındaki bölüm dışında. Grace oraya sadece bakmakla bile tahrik oluyordu. Bacaklarını ayırdı ve ona doğru eğildi.

"Grace?"

Gerginleştğini hissetmiş, daha da heyecanlanmıştı. Teni tıpkı bir bebeğinki gibi yumuşacıktı. Yanaklarını, burnunun ucunu değdirdi ona. Ürperdiğini fark ediyordu.

Sean ellerini yumruk yapmış, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, dudaklarının, dilinin her temasında ırkılıyordu. Sonunda dayanamayarak elini Grace'nin saçlarının arasına soktu ve

kıvrınmaya başladı.

Grace istediğini elde etmiş, onu çılginca tahrik etmeyi başarmışta.

"Grace," diye inledi Sean. "Dayanamıyorum artık. Gelmek üzereyim. Kararını ver. Yoksa ben vermek zorunda kalacağım."

Grace onun ne demek istediğini anlamışta. Yana doğru çekilerek sırt üstü yattı ve sarılarak onu üzerine çekti. Bacaklarını açmış, davetkar bir biçimde beklemeye başlamışta. Sean'ın kaybedecek vakti yoktu. Birkaç saniye içinde tek vücut olmuşlar, zevkin doruklarında dolaşmaya başlamışlardı.

"Seni ezmekten korkuyorum," dedi Sean bir süre sonra.

"Hayır," dedi Grace. "Beni ezmiyorsun. Üzerimde olmanı, ağırlığını ve gücünü hissetmeyi seviyorum. Beni sarmanı istiyorum."

Sihirli bir gücün etkisi altındaydılar sanki. Birbirlerine doyamayacaklarını düşünüyorlar, o anın bitmesini hiç istemiyorlardı.

Böyle bir tecrübeyi daha önce hiç yaşamadım," dedi Grace saatler sonra yanında sırt üstü yatan Sean'a.

"Hiç mi?" diye sordu Sean.

"Hiç. Buna yakın bir şey bile yaşamamıştım. Senin için buna inanmak çok zor, değil mi?" Otuz bir yaşındaydı ve kendini onun yanında son derece tecrübesiz ve saf hissediyordu. Sean'ın ise son derece tecrübeli olduğu belliydi. Ona sevişmenin farklı bir boyutunu göstermişti. Aşk, beceri, tecrübe, sabır ve kararlılığın inanılmaz bir karışımıydı o. Grace de onu tatmin ettiğini biliyordu. Ama yine de hayatından ondan çok daha tecrübeli sayısız kadının geçtiğinden emindi.

"Hiç bu kadar büyük bir zevk almamıştım," dedi. "Kendimi bu kadar iyi hissetmemiş, bu kadar rahatlamamıştım."

"Ben de sevgilim."

Hafifçe geri çekildi. Grace onun biraz yorgun ve rahatlamış olduğunu, ancak yine de son derece çekici göründüğünü düşündü. Kırk üç yaşındaydı ve hayatının en olgun günlerini yaşıyordu. Daha önce kimbilir kaç kadını bu kadar mutlu etmişti.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu Sean.

"Kadınların etrafında pervane olduklarından eminim. Onlara hayır demediğinden de."

"Oh."

"Kimbilir ne çok kadınla birlikte oldun."

"Hiçbiri önemli değildi benim için."

Grace kaşlarını çatı. "Ne demen gerektiğini de biliyorsun, değil mi?"

"Grace! Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Bu kadar tecrübesiz olamazsın!"

Grace'nin kızarması üzerine, "Anlıyorum," dedi gülümseyerek. Hoşuna gittiği belliydi. Elini uzattı ve çenesinden hafifçe kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Hiçbir kadından seninle olduğum kadar zevk almadım, Grace. Hayatımda senden başka bir kadın olmayacağına inanmalısın."

İnanmıyorsa ona ispat etmeye hazırdı. Orada. O rahat yatakta ve gecenin karanlığında.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Onu her uyandırışında, bu son, dedi kendi kendine. Şafak sökmek üzereyken akşamki doyumsuz seks fırtınası müthiş bir vicdan azabına bırakmışta yerini. Günlerdir Grace'den uzakta durmasına neden olan ve onun tek bir dokunuşuyla silinip giden tüm engeller tek tek zihnini kurcalamaya başlamışta.

Akşam onu kollarına alıp elbiselerini çıkardığında mutlaka bir yol olduğunu ve ne pahasına olursa olsun o yolu bulacağını düşünmüştü. Ancak gün ışıdığına Grace'nin cömertçe verdiği ve onun da doymak bilmeksizin aldığı, hala da almak istediği aşktan başka hiçbir şey olmadığını fark etmişti.

Artık yapması gereken şey, eğer birazcık da olsa sağ duyusu varsa, onu rahat bırakmak ve henüz uyanmamışken kafasını toplayıp ona diyeceklerini düşünmekti.

Grace üzerinde sereserpe yatıyordu o anda. Başını onun omuzuna koymuş, bacaklarından birini bacak arasına sokmuştu. Sean onun ayağının üşüdüğünü fark ederek bacaklarının arasına aldı ve ısıtmaya çalıştı. Bensiz nasıl ısınacak diye düşünüyordu bir yandan da. Onu başka bir erkek mi ısıtacak yoksa?

Hafifçe kıpırdadığını fark etti. Gözlerini açmadan, "Saat kaç?" diye sormuştu Grace.

"Erken," diye fısıldadı. "Sen uyumaya devam et. Ben az sonra kalkıp köşedeki marketten kahvaltılık bir şeyler alacağım."

Yanında cırılçıplak yatmasa kafasını toplayabilecekti belki. Bir şeyler düşünecek, planlayacak ve uygulayacak gücü kendinde bulacaktı. Bakışlarındaki nefrete katlanabilecek gücü bulmaya çalışacaktı. Özellikle önceki geceden sonra.

Konu Başlığı: **Ynt: Gölgedeki Koruyucu / Sally Tyler Hayes**

Gönderen: **dinowilma** üzerinde **Ağustos 08, 2007, 09:50:25 ÖS**

Bunun için hiçbir mazereti olamazdı. Hayatında ilk kez kontrolünü kaybetmişti. Mantiğini bir kenara bırakmış ve arzularına yenilmişti.

Ancak bu bir mazeret değildi. Özellikle de Grace'nin ona aşık olduğunu söylemesine izin vermişti.

Tanrım Grace ona aşıktı.

"İyi misin?"

Grace'nin sesiyle sıyrıldı düşüncelerinden. Başını çevirdiğinde göz göze geldiler. Ona söylemesi gerekenleri söylemeliydi. Onu terk edip gideceğini biliyordu, ancak yine de yapmalıydı bunu.

"Gitmeliyim," dedi.

"Beklerim." Sevgiyle öptü onu. Sean'ın karşı koyacak gücü yoktu. Grace karşı koyamayacağı kadar güzel, istekli, muhteşemdi ve kokusu aklını başından alıyordu.

Onunla sonsuza dek bıkmadan sevişebilirdi.

Ellerini vücudunda gezdirdi. Bedenini en küçük ayrıntısına kadar hafızasına yerleştirmek, onunla olmanın tadını çıkarmak istiyordu. Kalçalarını avuçladı ve hafifçe kımıldattı onu.

Kendisi de vücudunu hafifçe oynattı. Birkaç saniye sonra içindeydi.

"Tahriş oldun," dedi.

"Biraz. Ama önemli değil." Doğrudu. Omuzlarından aşağı dökülen ve göğüslerini örten saçlarıyla vahşi bir görüntüsü vardı aslında.

"Muhteşemsin," diye fısıldadı Sean.

"Beni muhteşem yapan sensin."

Kalçalarını avuçladı ve içinde gidip gelmeye başladı. Grace de ona uymaya çalışarak,

"Böyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Sean zorlukla. "Tam öyle."

Grace uyandığında yalnızdı. Sean çoktan kalkıp gitmişti.

İşte, dedi kendi kendine. Aşk bu işte. Bir erkeğin kollarında kendini tamamen

kaybetmekti aşk onun için. Güneşin onu gözlerinin içinde, gülüşünde, kahkahasında

doğup battığını düşünmekti. Sean'ın verdikleri, yaşattıkları başını döndürüyordu. Onunla birlikte geçirecekleri günleri düşünmek bile yetiyordu buna.

Sevinçten ağlayacak gibiydi ve bu mutluluğun bozulmasından korkuyordu. Ancak her şeyin en kötüsünü bekleme alışkanlığından kurtulmalıydı. Hem de derhal.

Hemen bir duş aldı ve üzerine Sean'ın banyoya onun için bıraktığı giysileri geçirerek

mutfağa yöneldi. İlk iş olarak televizyonu açtı ve haber kanallarından birini aramaya

başladı. San Reino'daki fırtınanın son durumunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Tam

aradığını bulmuştu ki Sean elinde mis gibi kokular yükselen bir torba ile girdi içeri. Grace, "Günaydın," diyerek öptü onu. Birlikte pencere kenarındaki masaya oturdular. Sean torbadan sıcacık kruvasanları, cevizli ekmekleri, kekleri çıkarırken Grace hayretle onu izliyordu. Meyveleri ve kahveyi de çıkarmasını bekledi ve, "Kahvaltıya misafir mi gelecek?" diye sordu.

"Sadece sen ve ben varız," dedi Sean. "Neden hoşlandığını bilmediğim için hepsinden aldım."

Sean daha onu kahvaltıda neden hoşlandığını bile bilmiyordu ve Grace onunla başka hiçbir erkekle olmadığı kadar yakınlaşmış, kimseyle yapmaya cesaret edemediği şeyleri yapmıştı.

Tam yemeye başlayacaktı ki, spikerin adını söylediğini duydu. Bakışlarını ekrana çevirdi hemen. "Hala haberlere çıkıyorum," diyordu on bir yaşındaki o herkesin artık çok iyi bildiği fotoğrafına bakarken.

Sean da aynı fotoğrafa bakıyordu. Ancak aklından geçenleri anlamak, yüzünün ifadesini yorumlamak mümkün değildi. Üzgün müydü acaba? Belki de sinirliydi. Ancak ne olursa olsun, tepkisi tuhaftı. Bombalarla, mermilerle, teröristlerle uğraşan, operasyonlara katılan biri için bir habere bu kadar tepki göstermek gerçekten tuhaftı.

Grace kahvesinden bir yudum alarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır."

Ancak bir şey olduğu belliydi. Sean bakışlarını ona çevirdi. Yüzünde hala o tuhaf ifade vardı. Yıkılmış, mahvolmuş gibiydi. Grace onu teselli etmek için elini omuzuna koydu. Ancak Sean hemen ayağa kalktı.

"Bir dakika, Grace," dedi zorlukla. "Ben... Ben bir telefon etmem gerektiğini hatırladım."

Televizyonu kapattı ve yatak odasına geçti. Grace de peşinden gitmek onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Birkaç dakika sonra geri geldi. Yüzünde hala tedirgin bir ifade vardı. "Ne oldu?" diye sordu Grace merakla.

"Bu sabah kalktığımda içimden seni alıp bizi kimsenin göremeyeceği, kimsenin rahatsız edemeyeceği bir yere gitmek geldi," dedi Sean. "Başbaşa kalabileceğimiz bir yere."

"Seninle nereye olsa gelirim."

"Bu kadar basit değil. Her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünmek gibi kötü bir alışkanlığım var benim. Birlikte olabileceğimizi düşünmem de bu alışkanlığım yüzünden."

"Olamaz mıyız?"

Bakışlarındaki donukluk rahatsızlık verici olmaya başlamıştı. "Sean," dedi Grace endişeyle. "Beni korkutuyorsun."

"Özür dilerim." Salonun bir yanından öbür yanına sabırsızlıkla yürümeye başladı.

"Seni seviyorum," dedi Grace. "Hiçbir şey umurumda değil. Seni seviyorum. O kadar."

Ancak Sean'ın ona aynı şeyleri söylemediğini fark etti Grace. San Reino'da iken ona onu sevebileceğini söylemişti. Ancak bu sözler Grace'nin ona karşı duyduğu umutsuz ve sonsuz aşkın yanında hiç kalır, onun yaşadığı gibi bir aşkı asla ifade edemezlerdi.

"Söyle," dedi yalvarırcasına. "Ne oldu?"

"Allahım," diye inledi Sean. "Nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum. Yirmi yıldır bu konu hakkında kimseyle konuşmadım."

Bu bir tesadüf olamazdı. Yirmi yıl önce olmuş tek bir önemli olay vardı onun için.

"Bombalama mı?" diye sordu hemen.

Sean bakışlarını kaçırdı. "Bunun olmasını hiç istemedim, Grace. Seni uzakta takip edebileceğimi, güvenliğini sağladıktan sonra ortadan kaybolabileceğimi sandım hep. Her seferin de başka biri gibi görünür ve başka biri gibi konuşursam aynı kişi olabileceğimden bile şüphelenmeyebileceğini düşündüm Yüzümü gün ışığında görmediğin sürece bu böyle yürüyüp gidebilirdi."

"Neden yüzünü görmemi istemedin?"

"Beni tanıyacağından korktum, Grace. Gözlerini kapat ve sesimi dinle. Bu ses... Gerçek

sesimle beni her an. tanıyabilirdin."

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Yirmi sene önce babam Birleşmiş Milletler'de görev yapıyordu. Konferansın güvenliğinden o sorumluydu."

"Babamın öldürüldüğü konferans mı? Annemin ve ağabeyimin de?" Bütün sevdiklerini orada kaybetmişti. "Evet."

Bekledi. Düşünmesi, anlaması için zaman tanımak istiyordu.

Bu durumda babaları sadece arkadaş değildi. Patlamanın olduğu gün Sean'ın babası da oradaydı. Arada böyle bir bağ olduğunu, aralarındaki hiçbir şeyin tesadüflere bağlı olmadığını zaten anlamaya başlamıştı Grace.

"Babam hep kendini sorumlu hissetti," diye devam etti Sean. "Hep yapılabilecek bir şeyler olabileceğini düşündü ve ben... Biz kendimizi sana karşı daima borçlu hissettik. Bir şeref borcu. Babam o zamandan beri hayatının bir parçası olmaya çalıştı. Seni buraya getirmeyi ve bizimle yaşamayı sağlamayı bile önerdi. Ama kararını vermiş olduğunu söyledi. Aile dostlarının birçoğunun seni almak istediğini ancak senin İngiltere'de bir yatılı okula gitme konusunda direttiğini söyledi. Ama seni hep takip etti. İkimiz de takip ettik. İnsani yardım kolunda çalışmaya başladığında ikimiz de tedirgin olduk. Ben zaten senin çalıştığın bölgedeydim o zaman. Senin de oraya gelmen, öyle bir ortama girmen hiç hoşuma gitmemişti. Ama hayatına karışmaya hakkımız olmadığını düşünüyorduk. Bu yüzden elimden geleni yaptım. Seni ve çalıştığın takımı takip etmek hiç de zor olmuyordu. En tehlikeli yerlerde ve çok zor şartlar altında inatla çalışıyordun. Bulunduğun yeri terk etmemeye kararlı olduğun için bombalama istihbaratı alır almaz seni uyarıyordum. O kadar, inatçı, güçlü, kararlıydın ki... Ve kendini yaptığın işe o kadar vermiştin ki, sana hayran olmamak elimde değildi."

Hayranlık onun için bir şey ifade etmiyordu. Onun için önemli olan aşktı çünkü. Ve ondan bir şeyler gizlemişti. Hala tam olarak anlayamadığı bir şeyler...

"Yani sen ve baban kendinizi bana karşı borçlu hissettiniz,öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Grace korkmuş, hem de çok korkmuştu. Sean ona sırf babası konferansın sorumlusu olduğu için bir şeyler borçlu olduğunu mu düşünüyordu yoksa?

Borçlarını ne kadar ciddiye alıyor, diye düşündü. Nereye kadar gidecek? Adada ona karşı direnmişti. Onu daima korumaya çalışmış, anlayışlı, kibar ve sevecen olmuştu. Ancak onunla sevişmek istememişti. Dün onunla vedalaşmış, hayatından çıkıp gitmesine izin vermiş, kalmasını sağlayacak tek bir söz etmemişti. Ona ne ifade edebilirdi Grace?

"Kendini ne kadar suçlu hissediyorsun?" diye sordu. Sean'ı seviyordu, ona aşıkta. Oysa Sean sadece kendini ona karşı borçlu hissediyordu.

"Bu kadar basit değil, Grace," dedi Sean. "Nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum. Bu konuda kendimi çok korkak hissediyorum."

"Yirmi üç yaşındaydım," diye başladı söze. "Deniz Harp Okulu'nu bitirdi birkaç yıl olmuştu ve kendimi her şeyi yapabilecek kadar güçlü hissediyordum. O sırada ailemi ziyaret etmek üzere Roma'ya gelmiştim. Olay günü konferans salonunun bahçesindeyim ve eylemcinin içeri süzüldüğünü gördüm. O sırada sen dışarıda başka bir çocukla konuşup gülüşüyordun."

"Sean, sen ne yaptın?"

"Barikatların yanında oynayan bazı çocuklar vardı. Oraya yaklaşımları tehlikeliydi. Bazı ihbarlar alınmıştı ve salon didik didik aranmıştı. Babamla birlikte senaryolar üretiyor, güvenliğin nasıl yarılacağını tartışıyorduk. Cephane yüklü bir kamyonla olabileceğini düşündük. Ve orada, barikatların yanında bir kamyon duruyordu. Kamyonun yanında duran adamlardan birinin silahını çektiğini fark edince hiç şüphem kalmadı. Aradığımız adam buydu. Hemen bağırarak nöbetçileri alarma geçirdim. Babam benimle gurur duyacaktı. Böyle büyük bir işi başardığım için övgüler alacak, alkışlanacak, meşhur olacaktım."

"Durmadan sağa sola koşuyor, sanki hakkım varmış gibi emirler yağırdırıyordum. Ortalık bir anda karışmış, silahlı nöbetçiler adamı yakalayarak etkisiz hale getirmişlerdi. İşte tam

o sırada fark ettim bir sırt çantasıyla içeri giren genci. Aradığımız kişi oydu. Diğer i ise sadece dikkati o tarafa çekmek için hazırlanmış bir yem, bir tuzaktı. Hemen binaya doğru koşmaya başladım. Ama elimde silah bile yoktu. Yetişemedim. Her şey bir anda olup bitti ve ben hiçbir şey yapamadım. Bina gözlerimin önünde yerle bir oldu."

Pencereden dışarı bakıyordu. Arkası Grace'ye dönüktü. Uzun boyu, iri yarı vücuduyla hala her şeyin üstesinden gelebilecek gibi duruyordu. Ya da Grace buna inanıyordu. Onun söylediği, yaptığı her şeye inanıyor, onu seviyordu. Aptalca bir sevgi, diye düşündü. Ürperdi. O anda tek istediği oradan bir an önce çıkıp gitmekti. Kulaklarına inanamıyor, onun böyle bir şey yapmış olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Geceyi onunla geçirmiş, üzerine onun elbiselerini giymiş, onu sevdiğini sanmıştı. Ona her şeyi verebileceğine inandığı bu erkek, aslında sevdiği her şeyin elinden alınmasında rolü olan insandı.

Ona yaklaştığını ve, "Çok üzgünüm," dediğini duydu. "Sana bunları anlatmak zorundaydım. Her şeyi değiştirmek için neler vermezdim. Sana acılarını unutturmak mümkün olabilse bunu yapabilmek için canımı bile verirdim. Mümkün olsa sana kendi ailemi verirdim. Ama ikimiz de geriye dönüş olmadığını biliyoruz, Grace."

Grace arkasına döndü ve bakışlarını ona dikti. Bir şeyler söylemek istiyor, başaramıyordu. Babasının neden öldürüldüğünü çok sorgulamış, bir cevap bulamamıştı. Herkesin iyiliği için çalışan birini kim öldürmek isteyebilirdi? Onun ölümüne sebep olan genç de ölmüştü patlamada. Ve Sean... Karşısına geçmiş, her şeye engel olabileceğini söylüyordu.

"Kimseyi suçlamadım!" diye bağırdı Grace.

Hastane odasında günlerce komada yattığını; annesinin, babasının, ağabeyinin onu ziyarete gelemeyeceklerini, çünkü öldüklerini öğrendiği gün hissettiklerini hatırlamıştı.

"Senden ve yaptıklarından nefret ediyorum," dedi. "Neden beni koruduğunu, hayatımın bir parçası olmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Ben sadece seninle konuşmak, hayatına özen göstermeni sağlamak istemiştım. Olayın bu boyuta gelebileceğini ise aklımın ucundan bile geçirmiyordum."

"Seni sevdim!" diye bağırdı Grace. "Hayatımın bir parçası olabileceğini sandım. Böyle düşünmeme sen neden oldun. Uzak duracağıma söz verdiğim şeyleri senin için yaptım! Sözümden senin için döndüm!"

"Grace..."

Ona dokunmak istemiş, ancak Grace panik içinde ondan uzaklaşmıştı. Israrla yaklaşmaya çalıştığında ise yüzüne bir tokat indirdi. İkisi de donup kalmışlardı.

"Neden benimle onca şeyi yaşadın?" diye sordu Grace. "Neden dün akşam her şeyi anlatıp senden uzaklaşmamı sağlamadın?"

"Özür dilerim. Yanlış yaptım."

"Yaptıklarına inanamıyorum."

Ailesini kaybettikten sonra aynı acıyı tekrar duyabileceğini hiç düşünmemişti. Hayata onunla yeniden başlayabileceğini sanmış, mutlu olmuştu. Saçma sapan hayallere kapılmış, birini sevebileceğini düşünmüştü.

"Buradan gitmeliyim," dedi panik içinde kapıya yönelerek.

Tam çıkmak üzereyken Sean yaklaştı ve çantasıyla biletini verdi ona. "Bunlara ihtiyacın olacak. Aşağıda seni havaalanına götürmek üzere bir araba bekliyor."

Grace öfkeden deliye dönmüştü sanki. "Her şeyi bilerek yaptın!" diye bağırdı. "Sabah kalkacak ve bana her şeyi anlatacaktın. Bunu önceden düşünmüştün!"

"Hep bir çıkar yol olduğunu düşündüm. Ancak seni televizyonda o on bir yaşındaki halinle görünce, söylemem gerektiğine inandım."

"Bir gün öğreneceğimi biliyordum."

Yüzüne bir tokat daha atmak geliyordu içinden. Yaptığı her şeyin yanlış olduğunu itiraf ettirmek... Ancak bunun hiç bir faydası olmayacağını biliyordu. Hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti. Bir saat sonra onu Londra'ya götüren uçakta oturuyordu. Başının altına bir yastık koymuş, üzerine battaniye örtmüştü. Kimseye bakmıyor, kimseyle konuşmuyor, sadece sessiz sessiz ağlıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İki ay sonra

Grace'nin her tarafı kan içinde kalmıştı. On dört yaşındaki bir çocuğun kanı bulanmıştı her yanına.

Ameliyata birlikte girdiği arkadaşları onun yapması gerekeni yaptığını biliyorlar, artık çabalamayı bırakmasını bekliyorlardı.

Çocuk çoktan ölmüştü aslında. Ancak Grace onu hayata döndürebileceğine inanıyor, inatla diretiyordu.

Birkaç dakika sonra kan içindeki eldivenlerini çıkardı ve ameliyathane olarak kullandıkları sınıftan dışarı çıktı. Çocuğun ailesini bulup acı haberi verecekti.

Londra'da tek bir gün bile kalmamış, hemen San Reino'ya geri dönmüştü. Peter Baxter bu kararını hiç beğenmemiş, ancak ısrarları karşısında çaresiz kalmışta.

O anda sahilden on beş mil içeride bir köyde çalışıyorlar, insanlara yardım edebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

O çocuk bir gün önce getirilmişti oraya. Ailesinin barınabileceği bir baraka yapmaya çalışırken çatı gibi bir yerden düşmüştü. Gayet sağlıklı görünüyordu ve Grace ile yeni yetme delikanlılara has bir mahcubiyetle konuşmuştu. Grace onun önemli bir şeyi olmadığını düşünmüştü. •

Ancak vardı.

Ve o anda da çoktan ölmüştü.

Annesi çığlık çığlığa ağlıyor, Grace'ye bu haberin doğru olmadığını söylemesi için yalvarıyordu. Babası ise çok daha sert tepki göstermişti. Oğlunun ölümünden Grace'yi sorumlu tutuyordu.

"Bunu ona nasıl yapabildin?" diye bağıırıyordu. "Yapabileceğin bir şeyler vardı mutlaka!" Grace yakınlarını kaybeden insanların ruh hallerini bildiği için hiç cevap vermedi.

Adam, "Daha bu sabah görmüştün onu!" diye bağırmaaya devam ediyordu. "Hiçbir şeyi olmadığını söylemiştin!"

"Özür dilerim," dedi Grace. Eğer elinde yeterli alet olsaydı çocuktaki iç kanamayı saptayabilir, yer olsaydı yatırıp müşahede altında tutabilir ve alet olsaydı ameliyat onu kurtarabilirdi. Ancak o kadar çaresiz durumdaydılar ve tıbbi malzeme yetersizliği yüzünden o kadar çok hasta kaybetmişlerdi ki...

"Oğlumu sen öldürdün!" diye bağırdı adam. "Onu sen öldürdün!"

"Özür dilerim."

"Özür dilermiş! Oğlumu öldürdün ve şimdi de özür diliyorsun ha? Kendini nasıl hissediyorsun? İçin rahat mı?"

Aradan on beş dakika geçmişti. Grace olduğu yerden kıpır-dayamamış, bakışlarını uzaktaki tepelere dikerek dalıp gitmişti. Jane yaklaşarak, "Senin hatan değildi," dedi teselli etmek için.

Grace başını evet anlamında salladı. Çocuk ölmüştü. Çocuğun babası ondan nefret ediyordu. O da kendinden nefret ediyordu o anda.

"Ardarda gelen bir dizi olay neden oldu onun ölümüne," dedi Jane. "En büyük neden de hayatın hiçe sayıldığı, insanların rastlantısal olarak yaşadığı böyle bir yerde yaşaması.

İnsanların en temel ihtiyaçları için bile mücadele vermek zorunda kaldıkları bir yerde. Sen sadece bir tesadüf eseri olarak girdin bu tabloya. Senin yerinde bir başkası da olsa sonuç

değişmeyi: çekti."

"Biliyorum, ama yine de kendimi suçlu hissediyorum."

Jane kaşlarını çattı ve elini onun omuzuna koyarak, "Sen Tanrı değilsin, hayatım," dedi.

"Sen sadece bir doktor, bir insansın."

Ne tuhaftır ki, sözleri Sean'ı hatırlatmıştı ona. O da Grace'ye bunu kimbilir kaç kez söylemiş, bir insan olduğunu hatırlatmıştı. O ise ona asla inanmamış, onun insan üstü, sihirli güçlere sahip olduğuna inanmak istemişti. Gözyaşlarının dökülmesine engel olmak için gözlerini kapattı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Jane. Başını hayır anlamında sallaması üzerine onu yalnız bıraktı. Grace hastalarının ölmelerine dayanamaz, bundan derin üzüntü duyardı. Ancak ilk kez bu kadar etkileniyordu zaten. Son zamanlarda her şey onu olması gerektiğinden fazla etkiliyordu. Kendini tanımakta zorlanıyordu zaman zaman. Duygularını kontrol etmekte zorlandığını inkar edemezdi.

Ancak yine de işini en iyi şekilde yapmak için gayret ediyor, ölesiye çalışıyordu. Kendini yatağa zor atıyor, rüya görmek bile istemiyordu. Rüyasında onu göreceğinden korkuyordu çünkü. Bazen kendini onun güçlü kollarında hissediyor, karanlığa dalıp gidiyordu. Sean her an çıkıp gelivercekmış gibi geliyordu ona.

O anda da garip bir ürpertiyle sıyrıldı düşüncelerinden. Sanki biri onu seyrediyordu. Yaklaşan ayak seslerini duyar gibi olmuş, yüreği ağzına gelmişti. Korka korka arkasına döndü ve onu gördü.

Siyah giysiler içindeki uzun boylu, iri yarı bir adam karanlığın içinden ona bakıyordu. O gelmişti.

Ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey Sean'ın orada olduğuydu. İçinde bir sevinç hissetti birden. Ona ihtiyacı olduğunu, onu görmek istediğini fark etmişti.

Hiç kıpırdamadan yaklaşmasını beklemeye başladı. Ve karanlığın içindeki gölge birkaç adım attığında gelenin Sean olmadığını anladı. Dan Reese idi gelen kişi.

"Merhaba, Grace," dedi yaklaşarak. "Korkarım, gitme vakti geldi."

"Neden?"

"Sean senin bu işleme yabancı olmadığını söylemişti."

"Seni Sean mı gönderdi?"

Dan başını evet anlamında salladı. "Aldığımız istihbarata göre Milero'nun adamları birkaç gün içinde şehri ele geçirecekler. Buradan hemen gitmeniz gerek. Bana kalsa geçen hafta ayrılmanız daha doğru olurdu."

"Ne sana ne de bir başkasına kalmadı bu karar."

Dan'ın yüzünde ciddi hatta korkutucu denebilecek bir ifade belirmişti. "Seni buradan çıkaracağıma söz verdim," dedi sert bir sesle. "Ne olursa olsun, gideceksiniz."

Grace onu dinlemiyor, Sean'ı düşünüyordu. Aralarında geçen onca şeye rağmen yine onunla ilgileniyor, onun güvenliğini düşünüyordu demek.

"Hala beni korumaya çalıştığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

"O halde onu hiç tanıımıyorsun demektir."

Grace gözlerini kapattı. Sean'ı tanıyor, verdiği söze güveniyordu. Ama o kadar kötü ayrılmışlardı ki sözünü tutmasına şaşırılmış ve bundan çok etkilenmişti.

"Buraya kendi gelecekti," dedi Dan. "Ama ondan nefret ettiğin kanısına kapılmış."

Sözlerine kulak asmayacağını düşündü ve benim gelmemi istedi. Buradan doğru sınıra gideceksiniz. Ben de peşinizde olacağım."

"O bizi izlemezdi, Dan. Sadece gitmemizi söylerdi bana."

"Sen farkında değildin. Bölgeyi sağ salım terk edip emniyetli bir yere gidinceye kadar ayrılmıyordu peşinizden."

Grace buna hiç şaşırmadı. Onun işini şansa bırakmayacağını tahmin etmesi gerekirdi.

Birkaç saat sonra Dan'ın kullandığı bir arabayla oradan ayrılıyorlardı. Grace hem

Sean'dan söz etmek istemiyor, hem de onu çok merak ediyordu. "Sean nasıl?" diye sordu dayanamayarak.

"Kendinden nefret ediyor."

"Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Elini ceketinin iç cebine soktu ve bir tomar kağıt çıkardı oradan.

"Bunlar yapılan tahkikatların sonuçları. Sean'ın kendini savunmak için hiçbir şey yapmadığına eminim. Bu yüzden bunlara bir göz atmanı istiyorum."

Grace kağıtların üzerindeki çok gizli damgasını hemen gör müştü. "Bana bir iyilik yap," dedi Dan. "Okuduktan sonra kağıtları yak."

Grace elindeki kağıtlara bakakalmıştı. Okumak gelmiyordu içinden. Dan da onun aklından geçenleri anlamışta sanki. "Eğer bir suçlu arıyorsan oradaki herkesi suçlu olarak görmelisin," dedi. "En küçük askerinden en büyük örgütüne kadar. Belki bu şekilde bütün öfkeni asıl sorumluya, oraya üzerinde bomba ile giren gence yönltebilirsin. Biliyorsun, aileni öldüren kişi Sean değil, o gençti.

Londra'ya gitmek üzere hazırlıklarını yapmış, biletini almıştı. Dan'ın verdiği raporları okumak gelmemişti içinden. Hayatını kaybeden on dört yaşındaki genci ve babasının ona olan nefretini düşünüyordu durmadan. Zamanla kendi yerine Sean'ı çocuğun babası yerine de kendini koymaya başladı. Çocuğun babasının bütün nefretini ona kustuğu gibi o da Sean'a yöneltmişti bütün öfkesini. Tıpkı onun bu olaydan sonra kendinden nefret ettiği gibi Sean da kendinden nefret ediyordu o anda.

Onun çocuğu kurtarabileceğini düşündüğü gibi Sean da bomba ile içeri giren genci durdurabileceğini düşünmüştü. Oysa kader ağlarını ikisi için de çoktan örmüştü ve yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Sean onun hayatım sayısız defalar kurtarmıştı oysa. O ve arkadaşları hayatlarını ona borçluydular. Ve Sean, Grace'nin ondan nefret ettiğini bildiği o anda bile, ona yardım etmeye, hayatım kurtarmaya devam ediyordu.

Bu böyle gidemezdi. Ona olan kızgınlığının asıl nedenini o an fark etti Grace. Ona yalan söylediği için kızmıştı. Dürüst olmadığı, gerçeği onu kendine aşık ettikten sonra anlattığı için kızmıştı. Grace kendini onun kollarına attıktan, onunla seviştikten ve aşkını itiraf ettikten sonra anlatmıştı gerçeği Sean. Bunu neden yaptığını belki de hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Ama Grace yine de ona borçluydu. Sean onu ve arkadaşlarını yıllardır korumuş ve kollamış, birden fazla kez onları mutlak ölümden döndürmüştü. Aralarındaki sorunları bağırıp çağırmadan, sakın bir şekilde çözebilirlerdi.

Artık ne olursa olsun daha fazla bekleyemezdi, Grace. Hemen gitmeliydi.

Washington'a gittiğinde ne evinde ne de ofisinde bulamadı onu. Sonunda verdiği numarayı aradı ve bir sorun olmadığını, onunla sadece konuşmak istediğini belirten bir not bıraktıktan sonra Jamie ve Dan'ın evine gitti.

Kapıyı açan Jamie'ye, "Onu bulamıyorum," dedi hemen. Jamie durumu anlamıştı.

"Colorado'da," dedi. "Eskiden beri gittiğimiz bir dağ evinde dinleniyor. Ancak morali bozuk olduğu için telefonlara çıkmıyor. Bence en iyisi oraya senin gitmen." Bakışlarını ona dikerek gülümsedi. "Senin o fotoğraftaki küçük kız olduğuna hala inanamıyorum. Senin için hepimiz çok üzülmüştük. Özellikle annem senin için dua etmemizi söylemişti bize. Seni ve Sean'ı az kalsın kaybediyorduk, ikinizin de hayatta olması ne güzel. Anneme senin iyileşeceğini çünkü yanında Sean'ın olduğunu söylemiştim."

"Anlamadım."

"Sana iyi bakacağını biliyordum."

"Sean'ın mı?"

"Sana söylemedi mi? Ya da sen fark etmedin mi? Fotoğrafa dikkatli bakmadın ve Dan'ın verdiği raporu okumadın anlaşılan."

"Ben... başladım. Ama çok acı geldi ve bitiremedim."

"Fotoğrafa hiç bakmadın anlaşılan. Seni taşıyan asker Sean'dı. Bombalı genci yakalamak için bütün hızıyla koşuyormuş, ancak yetişemeyince binanın girişinde olan seni ve üç kişiyi daha taşımış ambulansa. Allahım, eğer biraz daha hızlı koşsaydı şu anda hayatta olmayacaktı. Altı gün hastanede yattı."

Grace söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. O fotoğraf ne zaman karşısına çıksa hemen

bakışlarını kaçırmış, hiçbir zaman dikkatle bakmamıştı. O günü hatırlatacak her şeyden kaçırıyordu çünkü. Gözlerini kapattı. Derinlerden gelen bir ses duyar gibi oluyordu. Onu rahatlatmaya çalışan, koruyacağına, kollayacağına söz veren birinin sesiydi bu. Sean'ın sesiydi. Ona annesiyle babasının içeride olduğunu söylemişti Grace. O da içeri girip onları kurtaracağını söylemişti ona. O cehenneme girecek ve onları alıp çıkaracaktı. O zamandan beri de o cehennemde yaşıyordu anlaşılan.

"Gitmeliyim," dedi Grace. "Gidip onu bulmalıyım."

Hemen o gece gitti Colorado'ya. Sean'ın kaldığı dağ evine giderken heyecandan elleri titriyordu.

Kapıyı çaldı ve Sean'la gözgöze geldiler. Genç adam biraz kilo kaybetmiş ve solgunlaşmış gibiydi. Yüzündeki çizgiler daha da belirginleşmiş, bakışlarındaki ısıltı kaybolmuştu sanki. Grace'nin, "Beni içeri almayacak mısın?" diye sorması üzerine hafifçe yana çekildi. Ona değmemeye çalışarak mantosunu çıkarmasına yardım etti ve bir fincan kahve getirdi.

"Bir hastamı kaybettim," diye söze başladı Grace. "On dört yaşında bir çocuğu. Ailesine baraka yapmaya çalışırken damdan düşmüştü. Muayene ettim ve önemli bir şeyi olmadığını söyledim ailesine. Ancak maalesef iç kanamayı tespit edecek aletlerimiz yoktu ve çocuk ertesi gün getirildiğinde artık her şey için çok geçti."

"Üzüldüm. Onu kurtarmak için elinden geleni yaptığına eminim."

"Yaptım, ama işe yaramadı."

"Buraya neden geldin, Grace?"

"Ailesine durumu söylediğimde bana çok kızdılar. Babası o kadar sinirlenmişti ki öfkesini boşaltabileceği bir yer arıyordu ve karşısında ben vardım. İşte o zaman fark ettim senin durumunu. Ben de patlamadan sorumlu tutabileceğim, bağırıp çağıracağım birini arıyordum ve karşında sen vardın."

"Buraya neden geldin, Grace?"

"Geldim. Çünkü sana borçlu olduğumu düşünüyordum."

"Bana hiçbir borcun yok. Arabana atlayıp gidebilirsin."

Grace ürperdiğini hissetti. Sean ona karşı hiç bu kadar sert ve kararlı bir tavırla konuşmamıştı daha önce.

"Ben seni dinledim," dedi. "Bana her şeyi anlattın ve ben de seni dinledim. Şimdi dinleme sırası sana geldi. Beni dinleyeceksin."

Sean'ın bıkkın bir tavırla derin bir nefes almasından yaşadığı olayların etkisinden hala kurtulamadığını ve suçluluk duyduğunu anlamıştı.

"O gün seni dinledikten sonra ailemi kaybetmenin acısını bir kez daha duydum yüreğimde," dedi. "Ama bu yanlış bir hareketti, Sean. O çocuğun ailesinin bana kızdığı gibi kızdım sana. Haksız yere kızdım."

"Benim için mazeret üretmeye çalışma."

"Ama senin ailemi kurtarmak için elinden geleni yaptığını biliyorum."

"Ama bu onları kurtarmaya yetmedi."

"Bu senin suçun değil. Hepimiz insanız ve hepimizin başaramayacağı bazı şeyler var.

Hepimiz bazen bazı konularda yetersiz kalıyoruz. Senin insan üstü güçlerin olduğunu düşünüyordum hep. Şimdi olmadığını biliyorum. Ama mükemmel bir insan olduğundan eminim. Ve kendini bağışlamayı istiyorum."

"Grace..."

"Tek istediğim bu senden."

"Bana acıma. Buna dayanamam."

"Acımıyorum. Sen de bana acıma."

"Acımıyorum. Sadece sorumluluk hissediyor, sana karşı borçlu olduğumu düşünüyorum."

"O halde borcunu ödenmiş kabul et. Hayatımı kimbilir kaç kez kurtardın. İlki o patlamanın olduğu gündü. Sakın bu işi yapacak onlarca adam olduğunu söyleme bana. Çöken binanın yanına gitmeye kimse cesaret etmezdi. Sen çok cesur bir erkeksin, Sean. Hep çok cesurdun."

Onu suçlamadığını göstermek için elinden geleni yapıyordu. Ama ikna edemediğinin de farkındaydı. Gitmesine izin verecek, onu yine durdurmayacaktı Sean.

"Allah kahretsin," dedi gözyaşlarına engel olamayarak "Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum."

Bekliyor, ona kalmasını söylemesi için dua ediyordu. Yüzü gözyaşlarından sıırsıklam olmuştu.

"Beni iki kez bırakıp gittin," dedi Sean sonunda. "Birincisine nasıl dayandığımı bilmiyorum, ikincisinde keşke ölseydim, dedim kendi kendime. Üçüncüsüne dayanmamam, Grace. Dayanabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ben de beni sevmiş olsaydın gitmeme izin vermezdin, diye düşünüyordum," dedi Grace hıçkırıklarına engel olmaya çalışarak.

"Gitmene izin verdim. Çünkü bir daha kimseyi sevmeye riskini göze alamayacağını, sevdiklerini kaybetmekten korktuğunu söylemiştin bana. Sana olanları anlatma cesaretini kendimde bulamıyordum. Her şeyi öğrenince benden nefret edeceğini düşünüyordum.

Buna nasıl dayanabilirdim? Evime geldiğinde gözlerime inanmadım. Sana dokununcaya kadar hayal gördüğümü sandım. Olanları öğrenince gösterdiğin tepkide haklı olduğunu düşündüm ve seni durdurmak için bir şey yapmadım. Benden nefret ettiğini sanıyordum. Seni on bir yaşında gördüğümde cesaretine hayran olmuşum. Daha sonra gördüğümde ise cesaretine güzelliğın de eklenmişti. Senden başka hiçbir şey düşünemez olmuşum. Nerede olduğunu, ne yaptığını düşünüyör, hep yanında olmak istiyordum. Ama buna hakkım olmadığını da biliyordum. Seni o kadar çok üzdüm, o kadar çok kırdım ki, benden nasıl nefret etmediğini anlayamıyorum. Ne kadar büyük bir vicdan azabı duyduğumu anlayamazsın."

"O olayın sorumlusu sen değilmişsin, Sean. Her şeyin sorumlusu üzerindeki bomba ile binayı havaya uçuran çocuktu. Buna inanmalısın. Ben inanıyor ve seni çok seviyorum. Senden ayrıldıktan sonra kendimi işe vermeye çalıştım, ama başaramadım. Sabahlara kadar çalışsam da seni aklımdan bir türlü çıkartıp atamadım. Atabileceğimi de sanmıyorum. Artık korkuyorum. Çünkü yaşamak istiyorum. Ve yaşamak için de bir sebebim var artık. Sen varsın, Sean. Her zaman da vardın. Yıllarca seni bekledim. Beni heyecanlandıran, ilgilendiren ve mutlu eden tek kişi sendin. Bir gün tekrar geleceğini, gitmeyip benimle kalacağını hayal ederek yaşıyordum. Bir gün seni tanıyacak, kim olduğunu öğrenecektim. O zamana kadar benim koruyucu meleğimdin sen. Yalnızken bile yanımda senin olduğunu, seninle konuştuğumu hayal ediyordum."

Gözlerini kapattı ve o günü hatırlamaya çalıştı. Bilinç altına ittiği, hatırlamak istemediği o günü. Uzun boylu, yakışıklı bir erkeğın kollarında uzaklaştırılmıştı patlama alanından. Onun hastanede başucunda beklediğini, kendisiyle saatlerce konuştuğunu ve rahatlatan sesini çok net olarak hatırlıyordu.

"O sendin," dedi. "Beni o binadan kurtarmakla kalmadın, başucumda günlerce bekleyerek güç verdin bana. Rahatlattın ve moral vermeye çalıştın."

Sean başını evet anlamında salladı ağır ağır. Grace ona neden o kadar güvendiğini artık çok iyi anlıyordu.

"İlk zamanlar senin gerçek olmadığını düşündüm," dedi. "Sonra hayal gördüğüme inandırdım kendimi. Başucumda bekleyecek, beni teselli edecek bir yakınım yoktu çünkü. Neden benden uzak durdun, Sean? Neden onca yıl bana kendini tanıtmadın? Senin sadece bir hayal olduğunu sanmama neden oldun. Benim için neler ifade ettiğini anlayamazsın. Ne olursa olsun, seni bırakıp gitmeyeceğim. Senden vazgeçmeyeceğim. Her şeyi göze almaya hazırım. Eğer sen de hazırsan..."

"Hazırım, elbette," dedi Sean ona sarılarak. Grace de kollarını onun boynuna doladı ve büyük bir arzuyla öpmeye başladı. İkisinin de birbirlerine olan açlıkları inanılır gibi değildi. Hemen oracıkta, şöminenin önünde büyük bir tutkuyla sevişmeye başladılar. Birbirleri için yaratılmışlardı ve gözleri birbirlerinden başka hiçbir şey görmüyordu.

Saatler süren sevişmelerinden sonra yatağa bile gidemeden şöminenin önünde derin bir uykuya daldılar. Sean onu sımsıkı saran kollarını bir an olsun gevşetmemişti. Uyandığında ise her şeyin bir hayal olması korkusuyla gözlerini açmaya çekindi.

Grace'nin orada Colorado'da bir dağ kulübesinde, kollarının arasında olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Ona hayal bile edemeyeceği bir hediye vermişti Grace. Onu

başıladığını söylemişti.

Günün ilk ışıklarıyla onu kucakladı ve kanapeye yatırarak üzerine bir battaniye örttü. Kendi de sönmeğe üzere olan ateşı canlandırdıktan sonra dışarı çıktı. Bakışlarını karlarla kaplı tepelere dikerek doğayı doya doya seyretti. Her gün biraz daha özlediği kardeşı Rich'i hatırlamıştı. Az kalsın Grace'yi de onu kaybettiği gibi kaybedecekti. O zaman nasıl yaşayabilirdi? Gözlerini kapattı ve Grace'yi ona başıladığı için Allah'a şükretti.

Kapının açıldığını fark etmişti. Arkasına döndüğünde Grace'nin ona gülümseyerek baktığını gördü. "Gelsene," diye fısıldadı.

Birkaç saniye sonra kollarındaydı Grace.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu hayatımın geri kalan kısmının ilk günü, Grace," dedi Sean. "Güneşin doğuşunu seyretmek istedim. Gerçekten beni başılayacak mısın? Benimle birlikte burada kalacak ve beni sevecek misin?"

"Evet."

Günün ilk ışıkları gözünü almaya başlamıştı. "Sensiz yapamam, Grace," diye fısıldadı.

"Sana ihtiyacım var."

"Ben de," dedi Grace. "Benim de sana ihtiyacım var."

"Seni mutlu etmek, verebileceğim her şeyi vermek istiyorum."

"Yeniden doğmuş gibiyim," diye fısıldadı Grace. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Senden hiç ayrılmayacağım. Burada Amerika'da seninle birlikte kalmak istiyorum. Eski bir arkadaşımın babası gazeteci. Bana, babamı anlatan bir kitap yazmamı önerdi. Onu, birlikte çalıştığı dostlarını ve ailemi anlatacağım kitabımda. Yirmi yıldır onları hafızamdan silmeye, uzak tutmaya çalışmış, kimseye onlardan söz etmemiştim. Oysa harika insanlardı hepsi de. Şimdi onlar hakkında bildiğim her şeyi başkalarıyla paylaşmak, onları yaşatmak istiyorum."

"Burada Amerika'da mı kalacaksın?" diye sordu Sean. Kulaklarına inanmıyordu.

"Evet," dedi Grace. "Yardım kollarının da burada bir temsilciye ve Birleşmiş Milletler'de bir sözcüye ihtiyaçları varmış. Artık aktif olarak faaliyetlere katılmak yerine burada temsil görevi sürdüreceğim. Patronum Peter burada gönüllülere yardım konusunda çalışmalar yapabileceğimi söyledi. James Porter'in kızı olarak bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu düşünüyorum."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben de ailemin adını yaşatmam gerektiğini düşünüyorum. Babam kadar olabileceğimi asla sanmıyorum. Gereken enerji ve cesaretim yok bunun için. Ama yardım toplama konusunda etkili olabileceğimi düşünüyorum. Böyle bir işle daha sakın ve düzenli bir hayatım olabileceğine inanıyorum. Ya sen? Sen yapacaksın?"

"Ben zaten Pentagon'da özel kuvvetlerin görev planlamasında çalışıyorum. Şu an aktif değil pasif görevdeyim. Kim nereye gidecek, hangi sorunu çözecek gibi konularla uğraşıyorum."

"Senin için kaygılanmam gerekmeyecek, değil mi?"

"Mutluluğumuzu tehlikeye sokacak bir şey yapmayacağımdan emin olabilirsin, Grace. Karım olmam istiyorum. Hayatımı seninle paylaşmak, seninle yaşamak istiyorum."

"Ben de. Hayata seninle yeniden başlamak ve mutlu olmak istiyorum."

Sıkıntı ve yalnızlık dolu günler sona ermişti artık, Grace için. Başlayan yeni gün ikisinin hayatında da yepyeni bir sayfa açıyor, onları mutluluk dolu bir geleceğe taşıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Sean. "Hem de yıllardır. Hiçbir şey değiştirmeyecek bu gerçeği."

"Ben de seni seviyorum," dedi Grace.

Onun için yaptıklarını hatırlamış, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Her zaman onun koruyucu meleği olacaktı Sean.